

Verișoarele din Carolina • 4

Căminul domnișoarei Katie

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

 CASACĂRȚII
Oradea, 2018

Michael Phillips

**Seria Verișoarele din
Carolina * 4**

**Căminul
domnișoarei Katie**

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy

**Editura Casa Cărții
Oradea, 2018**

Michael Phillips
**Cartea a fost publicată în limba
engleză cu titlul *Miss Katie's
Rosewood*, 2007**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României PHILLIPS, MICHAEL**
Căminul domnișoarei Katie

Creștinilor curajoși, ce gândesc cu îndrăzneală... și numeroșilor noștri cititori fideli care ne-au scris de-a lungul anilor ca să își exprime recunoștința pentru diferitele moduri în care scrierile mele și ale lui George MacDonald le-au deschis ochii și mintea în privința naturii, caracterului și lucrării lui Dumnezeu.

Într-o lume în care așa-zisa „corectitudine doctrinară” exercită o influență aproape atotcuprinzătoare asupra bisericii, nu toți creștinii apreciază provocările curajoase și sincere aduse sistemului de credință. Neîndrăznind să se avânte în larg, majoritatea se mulțumesc să rămână toată viața la adăpost, pe limanuri teologice sigure, unde fiecare întrebare își are un răspuns prestabilit, transmis de-a lungul anilor drept adevăr de credință prin tradiția dogmatică „strămoșească”. Pentru cei care, găsindu-se într-un astfel de mediu, aleg să plonjeze în apele mai adânci ale Scripturii, călătoria spirituală va fi adesea una singuratică. Deși există câteva excepții, cărora trupul lui Cristos le datorează enorm, curajul de a examina în mod aprofundat doctrinele învechite nu este nici respectat, nici încurajat de mulți pastori, preoți, lideri spirituali, profesori, directori de editură și predicatori / propovăduitori ai Evangheliei. Cei care se aventurează în aceste ape mai adânci se trezesc de regulă înotând împotriva curentului, luptându-se să țină piept puhoiului dogmatic de pasaje biblice (niciunul *regândit* dintr-o perspectivă modernă) care este revărsat asupra sa. Și, cu toate astea, ei își continuă căutările, însetați să cerceteze temele profunde ale Scripturii și să cunoască astfel mai îndeaproape inima de Tată a lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care scriu – să vă încurajez pe *voi*, cei cutezători, să cercetați mai departe.

Reacțiile voastre mi-au confirmat faptul că aceasta este o aventură – deloc ușoară – la care am fost și suntem în continuare părtași cu toții. Și trebuie să ne facem cu toții curaj să mergem înainte! Pentru că singura cale de a ajunge să îl cunoaștem pe Dumnezeu Tatăl așa cum L-a cunoscut Iisus este adâncindu-ne în Scriptură, cu mintea deschisă și inima cufundată în rugăciune.

Să îl cunoști pe Dumnezeu așa cum este El *cu adevărat*, nu cum îl prezintă o doctrină sau alta, ci prin *Logos*, natura Lui divină revelată prin Cuvântul Său, și apoi să faci, la fel ca Iisus, nu voia ta, ci *a Lui* – acesta este singurul scop cu adevărat important al spiritualității. Cartea de față și călătoria spirituală descrisă în ea vă sunt dedicate vouă, celor care ați făcut din această cunoaștere adevărată și din ruga de a trăi în ascultare, aidoma lui Iisus, dorința cea mai arzătoare și țelul suprem al pribegiei voastre prin viață. Vă mulțumesc din adâncul inimii pentru toate încurajările și susținerea pe care mi-ați arătat-o de-a lungul călătoriei mele. Vă susțin la rându-mi în căutările voastre și vă respect!

Prolog

Trecuserăm prin multe împreună, Katie și cu mine. Din două străine, ajuns-am încet-încet a ne socoti două surate ce se luptă să răzbească singure prin greutatea, ca mai apoi să aflăm că suntem, de fapt, verișoare.

Mai presus de toate, însă, eram prietene. Iar asta însemna mai mult ca orice altceva pe fața pământului.

De acum, cea mai bună prietenă a mea, Kathleen Clairbome, și eu, Mary Ann Daniels – sau Katie și Mayme, cum ne spuneam noi una alteia – aproape că eram, chit că parcă îmi venea greu s-o cred, două femei în toată firea. Eu, bunăoară, împlinisem 20 de ani, or la vârsta asta privești lucrurile un pic altfel decât la 14-15 ani, câți aveam Katie și cu mine când ne-am cunoscut, în primăvara lui 1865, imediat după război. Acum eram în anul 1870. Sudul se schimbase și situația devenea din ce în ce mai periculoasă.

După cum vă zisei, eu aveam 20 de ani, iar Katie, 19. Ne iubeam căminul din Carolina de Nord, plantația Rosewood din comitatul Shenandoah, dar tatăl meu, Templeton Daniels, și fratele lui, Ward, care erau totodată și unchii lui Katie, ne îndemnau să ne gândim la viitorul nostru. Sora lor, Nelida, ne făcuse o vizită la Rosewood cu ceva vreme în urmă, prilej cu care ne invitase să îi facem și noi o vizită în Nord. De atunci ne mai trimisese și câteva scrisori în care ne vorbea despre pensionul de fete din Philadelphia unde, spunea ea, am putea primi o educație la care niciuna dintre noi nu ar fi putut visa odinioară.

Nu că tata sau unchiul Ward ar fi ars de nerăbdare să ne vadă plecate. Dimpotrivă. Dacă ar fi fost după dâșii, am fi rămas laolaltă cu toții în veci pururi. Totuși, își doreau ce era mai bine pentru noi, chiar dacă asta însemna să părăsim o vreme plantația ca să ne urmăm

studiile în Nord. Conștienți fiind că vremurile se schimbă și că, odată cu ele, se largesc orizonturile atât pentru femei, cât și pentru cei de culoare, nu voiau să ne refuze nicio oportunitate de a duce o viață cât mai împlinită.

Chiar dacă gândul de a sta despărțiți nu îi surâdea niciunuia dintre noi, în cele din urmă Katie și cu mine am ajuns la concluzia că tata, unchiul Ward și mătușa Nelida aveau pesemne dreptate și că s-ar cuveni să vedem ce au de oferit școlile din Nord unor fete ca noi, trecute deja de vârsta copilăriei. Dacă nu profitam reperor de șansa asta, în curând avea să fie prea târziu. După ce îți întemeiezi o familie, nu mai ai, vezi bine, cum să te îndeletnicești cu învățătura.

Logodnicul meu, Jeremiah Patterson, muncea în Nord, nu foarte departe de locul în care trăia mătușa Nelida – un motiv în plus să îmi doresc să mă duc acolo. Nu îl mai văzusem de șase luni, de când plecase, imediat după ce Henry, tatăl lui, se însurase cu Josepha, bucătăreasa și prietena noastră. Unde mai pui că Robert Paxton, prietenul lui Katie, numai ce se mutase în Hanover, Pennsylvania, localitate aflată la rându-i nu foarte departe de Philadelphia.

Așa că am hotărât să luăm trenul spre Nord și să stăm la mătușa Nelida vreo trei-patru săptămâni, prilej cu care aveam să vizităm școala din Philadelphia, să vedem dacă ne place acolo – și, speram noi, să aranjăm o întâlnire cu Jeremiah și cu Rob.

Am stabilit să plecăm în mai.

Chiar și fără ajutorul lui Jeremiah, lucrând cot la cot toți șase (tata, unchiul Ward, Henry, Josepha, Katie și cu mine), semănaserăm deja bumbacul, ba chiar izbutiserăm să însămânțăm cu zece acri mai mult decât în anul precedent. Așa că puteam pleca liniștite. În lipsa noastră, bumbacul avea să crească sub razele soarelui și, până să

vină vremea culesului, noi fi-vom deja de mult acasă. Aveam, vezi bine, nevoie de o recoltă bogată, căci de un an, doi încoace ne cam înglodaserăm în datorii.

Așa ne făcuserăm noi socoteala.

Ei, dar socoteala de acasă nu se potrivește întotdeauna cu cea din târg...

1

Alarmă în miez de noapte

Călărețul singuratic gonea nebunește prin noapte.

Din fericire pentru calul său, razele lunii luminau îndeajuns drumeagul pustiu cât să vadă calea. Nu putea încetini. Trebuia să ajungă acolo până nu era prea târziu. De asta depindeau mai multe vieți – și propriul său viitor.

Nu se mai lipise somnul de el – așa îi ajunsese la urechi întreaga urzeală. Altminteri probabil că ar fi dormit liniștit, fără a bănuî măcar ce se pune la cale.

La scurt timp după miezul nopții, îl deșteptase ceva – soarta, o presimțire lăuntrică sau poate glasul lui Dumnezeu spunându-i să se scoale și să dea alarma. Orice o fi fost, cert e că la un moment dat se trezi brusc din somn, înconjurat de întuneric și de tăcere.

Se întoarse într-o rână, căută pe pipăite un chibrit, aprinse o lumânare și se uită la ceasul de pe noptieră.

12: 23.

Oftă și își lăsă capul înapoi pe pernă. *Numai nebunii sunt treji la ora asta.* Totuși, o voce lăuntrică îl îndemnă să se scoale și să arunce o privire prin casă. Se dădu buimac jos din pat, își puse pantalonii și cizmele, luă sfeșnicul și coborî la parter.

De ce anume se temea, n-ar fi putut s-o spună exact. În ultima vreme, se comiseseră în oraș niscaiva furturi mărunte. Deke Steeves și acoliții lui se țineau mereu de găinării. Dar ce ar avea ei de furat din casa *lui*?

Doar dacă nu cumva...

Îl năpădi o presimțire sumbră.

Amenințările pe care le primise fuseseră cât se poate de clare. Dacă or să treacă de la vorbă la faptă fără a mai aștepta să vadă dacă se conformează ori ba?... Fusesse sigur că n-au să facă nimic dacă nu le dă motiv. Și chiar de

i-ar fi refuzat, se îndoise că refuzul său va avea vreo urmare gravă. În fond și la urma urmei, întregul ținut depindea de afacerea lui.

Dar dacă le tălmăcise greșit intențiile?

Inima începu să îi bată nebunește. Temându-se că se punea ceva la cale împotriva lui, ieși afară în noapte și se îndreptă grăbit spre depozit.

Inspectă înfrigurat clădirea, dar nu găsi nimic nelalocul său. Tăcerea în care era cufundat întregul oraș era străbătută când și când doar de câte un lătrat răzleț de câine. *Imaginația îmi joacă feste*, încercă el să se liniștească. *Totul este în cea mai mare ordine.*

Spunându-și acestea, porni înapoi către casă.

Brusc, un zgomot tulbură tăcerea nopții... pași grei ce înaintau bocănind de-a lungul străzii la câteva clădiri distanță.

Suflă repede în lumânare și se strecură înapoi, lipindu-se de zidul depozitului.

Judecând după zgomot, păreau să fie doi inși. *Oricine or fi, se îndreaptă încoace.* Așteptă la adăpostul tenebrelor.

—...au zis că ne-om întâlni cu toții la ora!... spuse în șoaptă unul dintre bărbați când trecură pe lângă depozit.

Cel care trăgea cu urechea recunoscuse numaidecât vocea. Cunoștea practic toată suflarea din urbe, dar nu știa că și *e/* este implicat. Gruparea asta blestemată avea pesemne mai mulți membri decât își închipuise.

Se luă tiptil după ei, căznindu-se să le deslușească vorbele.

—...de ce în noaptea asta?

— Au primit destule avertismente... E timpul să trecem la fapte...

De pe o altă străduță, li se alătură un al treilea, care ducea sub braț ceva alb.

—...caili?

— O aduce McSimmons destui din herghelia lui. Ca să nu trezim întregul oraș.

—...ne întâlnim în capătul nordic al orașului.

—...Sama zis că...

—...așa am auzit și eu... s-a săturat să...

— În noaptea asta, are să se lase cu vărsare de sânge... Până la dimineață...

—...o să se aleagă scrumul de conac.

Ascultătorul auzise destul. Se întoarse grăbit acasă. Știa prea bine despre care conac vorbeau. Nu era sigur dacă va putea ajunge acolo la timp ca să-i salveze pe cei ai casei și să prevină vărsarea de sânge.

Dar trebuia să încerce.

Când minute mai târziu, după ce își adunase în grabă o seamă de acte din birou, își înșeuă deja calul pe întuneric. Avea să ia drumul spre sud, după care va face un ocol înapoi spre nord, nădăduind să treacă neobservat.

Gonea mai departe prin noapte.

După socotelile lui, părăsise orașul pe la 12: 40. Asta însemna că le-o luase înainte cu cel puțin douăzeci de minute. Unde mai pui că organizarea unui grup de 15-20 de inși ia ceva vreme. Unii probabil că aveau să ajungă cu întârziere la locul de întâlnire. Iar distanța de zece kilometri până la plantație aveau s-o străbată mai încet decât el, ca să nu fie detectați. Una peste alta, va avea probabil un avans de 40 de minute față de ei, dacă nu chiar o oră întreagă.

Cum să își trezească prietenii din somn fără a sfârși cu un glonț în cap e o întrebare pe care și-o puse abia când se apropie de destinație.

Cumpănind chestiunea, conchise că n-avea niciun rost să irosească timpul cu subtilități. Situația era disperată. Fiecare secundă conta. Cei ai casei trebuiau să

se trezească și să plece de acolo cât mai repede cu putință. Nu era cazul să își facă scrupule în privința bunei cuviințe.

Când ajunse la plantație, încetini. Nu tu zgomot, nu tu o lumină aprinsă.

Ei bine, își zise el, dacă tot am venit până aici... nu mai e cale de întoarcere.

Își mână calul în curtea dintre șură și casă, apoi își scoase pușca și trase scurt două focuri în aer.

În vreme ce ecoul împușcăturilor se stinge, câinii lătrau, iar animalele din grajd nechezau și mugeau de mama focului, se aprinseră felinare și răsunară strigăte de alarmă în toată casa.

— Treziți-vă! strigă călărețul spre ferestrele de la etaj, unde apăruseră câteva lumini. Sunt eu... Watson! Templeton... Ward... trebuie să vă vorbesc!

Se întredeschise o fereastră și Ward Daniels își iți capul afară, cu pușca la ochi.

— Cine-i acolo? strigă el.

— Daniels... sunt eu, Herb Watson! răspunse vizitatorul. Coborâți amândoi, și tu, și frate-tău... trebuie să vă vorbesc. Nu-i vreme de pierdut. Au să atace... au să atace în noaptea asta!

Ward își trase capul îndărăt și închise fereastra. Peste un minut, ambii frați pășiră pe veranda din fața casei, Templeton venind dinspre șură, cu un felinar în mână, iar Ward, înarmat cu pușca.

— Ce te apucă, Herb, să vii aici în miez de noapte și să faci asemenea tărăboi? îl luă Templeton în primire. Ai să bagi lumea în sperieți.

— Mda, poate că a fost o greșeală să trag cu pușca, zise Watson. Sper că sunt încă destul de departe și nu m-au auzit. Dar trebuia să vă trezesc - n-avem timp de pierdut... Au și pornit-o încoace! Trebuie să ne mișcăm

repede. Trebuie să plecați de aici, cu toții.

— Crezi că situația e chiar atât de gravă? întrebă Ward.

— I-am auzit pe câțiva dintre ei când se duceau la întâlnire cu Sam, Bill și ceilalți. Simt chitiți să omoare pe cineva în noaptea asta și să vă ardă casa din temelii. Spuneau că o să se lase cu vărsare de sânge și că, până la dimineață, n-o să mai rămână decât scrumul din casă. Cică Sam a dat ordinul – că v-a dat destule avertismente și s-a săturat să bată toba la urechea surdului.

Cei doi frați se uitară unul la altul. Tonul imperios al prietenului lor le dădea clar de înțeles că vorbește cât se poate de serios.

— Nu putem da pur și simplu bir cu fugiții, spuse Templeton. Ce se va întâmpla cu tine? Și cum rămâne cu discuția pe care am purtat-o data trecută? Acum n-avem timp să întocmim actele. Și oricum, ce rost ar avea, din moment ce vor să dea foc casei?

— M-am gândit la asta pe drum încoace, zise Watson. Dacă vă învoiți, putem rezolva chiar acum chestiunea. Am adus cu mine câteva acte preliminare. Atâta vreme cât le iscălim cu toții, or să aibă valoare legală. Va trebui să vă încredeți că o să vă dau toți banii care vi se cuvin, de îndată ce am să pun la socoteală și bumbacul pe care l-ați recoltat.

Templeton căzu câteva clipe pe gânduri, apoi slobozi un oftat.

— Nu prea avem de ales, Herb. Și, chiar de am avea, tot ne-am încrede în tine. Te-ai dovedit a fi un prieten de nădejde și un om de onoare. Iar acum ți-ai pus viața în primejdie ca să ne salvezi pe noi. Așa că ai, probabil, dreptate... pesemne că a sosit, în sfârșit, timpul.

— A sosit fără doar și poate.

— Nu-mi surâde ideea de a te lăsa să îi înfrunți

singur. Am avea mai multe șanse dacă am rămâne cu toții...

— Uite ce e, Templeton – dacă indivizii ăștia dau cu ochii de oricare dintre voi, *niciunul* dintre noi nu va mai avea vreo șansă de scăpare. Singura cale de a salva plantația este să fiți cu toții plecați pe când or să ajungă ei aici. Sunt prea mulți ca să le puteți ține piept. Ne-ar încercui și nu le-ar lua nici cinci minute să incendieze casa și șura.

— Ne-am putea ascunde în pădure.

— Acela e primul loc în care s-ar gândi să vă caute. N-au să-mi dea crezare până n-or să scormonească întreaga plantație. Haideți, hotărâți-vă – v-am spus că se îndreaptă deja încoace!

Templeton se uită iar la fratele său. În momentul acela, doi tineri își făcură apariția dinspre fostele colibe ale sclavilor. Unul era negru, celălalt alb. Acesta din urmă avea în mână un revolver Colt 45. Auzind împușcăturile și gândindu-se la ce-i mai rău, cei doi veniseră fuga să vadă ce se întâmplă.

— E în regulă, băieți, e doar domnul Watson.

— Mă bucur să te văd, Jeremiah, îl salută Watson pe tânărul de culoare.

— Așijderea, dom' Watson, răspunse acesta, strângându-i mâna.

— Ne aflăm în mare pericol, băieți, interveni Templeton. Trebuie să trezim pe toată lumea și să plecăm cât mai iute de aici. Ward, tu condu-l pe Herb înăuntru și pregătește actele. Herb, ai să găsești tu formularea potrivită. Eu urc la etaj după fete. Jeremiah, voi doi duceți-vă după Henry și Josepha. Spuneți-i Josephei că avem nevoie de cafea – multă... și tare. Haideți, să-i dăm zor!

*

Între timp, la periferia orașelului Greens Crossing,

optsprezece bărbați încălecau pe cai și își trăgeau peste cap și umeri mantii albe cu glugi, confecționate din cearșafuri. Toți călăreții erau înarmați cu torțe făcute din cârpe înmuiate în petrol lampant, pe care aveau să le aprindă când vor fi ajuns mai aproape de destinație.

Pe lângă torță, fiecare ins avea și o armă. În această noapte, nu fusese invitat să li se alăture niciunul care să nu fie pregătit să o folosească.

2

Tragedie

În vreme ce alerga prin noapte cu pistolul în mână împreună cu tovarășul său de culoare, deși era nou-venit acolo, tânărul alb știa la fel de bine precum toți cei ai casei că primejdia era una cât se poate de reală. Chiar dacă nu îl mai văzuse până atunci pe domnul Watson, trecuse prin destule situații tensionate ca să recunoască încordarea și spaima din vocea bărbatului.

Nu era prima oară când se confrunta cu pericolul. Știa că uneori pericolul are un final tragic. Știa însă și că din tragedie poate înflori o nouă viață. Trecuse și el printr-o asemenea renaștere spirituală, chit că drumul până la ea fusese unul spinos, marcat de lacrimi și jale.

Până și faptul că acum ținea un pistol în mână se număra, pe lângă neașteptata înflorire a vieții, printre rezultatele nebănuite ale acestei căi născute din suferință. Nici cu gândul n-ar fi gândit odinioară că arma va deveni unealta profesiei sale. Pentru el, pistolul era însă un instrument al păcii, menit să fie folosit spre a salva, nu a lua vieți.

Spera că în această noapte nu va fi nevoit să-l folosească. Totuși, la o adică, avea să-l folosească fără să pregete pentru a apăra familia de la Rosewood, ce îi devenise atât de dragă.

Calea care îi purtase pașii până aici fusese una neprevăzută, pe care n-ar fi ales-o niciodată din proprie inițiativă, dar pentru care ajunsese să îi mulțumească, în adâncul inimii, lui Dumnezeu.

Cum alergau ei prin întuneric spre noua casă, gândurile îi zburară fără să vrea la sora lui, la cum se jucau și se fugăreau ei în copilărie, până hăt după asfințitul soarelui.

Cu imaginea ei în minte, îl năpădiră amintirile...

— Jane... Robert, le strigă mama lor de pe verandă. S-a lăsat întunericul. E vremea să veniți în casă.

Ei, dar ți-ai găsit! Gemenii își văzură de joacă de parcă nici n-ar fi auzit-o. Robert o zbughi la fugă, iar Jane, mai mare cu 20 de minute și căpetenia incontestabilă a tandemului, *țuști!* după el pe strada lată de oraș pe care se afla casa lor, alături de biserică. Fie că trăiesc la țară, fie că trăiesc la oraș, că sunt înconjurați de bogăție ori de sărăcie, copiii au darul de a preface orice loc de pe fața pământului într-un univers al jocului. Pentru cei doi gemeni și prieteni nedespărțiți, orașul aglomerat, cu șirurile sale de case, beciul bisericii din vecini și podul propriei lor case constituiau, bunăoară, un izvor nesecat de bucurii și de aventuri.

— Jane, Robert! îi strigă iar mama lor.

În cele din urmă, cursa luă sfârșit, câștigată ca de obicei de Jane, iar cei doi copii dădură fuga, transpirați și chicotind voioși, în căldura luminoasă a casei parohiale.

Ce repede au trecut anii...

Deși erau gemeni, la vârsta de 13 ani, Jane arăta de 15, iar Robert de 11 ani. Se apropiau amândoi de pragul maturității. Sora lor mai mare, Rachel, era deja o tânără domnișoară, curtată de un ofițer din armată. În felul lor copilăresc, Robert și Jane erau conștienți de conflictul ce creștea în sânul națiunii, dar erau prea tineri ca să înțeleagă implicațiile sau ramificațiile politice, ale prediciei rostite de tatăl lor în 1860, care avea să le schimbe viețile patru ani mai târziu.

Faptul că Maryland era *aproape* în Nord, fiind cel mai nordic stat din Sud, conta prea puțin. Era un stat sudist și, ca atare, sclavagist, în care menținerea sclaviei era susținută cu înfocare. Iată de ce reacția enoriașilor nu fu deloc favorabilă când pastorul lor, împreună cu doar o

mână de alți pastori evanghelici din Sud, denunță ferm instituția sclavajului. În săptămâna care urmă fatidicei predici, se porni o mișcare pentru înlăturarea lui din funcție. Totuși, lucrurile nu luară amploare, căci pastorul era respectat și iubit chiar și de către cei care nu erau de acord cu el.

La treisprezece ani, Robert era destul de mare ca să admire curajul tatălui său. La câteva zile după slujbă, când protestele congregației erau în toi, anunță că avea de gând să îi calce pe urme în slujire.

La predică asistase și un bărbat ai cărui ochi scăpăraseră de mânie la avizul celor spuse de pastor. După slujbă, acesta părăsise însă biserica și uitaseră cu toții de el.

Nu bănuia pe atunci niciunul dintre ei că predica din ziua aceea avea să îi schimbe viața nu doar acestuia, ci și tânărului Robert.

În ceea ce îl privește pe fiul pastorului, dorința sa de a sluji în biserică nu era un simplu capriciu de copil. Robert începu să citească Biblia, iar în următorii doi ani se devotă serios studiului, citind cărți teologice și urmărind cu mare interes carierele celor mai iluștri evangheliști contemporani. La 16 ani, ținu prima sa predică, urcând la amvon în locul tatălui său într-o duminică în care acesta era plecat din urbe. Întreaga congregație fu impresionată, ba chiar nițel uluită de maturitatea pe care o vădea deja tânărul în gândire.

Totuși, odată cu rapidul său progres spiritual și intelectual, acestuia începură să-i încolțească, nevăzute, în suflet mândria și ambiția tinereții – seminte care vegetează în fiecare individ, dar care cresc cel mai viguros în cei înzestrați. Tânărul Robert nu își dorea pur și simplu să se facă pastor; visul lui era să devină un pastor *mare*. Aspirațiile lui creșteau pe măsură ce i se adânceau

cunoștințele despre doctrina evanghelică. În tot acest timp însă, era prea puțin conștient de propria-i fire căzută și păcătoasă. Și, chiar de credința îi era cât se poate de reală, ea nu fusese încă trecută prin încercările vieții și îi lipsea deci smerenia ce izvorăște din eșec și din îndoiala de sine. Obținea totul ușor, era admirat de toată lumea, și astfel mândria își întindea subtilele-i tentacule, punând tot mai mult stăpânire pe caracterul său.

Cât despre bărbatul care plecase *aproape* neobservat din biserică după terminarea slujbei, ura acestuia se adânci văzând cu ochii, așa cum se întâmplă întotdeauna atunci când ura nu este smulsă din rădăcini și stârpită. De-a lungul anilor în care luptă pe front ca soldat confederat, vrajba pătimasă din inima lui căpătă atâta amploare, încât ajunse să vorbească deschis despre intenția sa de a-l omorî pe Abraham Lincoln pentru că îi eliberase pe sclavii națiunii. Nu dăduse nicio clipă uitării predica rostită de pastor cu ani în urmă. Iar, în mintea lui, aceasta rămânea direct legată de Proclamația de emancipare, aproape ca și cum Lincoln însuși ar fi șezut în aceeași strană, ascultând cuvintele pastorului, și pe ele și-ar fi bazat hotărârea luată mai târziu. Dacă avea să se ivească vreodată prilejul, jurase că o să se răzbune, în numele Sudului și al Confederației, și pe președinte, și pe pastor. Amândoi erau partizani ai aceleiași cauze blestemate. Amândoi trebuiau pedepsiți.

Prilejul se ivi în anul 1864, când se întoarse în Baltimore. Cumpăna războiului începuse să încline în favoarea nordiștilor. Era nevoie de o lovitură de maestru care să insufle un avânt înnoitor trupelor confederate. Și ce să fie mai potrivit decât execuția publică a unui ilustru pastor din Sud care trădase cauza Confederației? Asasinatul va face din el un erou și va reaprinde flacăra războiului în rândul confrăților săi.

Într-o dimineață de duminică, pe la jumătatea slujbei, ușile bisericii din Baltimore se deschiseră fulgerător, izbindu-se cu zgomot de perete.

Pastorul se opri din vorbit și se uită peste capetele enoriașilor să vadă care era cauza întreruperii. Toate privirile se întoarseră într-acolo. Până să apuce ei să se dezmeticească, un bărbat îmbrăcat în uniforma cenușie a Confederației, cu părul vâlvoi, blond, lung și îmbâcsit, se năpusti pe culoarul central, proferând blesteme și amenințări și agitănd un pistol în aer.

— E înarmat! strigă cineva.

Oprindu-se la jumătatea culoarului, atacatorul ținti spre amvon și trase. Un vitraliu se făcu țândări, umplând podeaua de cioburi.

Se dezlănțui un adevărat infern. Toată lumea urla ca din gură de șarpe. Pastorul se ascunse în spatele amvonului, în vreme ce enoriașii se trântiră pe burtă, adăpostindu-se sub bănci. Răsunară mai multe împușcături, trase bezmetic în toate direcțiile, ecoul lor amestecându-se cu țipetele îngrozite ale femeilor.

— Moarte trădătorilor! răcnii cu furie intrusul. Trăiască Confederația!

Cu aceste cuvinte, se răsucii, mai trase o salvă de gloanțe la întâmplare, după care se făcu nevăzut.

Când se stinse înspăimântătorul vacarm, enoriașii se ridicară încet în picioare. Unul dintre bărbați dădu fuga afară să cheme poliția. Din față răzbeau bocete înfundate.

Enoriașii priviră în jur să vadă dacă nu fusese rănit careva. Apoi lumea începu să murmure și unii se îndreptară spre culoare. Se strânseseră în fața primului rând. Treptat porniră într-acolo și ceilalți.

Un vaiер de stupoare și jale despică tăcerea.

— O, nu... Doamne, Dumnezeu!... nu!

La văzul groaznicei priveliști, întreaga congregație

Începu să suspine de șoc și de durere.

Soția pastorului ședea, albă ca varul, cu ochii pierduți, strângându-și fiica în brațe. Pieptul fetei era roșu de sânge – un glonț tras la întâmplare îi străpunsese inima. O privire fu de ajuns ca să își dea cu toții seama că e moartă.

Fără să stea pe gânduri, fratele geamăn al fetei o țâșni spre ieșire, luptându-se cu lacrimile usturătoare ce îi încețoșau vederea. Se năpusti afară tocmai când ucigașul, ajuns la capătul lungii străzi, coti la stânga și se făcu nevăzut.

Pe tânărul predicator aspirant îl năpădi un simțământ cum nu mai încercase în toți cei șaptesprezece ani ai săi – un val imens de indignare și mânie. Pe moment, nu identifică sentimentul drept *ură*. Îi simți pur și simplu pornirea pătimașă și îi urmă îndemnul – de a-l prinde pe făptaș și de a-l face să plătească.

Fără să șovăie, alergă în casă și se duse săgeată la etaj, în dormitorul tatălui său. Peste câteva secunde, dând cu totul uitării făgăduința de a se face pastor, cobora deja scara cu un Colt 45 în mână și o cutie cu gloanțe îndesată în buzunar. Coltul, revolverul bunicului său, era o moștenire de familie. Nici nu știa dacă se trăsesese vreodată cu el. Dar era singura armă din casă.

Înșeuă înfrigurat un cal și porni în galop de-a lungul străzii pe urmele criminalului.

3

În căutarea făptașului

La cei 17 ani ai săi, Robert știa că ajunsese la vârsta la care majoritatea tinerilor din Sud luptau deja pe front. În curând trebuia să aleagă între a se înrola la rându-i în armată sau a se înscrie la seminar, cum avusese de gând de câțiva ani încoace. Care era, însă, alegerea *corectă* nu știa. N-o știa încă, dar ziua aceasta avea să fie hotărâtoare în luarea deciziei.

Având în vedere dilema cu care se confrunta, fiul pastorului urmărise îndeaproape evoluția războiului. Citea toate articolele din gazete și era la curent cu toate mișcările trupelor. Avea cunoștință, bunăoară, de înaintarea forțelor confederate conduse de generalul Early spre Maryland în speranța de a amenința Washingtonul din nord. Știa că un regiment făcuse tabără cale de câțiva kilometri la vest de oraș cu doar câteva zile în urmă. Cât plănuiau să rămână acolo nu avea cum s-o știe. Regimentul aștepta restul trupelor lui Early și instrucțiuni din partea generalului Lee.

Mânat de o furie oarbă, tânărul se îndepărtă în galop de biserică, cu ochii înotând în lacrimi, încercând să își alunge din minte imaginea chipului neînsuflețit al surorii sale. Nu știa la ce să se aștepte. Se repezise pe urmele ucigașului fără să își dea măcar seama ce face, sperând cu disperare că se va alege *ceva* din toată tragedia asta. Nu era în stare să gândească limpede, să își folosească rațiunea. Deocamdată adrenalina produsă de șoc era singura care îl mâna înainte.

La capătul străzii, tânărul călăreț o coti la stânga, în direcția în care se făcuse nevăzut ucigașul. Strada era pustie. În cele din urmă, încetini. Ceața începea să se risipească, atât pe cât era posibil într-o asemenea

împrejurare, din mintea-i febrilă.

Bărbatul dispăruse. Își lăsase pesemne calul în josul străzii și, odată ajuns aici, se refugiase călare. Dar strada aceasta ducea la vest de oraș, spre garnizoana de pe câmp. Unde altundeva să fi mers? Unde să se poată ascunde mai bine decât printre cinci mii de inși îmbrăcați cu toții în uniforme identice?

Robert își înfipse călcâiele în coastele calului și porni înainte la galop. Poate că avea să fie o trudă zadarnică – un fel de a căuta acul în carul cu fân. Totuși, avea un avantaj. Văzuse chipul bărbatului și îl putea recunoaște dintr-o mie. Indiferent câți ani vor trece, chipul acela avea să îi rămână întipărit cu fierul roșu în memorie pentru totdeauna.

Peste patruzeci de minute, intra deja călare în tabăra confederată. Își struni calul și, plimbându-și privirea peste puzderia de oameni din fața lui, Simți că i se strânge inima. Analogia cu acul și carul de fân nu fusese nicicând mai potrivită. Pe drum încoace încercase să găsească un indiciu cât de mărunț, dar nu întâlnise pe nimeni și nimic care să îi dea de înțeles unde se afla bărbatul. Poate că nici nu făcea parte din acest regiment. De unde să știe el că nu fugise din oraș în direcția opusă? Poate că nici nu era soldat. Uniforma o fi fost un șiretlic menit să îi inducă pe toți în eroare. Individul se putea afla oriunde.

Totuși, probabilitatea cea mai mare era să se afle aici. Dar cum să dea de el – plimbându-se, cu urechile ciulite și ochii în patru, prin tabără... în speranța că va auzi ceva sau că îl va zări din întâmplare?

Erau slabe șanse... dar ce altceva îi rămânea de făcut?

Descălecă, își legă calul de un copac și începu să se plimbe cu dezinvoltură printre corturi și focurile de tabără. Nimeni nu îi dădea mare atenție. Cei pe lângă care trecea

îi aruncau nepăsători o privire fără a catadicsi să-i adreseze vreun cuvânt. Erau obișnuiți cu civilii care veneau să caște gura când se aflau în preajma unui oraș. Acesta nu era, vezi bine, primul băiețandru dornic să vadă oștenii de aproape. Faptul că părea mai tânăr decât era în realitate îl făcea să sară și mai puțin în ochi. Soldații, unii chiar mai tineri decât el, erau în mod vădit sătui de război și nerăbdători să se întoarcă acasă.

Încet-încet, mânia din inima lui Robert se domoli, transformându-se într-o înverșunare tăcută de a găsi ucigașul și de a-l aduce în fața justiției, chiar de ar fi să-l caute o viață întreagă. Băiatul nu recunoștea însă acea mânie drept ceea ce era ea de fapt, punând-o pur și simplu pe seama cumplitelor emoții ale momentului. Și, uite așa, sămânța urii îi încolți în suflet și, nevăzută, începu să prindă repede rădăcini, fără ca el să aibă măcar habar.

Se învărti năuc prin tabără ore în șir, ascultând frânturi de conversație, încercând să găsească vreun indiciu, fără a ține seama de foame sau de sete, căznindu-se să nu se gândească la cutremurătorul motiv pentru care se afla acolo. Nu băuse și nu pusese nimic în gură de la micul dejun, dar golul sufletesc era mult mai adânc decât cel din stomac.

Totuși, până la urmă, oboseala fizică și mintală își spuse cuvântul și, nemaiputând face abstracție de evenimentele dimineții, crunta realitate a morții surorii sale îi reveni în suflet și în minte cu o forță copleșitoare. Se retrase într-un loc ferit, departe de ceilalți, și prăbușindu-se la poala unui copac, izbucni în suspine amare.

Acolo îl găsi peste câteva minute un ofițer care se îndrepta spre țărcurile cailor. Bărbatul se opri și își coborî privirea spre el.

— Te simți bine, băiete? Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulțumesc... domnule ofițer, băigui Robert, încercând să își vină în fire.

— Ești soldat?

— Nu... Locuiesc în oraș. Am venit doar să arunc o privire.

— Necazuri personale?

— Da.

Ofițerul își fixă privirea asupra pistolului din mâna lui Robert.

— În locul tău, aș ține revolverul acela departe de ochii celorlalți. Lumea s-ar putea să creadă că ai de gând să-l folosești.

— Am înțeles.

— Unde mai pui că mulți s-ar putea să râvnească la o asemenea armă, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Da, domnule, înțeleg.

Ofițerul îl mai măsură din privire preț de câteva secunde, apoi își văzu de drum.

Robert se sculă, se șterse la ochi, încălecă în șa și se întoarse acasă.

În treapădul iscat după nenorocire, nimeni din cei aflați în biserică și din mulțimea de oameni ce se perindară mai apoi valuri-valuri pe la casa parohială nu băgă de seamă că fiul pastorului lipsise mai toată după-masa. Fu chemată poliția și un medic. Pastorul fusese rănit în umăr și dus la spital. O enoriașă, care avea o rană superficială la braț, fu tratată pe loc.

Adevărata tragedie era însă uciderea absurdă a unei fete nevinovate din rațiuni pe care nimeni nu le putea înțelege. Întreaga zi a fost pusă, în zeci de feluri, aceeași întrebare: *De ce?*

Întrebați fiind de către anchetatori dacă îl recunoscuse vreunul dintre ei pe făptaș, câțiva dintre enoriași își amintiră de un tânăr cu trăsături similare pe

care îl văzuseră de mai multe ori la slujbe cu trei-patru ani în urmă. Punând cap la cap relatările lor, ieși la iveală un nume: Damon Teague.

Era un început, decretă polițistul care conducea ancheta. Vor face cercetări să vadă dacă individul poate fi reperat prin surse militare. Până una, alta, adăugă el, nu ar strica să se verifice arhivele bisericii pentru a afla când anume se alăturase Damon Teague congregației. Informația în sine nu ar dovedi nimic, dar ar constitui un indiciu în plus în vederea elucidării misterului.

Trupul fetei fu ridicat de către antreprenorii de pompe funebre. Mama ei, încă zdruncinată de durere, fu ajutată să se dezbrace și să se bage în pat. Bărbații acoperiră cu scânduri ferestrele bisericii ce fuseseră făcute țândări. Femeile se ocupară de mâncare și de celelalte lucruri trebuincioase, având grijă ca familia îndoliată să nu ducă lipsă de nimic.

Și, uite așa, când Robert se întoarse într-un târziu acasă, puțini își dădură seama că nu îl văzuseră de dimineață.

4

Pictorul

A doua zi dimineață, după ce își lăsă mama și sora mai mare în grija unui grup de enoriașe și își vizită tatăl la spital, Robert se întoarse în tabăra confederată. Încă nu îi mărturisise părintelui său ce avea de gând să facă. În cele din urmă, va trebui să îi spună, dar încă nu venise momentul. Taică-său era încă prea slăbit.

Somnul de peste noapte îi făcuse puțină ordine în gânduri și în simțiri. Fusese o noapte scăldată în lacrimi, dar în cele din urmă oboseala învinse durerea și izbuti să închidă ochii vreme de câteva ceasuri. Se trezi cu hotărârea fermă de a cerceta metodic tabăra militară. Urmând sfatul pe care i-l dăduse în ajun ofițerul, se întoarse acolo cu arma ascunsă în buzunarul larg al unui palton.

Un giulgiu devastator rămase suspendat asupra casei parohiale întreaga săptămână. Era un du-te-vino continuu de enoriași, fiecare făcând tot ce îi stătea în puteri ca să aducă mângâiere celor îndoliați și să le asigure toate cele necesare. Pastorul se întoarse acasă a doua zi, cu mâna în ghips, aflându-se încă sub atenta supraveghere a medicului. Soția lui, chiar dacă se întremase îndeajuns cât să poată vorbi și mânca, rămase mai departe la pat, îngrijită fiind de Rachel, fiica ei mai mare, de o mătușă și de un cârd de enoriașe.

În doar două zile, poliția confirmă existența unui anume Damon Teague, sergent în cadrul armatei confederate. Primele indicii îl plasau în Mississippi. Robert însă era convins că individul se află mult mai aproape și era hotărât să îl găsească. Nevrând să își îngrijoreze tatăl, îi vorbi despre intențiile sale ofițerului care conducea ancheta, un detectiv pe nume Heyes. Acesta nu păru

impresionat de planul lui.

— Uite ce e, tinere, ripostă el, intențiile dumitale sunt lăudabile, dar să fim serioși: nu ești decât un băiețandru și încă nu ți-ai revenit pe deplin din șoc. E și firesc, după cele întâmplate. Ne pare tuturor rău că ți-ai pierdut sora, dar trebuie să ne lași să ne facem meseria și să nu ne bați la cap cu teoriile tale trăsnite.

— Dar sunt sigur că se află acolo, domnule Heyes.

— Și pe ce se bazează, mă rog, *siguranța* dumitale?

— Nu știu... am eu o presimțire.

Polițistul nu își putu înfrâna un zâmbet.

— Ei bine, băiete, în profesia noastră presimțirile nu fac nici cât o ceapă degerată. Până la urmă, munca asiduă de detectiv este cea care dă roade de fiecare dată. Dacă individul este soldat, îi vom da de urmă prin anumite surse. Nu are cum să ne scape.

— Dar de ce n-am putea să-l întrebăm pur și simplu pe comandant dacă Damon Teague se află în regimentul lui?

— Pentru că asta l-ar pune în alertă și ar șterge-o cât ai zice pește.

— Atunci am putea porni pe urmele lui, domnule Heyes.

Polițistul izbucni în râs.

— Nu suntem în Vestul sălbatic, băiete. Aici nu ne îndeletnicim cu poteri și linșaje. Așa ceva n-ai să întâlnești decât în romanele de doi bani. Noi ne facem treaba încet și meticulos până ce punem toate ștele cap la cap.

— Totuși, insistă fiul pastorului, sunt sigur că e lesne de aflat dacă individul face sau nu parte din acest regiment.

— Și o vom afla. Problema e că armata își apără oștenii. Dacă începem să punem întrebări, comandantul se va duce la el și îl va întreba dacă el a fost făptașul. Teague

va nega, iar armata va forma un zid de nepătruns în jurul lui, invocând fel și fel de secrete militare. O știu prea bine – nu e prima dată când am de-a face cu armata. Dacă ucigașul este acolo, nu-l putem scoate din ascunzătoare decât pe căi legale, fără să tulburăm prea repede apele.

Chiar și așa, Robert nu se lăsă păgubaș. Continuă să cutreiere tabăra militară, înarmat cu un blocnotes uriaș și creioane de grafit. Era îndeajuns de înzestrat într-ale desenului cât să lase Impresia că folosește tabăra drept fundal pentru o serie de schițe despre viața de soldat. Tot văzându-l prin tabără, echipat cu foi de desen, șevalet și creioane, în curând soldații prinseră a-l recunoaște și a sta de vorbă cu el, unii chiar oferindu-se să îi pozeze în timp ce îi desena. Începură să îi spună „pictorul”, fără ca vreunul dintre ei să bănuiască cine este sau de ce se află, de fapt, acolo.

La șase zile după împușcarea surorii sale, avu loc înmormântarea. Mamă-sa își veni în fire, iar tatăl lui se însănătoși. Încet-încet, viața lor de familie reveni la normal, chit că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel ca odinioară. Nicio familie căreia i-a fost răpit un membru drag, în orîșice fel, nu mai poate fi cu adevărat completă în această viață – abia în viața de apoi se găsește vindecarea și reîntregirea.

— Cu ce te îndeletnicești, tinere? îl întrebă ofițerul cu care se întâlnise prima oară. Tu să fii, oare, pictorul de care tot aud de la o vreme înapoi, cel care îi desenează pe soldați?

Trecuseră vreo trei-patru zile de la înmormântare și Robert zăbovea zilnic ceasuri întregi în tabăra militară.

— Văd că... hm... Văd că ți-a mai venit inima la loc.

— Da, domnule ofițer, răspunse Robert cu un zâmbet forțat.

— Mă bucur că nu mai umbli cu pistolul la tine. Îmi

dăduseși oarece emoții.

Băiatul mai trase câteva linii pe foaia din fața sa fără să răspundă.

— Pot să arunc o privire? întrebă ofițerul.

— Da... da, desigur, răspunse Robert.

Bărbatul se apropie, oprindu-se în spatele lui.

— Hmm... nu e rău, comentă el.

— Pot să vă întreb, domnule ofițer, murmură Robert cu jumătate de gură, cât timp veți mai rămâne aici?

— Sper că nu ești vreo iscoadă de-a unioniștilor! ripostă, zâmbind, bărbatul.

— Nu, domnule, nu sunt, răspunse Robert, zâmbind la rându-i.

— Drept să-ți spun, nici noi nu știm. Așteptăm ordine de la generalul Lee și generalul Early. După părerea mea, mai zăbovim aici o săptămână, cel mult două.

Robert îl petrecu din ochi. Când ofițerul se făcu nevăzut, băiatul își strânse lucrurile și o luă din loc. Fără să atragă atenția asupra sa, sub pretextul desenatului de schițe, încerca să își croiască sistematic drum prin tabără în așa fel încât să poată cerceta pe îndelete grupul de soldați ce ocupa fiecare cort. Peste zi era însă un du-te-vino continuu care îi îngreuna simțitor sarcina. Știa că nu există o garanție a succesului și nu putea decât să spere că mai devreme sau mai târziu îi va surâde pur și simplu norocul. Îl auzise nu o dată pe tatăl lui spunându-le enoriașilor că norocul merge mână în mână cu sânguința. Care vasăzică, dacă își continua sânguincios cercetările, poate că în cele din urmă va avea norocul să se afle la locul potrivit, la momentul potrivit. Așa zicea tatăl lui că se întâmplă în viață - cu cât muncești mai asiduu, cu atât ești mai „norocos”.

În mijlocul blocului de desen, pe o coală care nu se afla niciodată deasupra și nu fusese văzută de niciunul

dintre oștenii care aruncau în treacăt câte o privire peste lucrările lui, se afla schița taberei. Aceasta indica amplasamentul fiecărui cort, fiecărei baricade provizorii, toate țărcurile, echipamentele și popotele. Pe acea foaie își nota toate cugetările și observațiile. În fiecare zi revenea la schiță în repetate rânduri, marcându-și propriile mișcări.

Și, uite așa, tot înainta prin tabără, privind... ascultând... și așteptând.

5

La pârau

În amiaza celei de-a cincea zile de când se dădea drept pictor, răbdarea tânărului Robert fu în sfârșit răsplătită.

Se afla la oarecare distanță de tabără, desenând un bărbat ce încerca să dreseze un cal – ceea ce nu era deloc ușor, căci nici omul, nici animalul nu stăteau o clipă locului – când numai ce îi ajunseră la urechi cuvintele: „Trăiască tocana de vită a caporalului Jacob – eu atât am de spus!”, urmate de râsetele a doi-trei bărbați.

— Mare dreptate ai, domnule sergent, încuviință un altul. În plutonul cu care eram înainte s-ajung aici, aveam la popotă un moșneag pe la vreo șaptezeci de ani și toate mâncărurile aveau același gust. Nu știai care-i pulpă de pui și care-i cotlet de berbec.

— O, asta nu-i nimic! în Mississippi aveam un bucătar care punea ce mai rămânea din terciul de ovăz în cafea – spunea că asta-i dă caracter!

Băiatul nici că auzi însă comentariile acestea. Cuvântul „trăiască” îi răsunase în urechi aidoma unui gong, stârnindu-i o sumbră amintire. Și nu doar cuvântul sunase cunoscut... era absolut sigur că recunoscuse și vocea!

Înfiorat, privi repede îndărăt, îndeajuns cât să îi vadă pe cei trei ostași, ce mergeau cu spatele la el, intrând într-un cort aflat la o distanță de 12-15 metri. Nu izbutise să le zărească fețele.

După ce bărbații intrară în cort, se strecură și el până acolo. Prin deschizătura cortului nu se vedeau însă prea multe.

Nevrând să bată la ochi, se întoarse la șevalet, dădu înfrigurat foile până la schița taberei și trasă un cerc în

jurul cortului.

Prea agitat ca să se mai poată concentra în mod convingător asupra desenului, își strânse lucrurile și porni încet spre tabără, întrebându-se ce să facă.

Din cinci în cinci secunde, întorcea capul spre cort, supraveghindu-l de departe.

Peste câteva minute, îl văzu ieșind pe unul dintre cei trei soldați. Purta pe cap im chipiu al cărui cozoroc îi umbrea parțial chipul.

Ceva îi spunea că acesta era individul care exclamase „trăiască tocana”, dar n-avea cum să își confirme bănuiala.

Poate că îl deruta chipiul. Până acum nu se gândise la asta. Încercă să își amintească ziua tragediei. Stătea în primul rând, împreună cu mama și surorile sale. La auzul agitației stârnite de intrarea vijelioasă a bărbatului, întorsese imediat capul... Da, acum își amintea clar – cel care îi ucisese sora geamănă *nu* purtase chipiu militar. Dăduse buzna înăuntru cu capul gol și părul fluturând sălbatic.

Nu era de mirare că nu încă nu izbutise să îl identifice. Îi fusese imposibil să separe chipul pe care îl văzuse de pletele acelea lungi.

Restul zilei se scurse fără alte evenimente remarcabile. Era târziu, se lăsa deja asfințitul. Robert se întoarse acasă, așteptând înfrigorat dimineața și încropind în minte un plan de bătaie, încercând să găsească o cale de a se apropia îndeajuns de individ cât să îl vadă bine la față, preferabil *fără* chipiu.

Dorind să profite de atmosfera degajată din zori, se înființă în tabără dis-de-dimineată, când soldații tocmai se trezeau din somn.

Mergea încet, pândind de la distanță cortul bărbatului și nădăjduind să nu observe nimeni că mai mult

căsca ochii decât desena. Era însă prea aproape de capătul căutărilor sale ca să se oprească acum.

În aer plutea aromă de cafea și de slănină friptă. Un grup de soldați din apropiere, îmbrăcați în flanele de corp, porniră spre pârau. Din păcate, cu toții purtau chipiuri. Îi urmă de la distanță. Bărbații ajunseră la pârau și încet-încet li se alăturară și alții. Unii își ostoiră setea, alții își dădură cu apă peste față, iar câțiva, mai îndrăzneți, își scoaseră cămășile și chipiurile și se spălară până la brâu. Majoritatea stăteau cu spatele la el.

În vreme ce îi urmărea cu privirea, numai ce auzi o voce alături.

— Nu e tocmai o scenă demnă de a fi immortalizată.

Răsucindu-se spre cel care vorbise, Robert dădu cu ochii de ofițerul pe care îl reîntâlnise deunăzi.

Râse mânzește. Apariția subită a bărbatului îl cam speriasse.

— Aveți dreptate, domnule ofițer, dar presupun că face și asta parte din viața de soldat.

— Nu văd ce ar putea găsi interesant un civil în asta.

— Păi, vedeți dumneavoastră... m-am gândit să încerc a zugrăvi câteva scene de felul acesta, din viața cotidiană. Am deja câteva idei și mă întrebam cu care să încep.

— Așa care vasăzică... Dar văd că blocul de desen ți-e încă la subsuoară.

— Păi, numai ce-am ajuns. Încă nu m-am hotărât ce scenă să desenez.

Căpitanul îl mai sfredeli cu privirea preț de câteva clipe, întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva tânărul „artist” îi ascunde ceva. Nu zăbovi însă prea mult asupra gândului, continuând în schimb să urmărească pur și simplu împreună cu băiatul îmbăierea matinală a soldaților.

Tare băgăcios mai era ofițerul!

Un bărbat din șirul de militari adunați pe malul pârâului își scoase chipiul și își vârî cu totul capul în apa rece, după care se ridică slobozind un chiot sălbatic de desfătare și, scuturându-și părul ud, căută cu mâna prosopul pe care îl avea prins la brâu.

Apoi se îndepărtă de pârâu, cu ochii dilatați și scânteind de plăcerea contactului cu apa rece.

Băiatului îi scăpă un icnet.

El era ucigașul!

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ofițerul de lângă el.

— Ah, am crezut doar că... bolborosi Robert, după care adăugă repede: Nu s-a întâmplat nimic.

Îi zbârnâia creierul. Trebuia să acționeze rapid. Bărbatul se întorcea la cortul său.

Se scuză față de ofițer, după care porni grăbit după individul care îi reținuse atenția, încercând să se țină îndeajuns cu firea cât să nu îi tremure glasul și să se dea de gol.

— Domnule sergent Teague! strigă el, iuțind pasul ca să îl ajungă din urmă.

Surprins, bărbatul se opri și întoarse privirea.

— Da, eu sunt.

— Am auzit că ați fost cantonat în Mississippi, începu Robert. Cum e acolo? Eu n-am fost niciodată în Mississippi. E la fel ca aici?

— Toate taberele militare sunt la fel, răspunse sergentul. Numai că acolo e mai cald și mai umed, atâta tot.

— De cât timp vă aflați aici?

— Nu de mult. Înainte să vin aici am luptat la Vicksburg. Am fost înfrânți, dar las c-am omorât și eu destui yankei. Asta-i tot?

— Da... asta-i tot.

Teague nu o luă imediat din loc. își îngustă ochii și străpunse câteva clipe cu privirea chipul tânărului, ca și cum ar fi cântărit ceva în gând. Apoi scutură din cap și porni mai departe.

Robert se uită după el până ce individul intră în cort, confirmând încă o dată amplasarea cortului pe schița sa. Căpitanul îl urmărea, bănuitor, de departe. Robert se întoarse grăbit la calul său și goni înapoi spre oraș.

6

Arestarea

Se duse întins la poliția din Baltimore și ceru să stea de vorbă cu detectivul Heyes.

— L-am găsit, domnule Heyes! Începu el înfrigurat. L-am găsit pe Damon Teague. El este. N-am niciun dubiu că el a tras cu arma în biserică.

— Și ce vrei de la mine? Întrebă sceptic detectivul.

— Să îl arestați... ce altceva?

— Știi ce-s alea probe? Nu știi că orice om e considerat nevinovat până la proba contrarie?

— Ba da, sigur că știu. Dar nu l-ați putea aresta în baza unei suspiciuni rezonabile? Trebuie să fie arestat – altfel nu va putea fi dus în fața justiției. Trebuie să faceți ceva înainte ca regimentul să pornească mai departe.

— Și cu ce temei ai vrea, mă rog, să-l arestez?

— Aveți un martor – pe mine!

Detectivul îi aruncă o privire care lăsa clar de înțeles ce părere are despre credibilitatea lui ca martor.

— Și până la data procesului, îi dădu Robert înainte, vă garantez că se vor găsi o duzină de martori oculari, dacă nu chiar mai mulți, care îmi vor da dreptate. L-am văzut, domnule Heyes. Am fost acolo și l-am văzut cu ochii mei. Ascultați ce vă spun. În momentul acesta, Damon Teague se află în tabăra militară de lângă oraș. Este sergent în armata confederată și este același bărbat care a venit la biserica noastră cu patru ani în urmă și care a împușcat-o acum pe sora mea. Dacă nu luați măsuri, am să iau eu personal.

Detectivul înțelese că nu era cale să îl înduplece.

— În regulă, se învoi el în cele din urmă. Am să discut cu superiorii mei.

— Când?

— Când am să pot.

Deloc convins, fiul pastorului părăsi valvârtej biroul, vădit ofticat.

După ieșirea lui furtunoasă, Heyes se gândi că toată trășenia ar putea sfârși în mod dezastruos dacă băiatul dă buzna în tabăra militară și se pune a face acuzații în gura mare. Trebuia să pornească pe urmele lui ca să se asigure că situația nu va scăpa de sub control.

Dar, până să ajungă el în tabăra militară împreună cu oamenii lui, trăboiul pe care sperase să îl evite începuse deja.

Fiul pastorului se întoarse în tabăra confederată, de astă dată fără planșe sau creioane, îmbrăcat cu același palton voluminos care devenise semnul său distinctiv de o săptămână încoace.

În pofida celor doar șaptesprezece ani ai săi, avea pasul apăsător și sigur, ca de bărbat, și o hotărâre nestrămutată în priviri. Unde cu doar două săptămâni în urmă visa încă să se facă pastor, noaptea trecută stătuse mai mult treaz, întrebându-se dacă este pregătit, la o adică, să ucidă – să ia viața unui om. Momentan nu se putea gândi la consecințele pe care le-ar avea o asemenea faptă asupra vieții și viitorului său. Era sigur de un singur lucru: că trebuie să îl aducă pe ucigașul surorii sale în fața justiției... într-un fel sau într-altul. Altminteri, cine știe ce ar fi fost capabil să facă mai târziu individul? Dacă avea să ucidă din nou? Robert nu își cercetase îndeajuns de profund inima pentru a fi în stare să facă diferența între război și dreptate. Acum nu avea timp să își bată capul cu asta. Acum acționa din impuls, mânat de sentimente, de durere și de o dorință oarbă de a se răzbuna pe păcătos ce depășea indignarea justă față de păcat mai mult decât își dădea el seama. Nu era conștient nici măcar de pericolul în care se punea pe sine însuși.

Văzându-l cum străbate îndârjit tabăra, căpitanul înțelese dintr-o privire că ceva se schimbase.

— Hei, fiule... așteaptă o clipă, strigă el după tânăr. Vreau să te întreb ceva.

Robert însă nu se opri. Căpitanul se luă după el. luțind pasul, izbuti să vadă cortul în care se năpusti băiatul.

— Sergent Teague, rosti grav Robert.

Bărbatul, întins pe patul de campanie, ridică privirea. Ceilalți doi ocupanți ai cortului întoarseră și ei capetele spre musafirul nepoftit.

— Scoală-te! tună Robert.

— Poftim?! făcu iritat sergentul.

— Ți-am zis să te scoli.

Damon Teague nu era genul de om care să stea la ordinele unui băietan cu cașul la gură, ce abia dacă avea jumătate din vârsta lui. Iritarea i se transformă numaidecât în mânie.

— Ascultă aici, băiețaș, nu știu cine ești, dar dacă nu...

Tânărul duse mâna la buzunar și scoase fulgerător un Colt

45 pe care îl îndreptă spre inima lui, făcând să îi înghețe vorbele pe buze.

— Scoală, repetă Robert. Ești arestat.

Teague își regăsi graiul la fel de repede cum îl amuțise vederea armei.

— Arestat? Pentru ce? ripostă el.

Nu era, vezi bine, un om care să se lase intimidat cu una, cu două.

— Hai, întinde-o de aici! adăugă el nu fără oarecare șovăială, fixând cu privirea degetul băiatului.

— Am spus că ești arestat, repetă Robert. Pentru crimă. Ridică-te în picioare!

Teague se uită la ceilalți soldați, apoi izbucni în râs.

Tocmai atunci se năpusti înăuntru căpitanul. În lumina slabă din interiorul micului cort avu nevoie de câteva secunde pentru a evalua situația.

— Ce se petrece aici? Întrebă el pe un ton autoritar.

— Îl arestez pe sergentul Damon Teague pentru săvârșirea infracțiunii de omor, anunță Robert.

Teague râse din nou. Arma din mâna lui Robert rămânea ațintită spre pieptul lui.

— Puștiul e smintit, căpitane, spuse Teague. Nu poți să ne scapi de el? E nebun de legat. A dat buzna aici fluturându-și pistolul și făcând tot felul de acuzații ridicole.

— Nicio mișcare, căpitane, îl avertiză Robert. Omul acesta este un ucigaș.

— Cum vine treaba asta? îi ceru căpitanul lămuriri lui Teague.

— Ți-am zis că-i lipsește o doagă. Habar n-am despre ce vorbește.

— Va trebui să vii cu mine, băiete, spuse căpitanul, făcând un pas în față și așezându-și mâna pe brațul lui Robert.

Împușcătura care răsună în momentul următor iscă un nor de praf sub patul pe care stătea întins sergentul. Luat prin surprindere, Teague țipă alarmat. Cei doi caporali care urmăreau scena din paturile lor săriră ca arși și o tulară afară.

— Vorbesc serios, domnule căpitan, spuse Robert, îndreptându-și iar arma spre Teague. Acest bărbat vine cu mine.

Zicând acestea, făcu un pas înainte, se aplecă și îl smuci de braț. Luat pe nepregătite de forța lui, Teague își simți brațul strâns ca într-o menghină și, înainte să poată opune orîșice rezistență, se trezi în picioare, cu țeava pistolului înfiptă în coaste. Robert îl trase spre ieșire.

Nedorind să piardă un om și convins de acum că acuzatorul lui Teague era într-adevăr nebun de legat, căpitanul se dădu precaut la o parte. Afară, soldații veneau deja în goană care dincotro, mulți dintre ei cu arma în mână.

Detectivul Heyes și oamenii numai ce sosiseră. Auzind împușcătura, se grăbiră și ei într-acolo.

Ajunseră tocmai când fiul pastorului ieșea din cort, cu țeava unui Colt 45 îndesată în coastele unui soldat. Afară așteptau deja vreo zece confrăți de-ai acestuia, cu puștile îndreptate spre băiat.

Peste câteva secunde, păși afară din cort și căpitanul. Văzându-i pe oamenii legii, acesta se duse întins la dâșii.

— E cu voi băiatul?

— Îl cunosc, îi răspunse Heyes, dar nu face parte din echipa noastră.

— A dat buzna aici aducând niște acuze absurde sergentului meu și zice că vrea să îl aresteze.

Heyes nu își putu reprima un zâmbet. Ce mai, puștiul avea curaj!

— Acesta este bărbatul de care v-am vorbit, domnule detectiv, interveni Robert. Acum că sunteți aici îl puteți aresta.

Căpitanul se uită iar la Heyes, întrebător.

— Este o situație tensionată, i se adresă detectivul, aruncând o privire spre mulțimea tot mai mare de soldați care se adunau în jurul lor. Niciunul dintre noi nu își dorește vărsare de sânge. Ce ar fi să le spui oamenilor dumitale să se retragă, ca să putem discuta liniștiți?

— Despre ce este, de fapt, vorba?

— A avut loc o crimă în oraș și am dori să îi punem sergentului aici de față câteva întrebări privitor la asta - dacă nu ai nimic împotrivă, firește. În caz că este

nevinovat, va fi liber să se întoarcă la regiment și veți primi scuzele de rigoare. Dacă se ivesc dovezi împotriva lui, va avea parte de o judecată dreaptă.

— Ce vă face să credeți că el e făptașul?

— Băiatul a fost martor la cele întâmplare.

— Și îi puneți spusele mai presus de cuvântul sergentului meu? Uitați-vă la el: e doar un băiețandru.

— O fi, ripostă detectivul, dar nu văd de ce cuvântul lui ar fi mai prejos decât cel al omului dumitale. Tocmai de aceea vrem să îl interogăm pe sergent - ca să aflăm ce are el de spus. Așa o cere legea. Nu mă înțelege greșit: și eu sunt înclinat să cred, la fel ca dumneata, că puștiul e cam zănatec. Totuși, nu pot ignora spusele lui. A fost de față la săvârșirea crimei. Așa că n-am încotro: este de datoria mea să aflu care dintre ei spune adevărul. Este ceea ce ne dorim cu toții, nu-i așa?

Căpitanul căzu câteva clipe pe gânduri, apoi încuviință din cap.

— Întoarceți-vă la corturile voastre, le dădu el ordin soldaților care se strânseseră în jur, după care se întoarse spre Teague. Du-te cu domnul detectiv. Nu vrem să ne ridicăm în cap autoritățile civile.

— Poftim?! Mă arunci lupilor în baza minciunilor scornite de un țângău??

— Stai liniștit - până diseară se va lămuri toată tărășenia și vom avea grijă să fii pus în libertate.

Heyes făcu un pas în față, îi aruncă lui Robert o privire rece pentru că iscase un asemenea tărăboi, după care îl luă el însuși în primire pe Teague.

7

Mustrări de cuget

După ce Damon Teague fu închis, viața lui Robert începu să revină încet-încet pe făgașul de odinioară. Chit că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Cele două săptămâni care tocmai se încheiaseră, împreună cu consecințele lor, aveau să îl schimbe pentru totdeauna, trasându-i un destin la care nici cu gândul n-ar fi gândit până atunci.

Beligeranța crescândă a lui Teague în drum spre oraș îi făcu pe detectivul Heyes și pe oamenii acestuia să înțeleagă că sergentul reprezenta un pericol mai mare decât crezuseră. Până să ajungă la secția de poliție, ieșit parcă din minți, acesta răcnea și blestema de mama focului, jurându-se să îl omoare pe băiat și pe toți cei din jur. Heyes fu nevoit să întărească paza și dădu ordin ca Teague să fie pus după gratii. Ceea ce fusese menit a fi un simplu interogatoriu sfârșise urât. Detectivul nu era încă pregătit să îi dea dreptate băiatului, dar nici nu avea de gând să îl pună pe Teague în libertate înainte de a investiga mai amănunțit lucrurile.

Trimise așadar vorbă căpitanului că, din pricina unor chestiuni neprevăzute, sergentul Teague *nu* se va întoarce la regiment în aceeași zi, urmând să rămână în arest până la sfârșitul anchetei. Apoi trimise după diacon, care fusese de la bun început omul său de legătură cu pastorul și cu enoriașii bisericii.

În timp ce așteptau, Robert ceru voie să stea de vorbă cu deținutul. Heyes stătu o clipă pe gânduri, apoi încuviință din cap și îl conduse spre celule.

— Am să pun un paznic în fața ușii, spuse detectivul. Să strigi dacă devine agresiv. Nu de alta, dar e cam furios. Și ar fi mai cuminte să îmi lași mie arma înainte să intri.

Robert îi înmână pistolul și îl urmă pe gardian de-a lungul coridorului întunecos. Când se deschise ușa, Teague își ridică privirea. În cele treizeci de minute de când se afla în celulă i se domolise furia.

— Vasăzică... tu ești așa-zisul „pictor”, îi spuse el lui Robert. Ne-ai păcălit, bag seama, pe toți cu blocul ăla de desen pe care îl purtai mereu cu tine. Să înțeleg că ai fost informatorul poliției de la bun început?

— Nu. Tot ce am vrut a fost să fii adus în fața justiției.

— De ce? Ce treabă aveai tu cu mine?

— O miză personală.

— Ce miză? Și cine ești tu, mă rog? Cum te cheamă, puștiule?

— Robert... Robert Paxton. Pastorul Paxton este tatăl meu.

Teague râse amar.

— Ca să vezi - un fiu de popă devenit detectiv, cu pistolul în mână și toate alea!

Oftă și clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred... că mi-a venit de hac taman un fiu de popă! Trebuia să-ți fac de petrecanie când am avut prilejul.

Cum dădea el uluit din cap, începu iar să se înfurie.

— Dar de ce?... Cum de ți s-a cășunat așa pe mine?

— Pentru că te-am văzut ucigând o fată nevinovată, ripostă Robert mânios.

— Poftim? Care fată? N-am ucis în viața mea o fată.

— Atunci pe cine voiai să împuști când te-ai apucat să tragi cu arma în biserică?

— Pe popă. Cred că l-am nimerit și pe el, putrezir-ar în iad.

— Ce ai împotriva lui?

— E un ciorlingău și un trădător.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva?! Tu ești trădătorul... tot ceea ce reprezintă țara asta!

Teague sări, cu pumnii strânși, în picioare, dând să tabere asupra băiatului. Apoi, realizând pesemne consecințele pe care le-ar avea încă o abatere, se răzgândi, mulțumindu-se să spună:

— Tocmai din cauza celor de teapa lui s-a ajuns la război. L-am omorât?

— Nu, dar i-ai ucis fiica și ai să plătești pentru asta.

Vestea îl întristă pe deținut. Treptat, însă, buzele i se lățiră într-un rânj.

— Poate că așa-i și mai bine, comentă el. N-are decât să sufere cât o mai avea de trăit pentru trădarea pe care a comis-o.

— Fata pe care ai ucis-o era sora mea geamănă și cea mai bună prietenă a mea. Când ai împușcat-o, odată cu ea, ai ucis și o parte din mine. De aceea am pornit pe urmele tale. Nu te puteam lăsa să scapi nepedepsit.

Robert se întoarse să plece, apoi șovăi.

— Te-ai gândit vreodată, adăugă el, că *tu* vei fi cel care va putrezi în iad, fiu de...?

Se opri, șocat de vorbele ce îi ieșiseră pe gură, apoi se întoarse iar și părăsi celula, întrebându-se din ce ungher al sufletului său izvorâse acea mânie cumplită.

Era deja în drum spre casă când ajunsese diaconul la poliție. Heyes îl întrebă pe cleric dacă poate aduce vreo doi-trei enoriași de încredere, pe lângă propria-i persoană, care ar fi dispuși să vadă dacă bărbatul aflat în arest preventiv era cel care trăsesese în biserică și o omorâse pe fiica pastorului.

Au venit a doua zi dimineață și tusalpatru l-au identificat pe Teague fără nicio urmă de dubiu. Salva de imprecășii și amenințări pline de ură pe care o slobozi deținutul nu făcu decât să întărească adevărul mărturieii

lor, iar ultimele cuvinte ale acestuia – *Ar fi trebuit să vă omor pe toți!* – nu trecură neobservate nici de Heyes, nici de restul anchetatorilor. Cât despre enoriași, aceștia se înfiorară nițel la gândul că, dacă avea să fie pus vreodată în libertate, Teague ar putea să le facă de petrecanie tuturor.

Până la finele celei de-a doua zile, Heyes era pregătit să admită că tânărul Robert Paxton nu era nicidecum un puști smintit, așa cum îl considerase la început.

În săptămânile care au urmat, descris drept un adevărat erou de către gazetele din Baltimore, Robert mai că deveni o celebritate în cadrul congregației. În mijlocul durerii provocate de tragedie, fapta sa eroică îi ajutase pe toți să înceapă procesul vindecării și să meargă mai departe. Chiar dacă, din perspectiva veșniciei, încă nu exista un răspuns la teribila întrebare „de ce?”, se făcuse măcar dreptate în plan lumesc.

Treptat, toți cei afectați începură să treacă peste cele întâmplate. Toți, în afară de Robert Paxton. Muștrările lui de cuget abia răsăriseră. Era prea tânăr și prea derutat de toate cele ca să fie pus pe pedestal de băieții de la biserică. Până și detectivul Heyes îi ridica osanale. Pe măsură ce se răspândea vestea cum că un ucigaș periculos fusese arestat de către un fiu de preot în vârstă de numai 17 ani, tot mai multe publicații îi solicitau interviuri.

În sinea lui, însă, Robert nu era nici pe departe împăcat.

Nu punea sub semnul întrebării *ce* făcuse, ci *de ce* o făcuse. Fuseseră motivele lui la fel de onorabile pe cât îi erau de elogiante acțiunile? Însuși statutul său de celebritate îl silea să privească înăuntrul său și să înțeleagă că fusese mânat de dorința de răzbunare și de mânie, nu de virtute sau de eroism. Și apoi, îl mai apăsa și

răbufnirea pe care o avusese în celula lui Teague. Din ce hazna a sufletului său izvorâse atâta ură?! Cum fusese în stare să-i spună unui seamăn de-al său, care era la rându-i creația Celui de Sus, să... putrezească în iad?... El era martorul lui Dumnezeu în fața acelui om. Atunci cum de-iese pe gură atâta venin?...

O înnegurare se pogorî încet-încet asupra întregii sale ființe, începu să își pună sub semnul întrebării propria credință. În fond, cât de reală era, de fapt, credința lui? De la nenorocire încoace, nu se rugase nici măcar o dată. Acționase din instinctul primar al urii carnale. Nu se gândise nici măcar o singură dată la Damon Teague, *omul*. Văzuse în el doar dușmanul, criminalul, o scursură a societății.

Incidentul îi așezase în fața sufletului o oglindă, în care vedea acum lucruri care îl dezgustau. Cât de nobilă poate fi o faptă dictată de ură? Cum de pusese stăpânire pe el atâta răutate? Trecuse peste momentul de răscruce cu ajutorul credinței sau mânat de dorința de răzbunare? Din nefericire, știa prea bine răspunsul.

Pe parcursul scurtei sale vizite în celula lui Teague, existase vreo deosebire intrinsecă între ei doi? Nu, niciuna pe fața pământului. Amândoi simțiseră același lucru, amândoi reacționaseră în același fel. Fiecare îl disprețuia pe celălalt. Nu se deosebeau cu nimic unul de altul! Și atunci... ce *însemna* cu adevărat credința lui?

De unde izvorâse acea sete de răzbunare?

Se pregătise de ani de zile pentru o viață de pastor. Acum începea să se întrebe dacă nu existase cumva de la bun început Un miez de răutate în adâncul inimii lui. Cât de bine se cunoștea, de fapt, pe el însuși? Se credea matur. Toată congregația îi admira înțelepciunea spirituală – de-a dreptul mirobolantă pentru un tânăr de vârsta lui. Dintr-odată, religiozitatea lui din ultimii ani i se părea pură

fățărnice!

Se pornise înăuntrul lui o mare bătaie spirituală, lupta de a te cunoaște pe sine, de a afla din ce este plămădit și dacă sistemul lui de credință însemna sau nu ceva.

Între timp, roțile justiției confirmară că, în privința lui Damon Teague, avusese dreptate de la bun început.

Unei crime neelucidate comise în Mississippi, care coincisese cu transferarea acestuia în regimentul generalului Early, îi urmase încă un omor în Chattanooga în săptămâna în care Teague fusese cantonat acolo.

La două săptămâni după arestarea lui, când Heyes veni la casa parohială să îi pună la curent pe pastor și pe fiul acestuia cu cele aflate, vestea, deși oferea răspuns la multe întrebări, fu dulce-amară.

— Individul se angajase de ani de zile într-o vendetă personală, spuse detectivul. Pare-se că îți datorez scuzele mele, adăugă el, întorcându-se spre Robert. Trebuia să te fi ascultat de la bun început. Acum că Teague este în spatele gratiilor și primim zi de zi noi dovezi ale fărădelegilor sale, știm deja sigur că este autorul a cel puțin șase crime. Cred că nu va fi deloc greu să obținem o condamnare.

— Ce se va întâmpla cu el, domnule detectiv? Întrebă pastorul.

— Va fi judecat, răspunse Heyes, și, având în vedere toate mărturiile care se strâng împotriva lui, chiar și din partea unor foști camarazi de arme, probabil că va fi spânzurat.

Spânzurat. Cuvântul trecu prin inima lui Robert ca fierul roșu. Chiar și dacă bărbatul era vinovat, el tot se simțea răspunzător.

După ce Heyes plecă, Robert se duse să facă o plimbare lungă, năpădit de remușcări și deznădejde.

Gândul propriei sale ipocrizii și păcătoșenii nu îi dădea pace. La școala duminicală de la biserica tatălui său, îi învăța pe copii despre renașterea spirituală, despre călăuzirea păcătoșilor către Domnul. Mai toți enoriașii îl priveau ca pe un exemplu de virtute și nu se îndoiau că într-o bună zi va deveni un mare predicator.

Dar ei nu știau ce urâtenie îi supura în suflet.

Firește că în ochii celorlalți era un tânăr „admirabil”. Nu ucisese și nu furase, cinstise mereu pe tatăl și pe mama lui, și nu păcătuisese în viața sa în sensul pe care îl dădea lumea păcatului. Dar, cu toate astea, cuvintele Domnului îi apăsau acum conștiința cu degetul unui foc iluminator – *„Dar Eu vă spun ci oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății”*. Și apoi, mai erau și cumplitele vorbe ale lui Ioan: *„Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș”*.

Conform Bibliei, ura și crima erau unul și același lucru. Ambele aveau aceeași cauză, creșteau din aceeași rădăcină. Prin urmare, se cutremură Robert, Teague nu era cu nimic mai păcătos decât el. Amândoi erau *la fel* de păcătoși.

Și cel mai mult îl îndurera faptul că... se crezuse el însuși bun, curat și virtuos. Se considerase la rândul său un tânăr creștin model ce se pregătea să își trăiască viața în slujba lui Dumnezeu. Și când colo... acum reieșea că așazisele lui fapte bune nu sunt decât niște zdrențe – haina mânjită de care vorbește Isaia! Pe dinăuntru nu era decât un fățarnic, un mormânt văruit, plin de oasele moarte ale propriei sale trufii.

Îl urâse pe Damon Teague. Urâse nu doar fapta lui... Îl urâse pe *el*. Or, conform spuselor lui Ioan, asta însemna că era la rândul său un ucigaș!

O vorbă veche spunea: Urăște păcatul, dar iubește-l pe păcătos. Nu avea nici măcar această scuză. El îl urâse

și pe păcătos.

Și acum, din cauza lui, omul avea să fie judecat și probabil că avea s-o sfârșească în ștreang; în vreme ce pe e/toată lumea îl trata ca pe un erou.

Nu era nici pe departe erou. Ceea ce făcuse era detestabil. Nu era cine știe ce cavaler al dreptății – doar un frate furios, însetat de răzbunare. Cum fusese în stare să îi spună lui Teague că avea Să putrezească în iad?! Amintirea vorbelor sale îi apăsa cumplit Cugetul. Și, chiar mai grav decât cuvintele propriu-zise, era ceea ce spuneau ele despre inima lui!

În cele din urmă, se duse la tatăl său și îi zise că simte nevoia să plece o vreme undeva, să se reculeagă.

— Ce te frământă, Robert? îl întreabă pastorul. Are de-a face cu moartea lui Jane?

— Oarecum, răspunse băiatul. Însă, chiar mai mult decât moartea ei, m-a zdruncinat confruntarea cu Teague. Mă macină îndoielile și am nevoie de un răgaz ca să îmi pun gândurile în ordine. Prea sunt răscolit.

— Moartea lui Jane ne-a pus pe toți la încercare, zise tatăl său.

Robert aprobă din cap. Nici nu bănuia taică-său cât de profund îl încerca pe el!

— Ce-ar fi să-i faci o vizită mătușii Ruth în Ohio? sugeră pastorul. Acolo te-ai putea bucura de liniște, departe de tumultul războiului. Sunt sigur că Ruth te va primi cu brațele deschise.

— Să știi, tată, că e o idee bună, răspunse Robert. O vacanță la țară ar fi bine-venită. Am să-i scriu chiar azi mătușii.

8

La țară

Zece zile mai târziu, Robert luă trenul spre orașul Cleveland, la sud de care se afla ferma mătușii lui.

În cele două luni petrecute la țară, munci din greu, făcu plimbări lungi și începu să își reclădească, în solitudine și în rugăciune, credința.

De astă dată, o clădea însă pe o temelie trainică, făurită din metalul trecut prin cuptorul aprins al încercărilor, îndoiieli și suferinței, în care sunt căliți toți oamenii lui Dumnezeu.

După sejurul la fermă nu reveni pur și simplu la vechiul său sistem de valori, ci descoperi noi temelii spirituale pentru viață, bazate pe o înțelegere mai profundă a ființei lui Dumnezeu, întregul său studiu de până atunci se axase pe doctrine *despre* Dumnezeu și lucrarea Sa. Acum căuta să îl înțeleagă pe Dumnezeu *însuși* – cum era El, cum își privea creația și ce însemna în lucrarea Lui Iatura Sa de Tată, la care face mereu referire Iisus. Acum căuta să descopere caracterul lui Dumnezeu.

Pentru prima oară în viață își revizua din temelii întregul Sistem de credință – nu prin prisma celor învățate de la alții, a predicilor rostite de tatăl său ori a explicațiilor date de teologi cu privire la interpretarea corectă a doctrinelor evanghelice... ci prin prisma a ceea ce, după ce se adâncise și mai smerit în citirea Scripturii, descoperea *singur*. Era un proces lung și anevoios, ale cărui fundații trebuiau reancorate în adâncul minții, inimii și sufletului său pe măsură ce înțelegea ceea ce îi spunea Biblia, întorcând piatră după piatră, asimilând învățătură după învățătură.

Într-o zi, pe când se plimba printre lanurile înverzite de grâu, liniștea pământului i se pogorî în suflet. Și în

mijlocul acelei tăceri se înălțară cuvintele „*Dumnezeu este bun*”.

Erau cuvinte al căror sens general îl cunoștea de mic. Nu era nimic neobișnuit în ele. Le auzise, repetate într-un fel sau altul, din fragedă pruncie. Totuși, acum că se afla în pragul maturității, la vârsta la care toate sunt puse sub semnul întrebării, îl străfulgeră, ca pentru prima oară, gândul că Dumnezeu este într-adevăr *bun*.

Era o revelație pe cât de simplă, pe atât de importantă.

Brusc, se întrebă ce era „bunătatea” lui Dumnezeu. *Cum* era Dumnezeu cu adevărat? Ce personalitate avea? Cum ar fi să stea efectiv de vorbă cu El, față în față?

Erau întrebări colosale, cu un impact imens. Realiză că în toată viața lui nu-și amintea să fi auzit vreun pastor sau predicator evanghelic, vreun dascăl sau evanghelist, și nici măcar pe propriul său tată, vorbind despre Dumnezeu Tatăl ca despre cineva cu care ai putea sta *personal* de vorbă, cu care ai putea râde și plânge și căruia i-ai putea împărtăși nemijlocit întrebările și îndoielile tale. Nu auzise pe nimeni referindu-se la El ca la o *persoană*.

Pe Iisus simțea că îl cunoaște. Iisus îi era apropiat. Cu Iisus puteai intra într-o comuniune strânsă. Dumnezeu Tatăl părea însă îndepărtat, tainic, de neatins. Cu siguranță că nu așa era menit să fie.

O mare speranță se născu în adâncul ființei lui. Căzu în genunchi și strigă:

— Doamne, arată-mi bunătatea Ta!

Atât. Apoi se ridică și merse mai departe.

În zilele care urmară, întregul pământ, cu tot ce cuprindea el, reveni la viață. Miresmele ierburilor ce creșteau și chiar ale țărânei pe care călca înălțându-i-se până la nări, bâzâitul insectelor ce zburau deasupra lanurilor de un verde crud, croncănitul ciorilor, ciripitul

vrăbiilor și cântecul cintezoilor, toate îi pătrundeau simțurile ca un misterios dans al naturii ce grăia taine despre Creatorul lor, adevăruri ce așteptau să fie descoperite. Vântul îi săruta chipul în mers. Albastrul cerului și norii albi răsfirați pe ici, pe colo, se înălțau ca o cunună de-a pururi mișcătoare deasupra pământului, umplându-i inima de emoții pe care nu le-ar fi putut descrie în cuvinte. Întreaga creație începu să-l călăuzească iar spre lumină, ca pe unul care trecuse prin valea îndoielii și a plângerii și o lua acum pe calea refacerii, vindecării și renașterii.

Continuă să cutreiere câmpurile, pădurile și malurile pâraielor ce curgeau șerpuit pe întinsul liniștitei ferme în drumul lor spre marele Ohio, uneori cu o carte, adesea cu ediția de buzunar a Noului Testament și în răstimpuri având drept tovarăși doar propriile-i gânduri și rugăciuni. Uneori se plimba, alteori ședea ore în șir privind cele mai simple spectacole ale naturii sau ascultând șopotul apei ori foșnetul frunzelor mângâiate de vânt. Iar ruga pe care o rostise la început - *Arată-mi bunătatea Ta* - îl însoțea pretutindeni.

Pe măsură ce înainta încet-încet dincolo de hotarele vechiului său sistem de credință, explora noi și noi regiuni ale caracterului divin, de a căror existență vorbeau atât inima lui, cât și Scriptura, în același timp îl năpădeau însă, fără să vrea, dogmele susținute de iluștrii teologi evanghelici - pe care îi venerase, cărora căutase să le urmeze exemplul și le studiasse conștiincios învățăturile -, amenințând să înăbușe lumina revelației pline de bucurie pe care o simțea crescând acum înăuntrul său. *Nu îi atribui prea multă bunătate lui Dumnezeu*, îl avertiza mintea, îmbuibată de învățăturile trecutului. Dumnezeu trebuie să rămână sfânt, atotputernic și drept, dar și înfricoșător. Nimic nu are voie să compromită noțiuni ca mânia lui

Dumnezeu, ura Lui față de păcat și dreapta răzbunare. Toată învățătura pe care o primise de mic părea să pună, fără excepție, accent mai mult pe mânia lui Dumnezeu decât pe iubirea Lui, deși în Biblie se arată clar că mai presus de toate... Dumnezeu *este* iubire.

Vocile contradictorii dinlăuntrul său erau derutante. Ideile pe care le considerase odinioară indubitabile sunau parcă disonant în lumina celor spuse în evanghelii. Brusc, Dumnezeul teologilor i se părea respingător. Ceea ce citea în Scriptură, ceea ce spusese Iisus însuși despre Tatăl Lui din ceruri nu se potrivea cu predicile pe care le auzise de-a lungul anilor.

Se întreba dacă mai *vrea* să creadă în predicile acelea.

Tatăl lui Iisus nu putea fi așa cum îl descriau ele!

El însuși stătea mărturie împotriva teologiei stricte și prezumțioase pe care o îmbrățișase odată. Ce produsese aceasta în el în afară de un spirit infatuat și fățarnic, sub care se ascundea nu iubirea lui Dumnezeu pentru cei pierduți, ci ura și setea de răzbunare?

Iubirea lui Dumnezeu trebuia să fie, fără doar și poate, mai adâncă. Și era hotărât să găsească acea *iubire*... sau să piară.

Ar fi imposibil de urmat fiecare făgaș pe care au luat-o gândurile și rugăciunile sale în cele două luni petrecute la ferma mătușă-sii – noile vederi spirituale, fundăturile, întrebările, speranțele, revelațiile, estomparea treptată a doctrinelor, îndoielile, fricile stârnite de noile idei, însoțite de minunarea pe care o simțea acum că începea să vadă nu o încruntătură pe chipul Tatălui lui Iisus Cristos, ci un surâs.

Pe scurt, iluminarea sa ar putea fi descrisă drept o perspectivă extinsă asupra a ceea ce trebuie să însemne bunătatea lui Dumnezeu.

Primul și cel mai însemnat adevăr, însuși adevărul universului, i se părea lui, trebuia să fie pur și simplu acesta: Dacă Dumnezeu există, El trebuie să fie bun, bun și atât.

Pornind de la această premisă, deveni convins că această bunătate trebuie să fie completă, infinită, de nezduncinat chiar și în fața păcatului, și că trebuie să fie o bunătate care definește caracterul Lui mai presus de toate celelalte atribute ale Sale în afară de iubire, fiind una cu iubirea divină.

Mai mult, această bunătate trebuie să dorească ce este mai bine pentru toată creația Sa, și asta în veci pururi.

Iar, în cele din urmă, înțelese că a te întoarce spre Iisus nu înseamnă să fii ferit de mânia lui Dumnezeu, ci a te întoarce spre Dumnezeu Tatăl așa cum ne-a fost menit de către El, așa cum a făcut-o Iisus, recunoscând și încrezându-Se în nemărginita Lui bunătate și iubire.

Cu noile temelii ridicate de aceste revelații, călătoria lui spirituală abia începea, pribegia sa prin pustiul deznădejdiei apropiindu-se de sfârșit. Se aprinsese o lumină pe calea lui, menită să spulbere orice îndoieli aveau să-l împresoare de acum încolo. Acea lumină era bunătatea lui Dumnezeu.

Continuă să se plimbe, să citească Scriptura, să mediteze și să se roage.

Răspunsurile nu veneau ușor. Dogmele teologice aveau rădăcini adânci și nu era lesne să se debaraseze de ideologia tradițională.

Sosi în cele din urmă o zi hotărâtoare.

Robert se așeză pe un mic zid de piatră ce se ridica deasupra unui pârau. De undeva numai ce se auziră vag niște cuvinte venite să răspundă miilor de întrebări ce i se învârtteau în creier: *Eu sunt Tatăl lui Damon Teague.*

Privi în jur, aproape întrebându-se dacă auzise cu adevărat o voce. Știa însă că șoapta se înălțase din propria-i ființă.

— Mi-ai vorbit, Doamne? întrebă el în tăcere.

Eu sunt Tatăl lui Damon Teague, veni iarăși răspunsul, cu o intensitate crescândă.

Era cât se poate de clar că Dumnezeu încerca să îi spună ceva.

Eu sunt Tatăl lui Damon Teague, repetă a treia oară Vocea lăuntrică.

— Dar cum să fie, Doamne, cu puțință? se miră Robert. Teague este un ucigaș, un netrebnic. Dumnezeu nu poate fi... Tatăl *lui*.

Totuși, nu-și putea scoate din minte fermitatea cu care fuseseră rostite cuvintele. Celorlalte rugi ale sale o adăugă acum pe cea mai profundă dintre toate:

Doamne, arată-mi-Te în întregime așa cum ești Tu cu adevărat.

Era rugăciunea rugăciunilor, alături de cea chistică a ascultării, pe care Dumnezeu așteaptă să o înalțe toți bărbații și toate femeile, ca să își poată revărsa binecuvântările asupra lor.

Odată cu rugăciunea și cu siguranța tot mai profundă că în inima unei Treimi *unite* se află o iubire și bunătate infinită, veni și o revelație opusă – o acută și dureroasă conștientizare a propriei sale păcătoșenii.

Acest adevăr i s-a destăinuit încet, căci Robert era încă tânăr – nu avea decât 17 ani. Conștientizarea păcatului din propria ființă nu se realizează ușor în inima tânără, care tinde să se vadă pe sine într-o lumină favorabilă. Totuși, ea începuse, și toate începuturile, dacă se perseverează, devin căi spre creștere, maturitate și înțelepciune. Robert Paxton văzuse în el însuși ceva ce îi producea silă. Și astfel începuse să se vadă așa cum era

cu adevărat și deci să atingă un nou nivel al credinței personale.

Recunoscându-și încă o dată propriul păcat, îl rugă pe Dumnezeu să îi ierte purtările meschine și necreștinești. Iar, într-un sfârșit, începu să se roage pentru Damon Teague, și pentru smerenia și tăria de a-l ierta cu adevărat. Acolo unde îi încolțise, nechemată, ura în suflet, îl rugă acum pe Dumnezeu să sădească iubire.

Robert se întoarse acasă cu două săptămâni înainte de data la care fusese fixat procesul. Ar fi preferat să nu ia parte la proces, dar știa că este de datoria lui să fie prezent. În fond și la urma urmei, el era răspunzător de arestarea lui Teague.

Veni ziua procesului.

Până în toamna lui 1864, trupele generalului Early înaintaseră în sud împotriva Washingtonului și fuseseră înfrânte de armata unionistă a generalului Sheridan, cumpăna războiului înclinând tot mai mult în defavoarea confederaților.

Cazul devenise notoriu și sala de judecată era plină ochi. Fură aduși o duzină de martori. Teague era sfidător, fără pic de căință, plin de ură și de venin. Când fu chemat în boxa martorilor, Robert nu-l putu privi în ochi. Își regăsise în mare parte pacea sufletească, dar încă nu era în stare să susțină privirea celui pe care tocmai acuzațiile sale îl aduseseră acolo.

Jurații dădură verdictul în mai puțin de un ceas: *Vinovat*.

Judecătorul lovi de câteva ori cu ciocanul în masă ca să pună capăt freamătului ce se iscase în sală, apoi anunță sentința:

— Te condamn, Damon Teague, la moarte prin spânzurare.

Robert simți că i se umplu ochii de lacrimi.

leși împleticindu-se din tribunal, prin tumultul triumfal al mulțimii adunate înăuntru și în fața clădirii, și porni grăbit de-a lungul străzii. Auzindu-se strigat, o luă la goană, cotind în cele din urmă pe o alee pustie. Fugi până la capătul aleii, coti iar și într-un sfârșit se prăbuși pe treptele din dosul unui depozit părăsit, unde începu să plângă amarnic.

Judecata fusese dreaptă. Sentința fusese dreaptă. Prețul păcatului este moartea. Prețul *tuturor* păcatelor. În urechile lui Robert, sentința nu fusese pronunțată împotriva lui Damon Teague, ci împotriva *lui*.

Sunt un păcătos. Și eu merit aceeași pedeapsă! Eu, Robert Paxton, sunt vinovat la rându-mi.

Ciocanul judecătorului îi reaprinsese în suflet toate îndoielile care îl măcinaseră înainte de plecarea în Ohio.

— O, Doamne, strigă el printre lacrimi, iartă-mă! Sărmanul om! Mă rog să nu mai judec pe nimeni altfel decât mă judec pe mine însumi, sau altfel decât judeci Tu întreaga omenire. Iartă-i, Doamne, fapta... și iartă-mă și pe mine!

Și, odată cu această rugăciune simplă pentru iertare, adevărul începu să crească în sufletul lui Robert – un adevăr ce în curând avea să se transforme în speranță. Da, era un păcătos, la fel ca Damon Teague. Dar exista *iertarea*. Păcatul și moartea nu erau sfârșitul pentru niciunul dintre ei.

În nemărginita bunătate a lui Dumnezeu se afla și iertarea! Dumnezeu își trimisese propriul Fiu pe pământ ca, jertfindu-Se de bunăvoie pe Sine, să deschidă poarta spre iertarea divină.

Cum stătea băiatul pe trepte, cu lacrimile încă siroindu-i pe obraji, i se strecură în inimă o revelație pe cât de simplă, pe atât de hotărâtoare în planul veșniciei: din moment ce și el, și Damon Teague păcătuiseră, înseamnă

că fuseseră deja iertați amândoi.

— O, Doamne, Dumnezeule, se rugă el cu ardoare, îți mulțumesc că mă iubești și mă ierți în ciuda păcatului pe care l-am văzut sălășluind în mine. Vreau să devin fiul Tău, fiul Tău ascultător. Ajută-mă să învăț să îți spun Tată așa cum a făcut-o Iisus și să te cunosc așa cum Te-a cunoscut El.

În celula condamnatului

Apariția băiatului la închisoarea din Baltimore îl luă prin surprindere pe gardianul de serviciu. După proces, deținutul condamnat la moarte nu avusese nici măcar un singur vizitator.

— Să fii cu băgare de seamă, îl îndrumă gardianul pe tânăr. R un individ violent – să strigi dacă dă să te atace.

— Așa am să fac, îl asigură vizitatorul, după care îl urmă de-a lungul culoarului.

Când gardianul descuie ușa, Teague ridică privirea. Vizitatorul păși înăuntru și se opri tăcut, în așteptare. Deținutul rămase așezat pe marginea patului, cu coatele pe genunchi și cu degetele murdare încleștate în părul slinos ce-i atârna pe umeri.

— Ai venit să-mi râzi în nas? făcu el cinic.

— Nu, răspunse Robert cu glas blajin.

— Atunci la ce-ai venit? Ți-ai atins scopul. Așa că ia-te și te du și mă lasă pe mine în pace!

Robert nu se clinti din loc.

Chiar și acum, în al doisprezecelea ceas, chipul condamnatului rămânea sfidător. Robert Paxton însă nu mai era același. O mare schimbare avusese loc în ființa lui și acum, pentru prima oară de la arestarea lui Teague, putea să îl privească în ochi fără să simtă vreo vină.

Și se uită adânc în ochii aceia. În doar câteva secunde, veșnicia însăși i se deschise în cuget. Iar, în acele câteva clipe, pătrunse în străfundurile lui Damon Teague – ucigaș și păcătos fără regrete – și văzu parcă în sufletul lui o părticică din ceea ce vedea Dumnezeu însuși.

Cuvintele pe care le auzise îi răsunară în minte cu o forță înzecită: *Eu sunt Tatăl lui Damon Teague.*

Deodată, îl năpădi un val de dragoste și compasiune

pentru cel care îi ucisese sora.

Chiar îl *iubea* pe omul acesta!

Nu îl putea condamna. Nu îl mai putea urî.

Și în acel moment știu dincolo de orice dubiu că și Dumnezeu îl iubea nespus pe Damon Teague.

Gânduri și străfulgerări de lumină, aidoma unor descărcări cerești, i se prăvăliră în minte ca o cascadă, proiectându-l prin forța lor revelatoare direct în inima lui Dumnezeu. Brusc, totul devenea limpede.

Bineînțeles că Dumnezeu era Tatăl lui Damon Teague!

Dacă el, Robert Paxton, un biet păcătos, găsise în inima *sa* puterea de a ierta, câtă milostenie trebuia să existe în inima infinită a lui Dumnezeu! Era, oare, cu puțință să fie el mai milostiv decât Dumnezeu?

Evident că nu.

Dumnezeu trebuia să fie, fără doar și poate, *mai* milostiv și mai iertător decât își putea imagina măcar orișice ființă muritoare!

Pentru prima oară, înțelegea ce încercase Dumnezeu să îi zică în ziua aceea, la pârâu, și mai apoi, pe aleea pe care se rugase pentru iertare. Omenirea nu poate fi împărțită în categorii artificiale, teologice. *Toată* omenirea este a lui Dumnezeu. El îi cheamă pe copiii Săi risipitori acasă, în împărăția inimii Lui, unde toți au să îi spună într-o bună zi Tată.

Era un adevăr pe cât de simplu, pe atât de profund. Cum de îi luase atâta timp s-o înțeleagă? Dorința lui Dumnezeu era nu să pedepsească, ci să vindece; nu să condamne, ci să reclădească; nu să izgonească, ci să împace; nu să chinuiască, ci să spele prin focul Său curățitor.

Nu trecuseră decât câteva secunde, dar ele aveau să schimbe perspectiva lui Robert Paxton pentru totdeauna.

Căci tânărul nu văzuse doar în sufletul lui Damon Teague, ci privise preț de o clipă chiar în inima de Tată a lui Dumnezeu. Dorința fierbinte de a vedea cum este Dumnezeu cu adevărat îi fusese îndeplinită peste așteptări - Dumnezeu era un Tată a cărui dragoste milostivă nu cunoștea hotare!

Teague îl țintuia cu o privire haină, încărcată de ură.

— Pleacă de aici! repetă el furios. Nu ți-am cerut eu să vii.

Robert abia își putea ține în frâu bucuria imensă, aproape fizică, pe care o simțea la gândul că găsise în sfârșit puterea de a-l ierta. Iar iertarea îi ridicase o mare greutate de pe suflet, eliberându-l.

Încercă să zâmbească.

— Iartă-mă, domnule Teague, n-am vrut să te tulbur, spuse el, ușorul tremur din voce fiind singurul care trăda sentimentele Ntâmite în sufletul lui. M-am gândit doar că poate ai dori să stai de vorbă cu cineva... că poate ai vrea să faci pace cu Dumnezeu.

— Cu Dumnezeu?! se zborși Teague. Ce ar avea El de împărțit cu unul ca mine? Și ce aş avea eu de împărțit cu El, la o adică?

— Nu-ți pasă că Dumnezeu te iubește?

— Da, cum să nu... mă iubește de nu mai poate! De când mă știu, n-a făcut nimic pentru mine.

— Ba te iubește, domnule Teague. Iubirea Lui este adevărul care stă la temelia întregii lumi.

— Și pe mine în ce fel m-a iubit, mă rog?

— A *încercat* să facă multe pentru dumneata, răspunse Robert, pe un ton cu totul diferit de cel pe care îi vorbise la ultima lor întrevvedere.

De astă dată, departe de a i se adresa cu furie, vocea lui era plină de compasiune, pătrunzând până în adâncurile interlocutorului său, la ceea ce trebuia scos la

lumina adevărului.

— Și cine L-a împiedicat să facă toate lucrurile astea? ripostă Teague țâfnos.

— Dumneata, domnule Teague. Uită-te cât de jos ai căzut. Și asta doar din vina dumitale.

— Ia mai lasă-mă cu morala ta!

— Credeam că ai vrea poate să...

— Nu vreau nimic de la tine! Din cauza ta am ajuns după gratii!

— Nu crezi că mai degrabă faptele *dumitale* te-au adus aici? Întrebă Robert cu glas blajin, aproape duios.

— Nu-i treaba ta ce-am făcut eu!

— Ai uitat cine este cea pe care ai ucis-o? Ceea ce ai făcut mă privește direct. Și îl privește și pe Dumnezeu.

— Nu îmi mai pomeni de El! zbieră Teague.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să îți înfrunți păcatul, zise Robert. Și, având în vedere alternativele, pare-se că ar fi mai cuminte să îl înfrunți acum.

Teague sări în picioare, din doi pași fu lângă el și, cu o forță colosală, îl izbi pe Robert de peretele opus.

— Dacă mai rostești chiar și un singur cuvânt despre Dumnezeu, răcni el amenințător, aproape scuipându-l în față, am să te omor și pe tine... Am să te omor cu mâinile goale. Nu ar fi prima oară când o fac. N-am nimic de pierdut. Până s-apuce gardianul a băga cheia în ușă, tu ai să zaci aici pe podea cu gâtul frânt.

Robert îi susținu o clipă privirea.

— Poți încerca să mă intimidezi cât dorești, ripostă el. Mă poți împinge, poți încerca să mă sperii. Dar nu vreau să îți încarc conștiința cu încă o faptă pentru care va trebui să te căiești cândva. Așa că mă voi supune dorinței dumitale – voi pleca. Nu mai am decât un singur lucru să-ți spun, domnule Teague. Dacă ai s-o înțelegi ori ba, n-am cum s-o știu, dar de spus, trebuie să ți-o spun. Te iert. Nu

mi-a fost ușor să găsesc puterea de a te ierta, dar acum pot să îți spun cu mâna pe inimă că nu îți port pică și îți doresc doar binele.

Teague râse sarcastic.

— Îmi dorești *numai binele*? Ha! Știi că ai haz?

— Am să mă rog mai departe pentru dumneata, continuă neabătut Robert. Nu mă poți opri. Am să mă rog în speranța că, în Cele din urmă, vei descoperi cât de mult te iubește Dumnezeu. Iubirea Lui *este* adevărul, domnule Teague.

Gardianul, auzind larma, străbătu în goană culoarul și deschise înfrigurat ușa celulei.

— N-am să te mai deranjez, domnule Teague, adăugă Robert. Dar, dacă te răzgândești, sunt la dispoziția dumitale.

Peste un minut, cu inima frântă și ochii încețoșați de lacrimi, părăsea închisoarea, pășind în strada scăldată de razele soarelui.

O, Doamne, se rugă el în sinea lui, străpunge-i inima și fă-l să fie însetat de Tine!

10

Mărturisire

Răbufnirea lui Teague îl întristase pe Robert, dar nu Afectase cu nimic transformarea profundă care avusese loc în Inima lui. Felul în care privea băiatul lucrarea lui Dumnezeu în viața oamenilor se schimbase întru totul. Ajunsese să înțeleagă că Dumnezeu era iubitorul și milostivul Tată al lui Iisus Cristos, nu tiranul fioros al teologiei în care se cufundase el atât de avid încă din copilărie. Explozia care se declanșase în sufletul lui în celula lui Teague putea fi redusă la un simplu adevăr care schimba totul: Iisus Cristos nu a venit să salveze omenirea de Dumnezeu; a venit să ne conducă pe toți la Dumnezeu.

Principiile pe care le cunoștea de ani de zile căpătau acum înțelesuri mai adânci și mai largi, latura paternă a lui Dumnezeu devenind reală, palpabilă. Mântuitorul nu a venit să ne ferească de săgețile mâniei în spatele unei platoșe numite pocăință. Dimpotrivă, El era un frate mai mare, trimis să ne aducă acasă, în brațele iubitoare ale Tatălui care ne-a dat viața și care pe toate le iartă. Și uite așa, Tatăl ceresc începu să îl scalde pe Robert în lumina și căldura Lui.

Și în acea lumină înflori o iubire pentru Damon Teague care schimbă complet felul în care se gândea Robert la acesta. Cât de ușor era să își țină promisiunea! Rugăciunea lui fusese pe cât de simplă, pe atât de profundă: *Dă, Doamne, ca Damon Teague să ajungă a Te cunoaște ca Tată așa cum am ajuns să te cunosc eu.*

Zilele lui Teague erau numărate și nu putea decât să spera că Dumnezeu va apuca să răspundă la vreme rugăciunii sale. Între timp, Biblia îi destăinuia noi și noi înțelesuri. În mai puțin de două săptămâni parcurse de trei ori Noul Testament și o dată Psalmii, uluit să descopere

ceea ce i se dezvăluia pentru prima oară – totala și infinita dragoste a lui Dumnezeu. Evangheliile, și îndeosebi cuvintele Domnului, prinseră iar viață în inima lui, revelându-i adevăruri neprețuite pe care nu izbutise până atunci să le perceapă. Și, cu toate astea, erau chiar acolo, negru pe alb.

Cum de nu le văzuse până acum??

Dumnezeu e un *Tată* bun, iubitor și milostiv! Așa ne spune însuși Iisus!

Zi de zi, Robert se ruga ca Duhul Sfânt să săvârșească o minune în inima lui Damon Teague. Acum știa mai mult ca oricând că situația era în mâinile *lui Dumnezeu*. El, Robert Paxton, nu putea deschide cu forța nicio ușă. Tot ce putea face era să fie pregătit când și dacă ușa va fi deschisă din interior. Pe cât era de dificil, știa că trebuie să aștepte răbdător, în rugăciune și trezie.

Gazetele din Baltimore nu vorbeau decât de spânzurarea lui Teague, care se apropia cu pași repezi. Aflând de vizita pe care i-o făcuse Robert condamnatului, jurnaliștii se rugară de tânăr să le divulge despre ce discutase cu acesta. Robert păstră însă tăcerea.

În ajunul execuției lui Teague, un mesager își făcu apariția la casa parohială și îi înmână tânărului un plic pe care fusese scrijelit în grabă numele său.

Robert desfăcu plicul și citi succintul mesaj scris de mână:

Vrea să te vadă.

Heyes.

Fără a mai zăbovi o clipă, Robert sări pe cal și porni într-un suflet spre închisoare.

De îndată ce păși în celula lui Damon Teague, sesiză că avusese loc o schimbare.

Dă-mi, Doamne Iisuse, cuvintele Tale, se rugă Robert în gând. Fă să rostesc doar ceea ce vrei Tu să audă.

Teague ședea, la fel ca data trecută, pe marginea patului, doar că acum pe chipul său, în locul furiei și sfidării de odinioară, se citea înfrângere și tristețe. Ochii îi oglindeau, pentru prima oară, frica și remușcările.

— Sunt... hm, sunt pregătit să ascult ce ai să-mi spui, spuse el încet, aproape cu smerenie.

— Despre ce? Întrebă Robert.

— Despre Dumnezeu, răspunse Teague. Cică mâine au să mă spânzure.

— Și te tulbură gândul morții?

— Pe tine nu te-ar înfricoșa?

— Nu știu. Nu pot decât să sper că nu. Dumnezeu este bun. De ce ar fi înfricoșătoare întâlnirea cu El?

— Nu-s sigur că sunt pregătit de întâlnire, râse amar Teague. Mi-e groază să dau ochii cu Dumnezeu.

— De ce să-ți fie groază?

— Glumești? Păi, uită-te și tu la mine... la ce am făcut. Sunt un păcătos și jumătate. Și știi unde ajung păcătoșii.

— Iisus a spus că a venit să îi cheme pe toți păcătoșii.

— Mda, așa o fi... dar El vorbea de păcătoșii care se căiesc. Știu eu cum merg lucrurile astea, auzit-am destule predici de-ale Voastre despre focul și pucioasa iadului. Nu uita că l-am auzit și pe taică-tău predicând de la amvon. Știu prea bine că n-are Dumnezeu nevoie de unul ca mine.

— Nu fi atât de sigur.

— Data trecută ai spus că speri să descopăr dragostea lui Dumnezeu. Dar cum să fie cu puțință? *Nimeni* nu poate iubi pe unul ca mine.

— Îți repet: nu fi atât de sigur.

— Trebuie să recunoști că am fost un om rău.

— Nu neg lucrul acesta, spuse Robert. Dar Dumnezeu este Cel care le poate îndrepta pe toate.

— Ce să îndrepte?

— Totul - ce ai făcut, caracterul tău... păcătoșenia ta.
El este Tatăl tău și poate îndrepta orice greșeală.

— Cum să fie El Tatăl *meu*?

— De ce n-ar fi?

— Pentru că... sunt un păcătos.

— Dumnezeu rămâne Tatăl tău, că o accepți ori ba.

— Credeam că numai cei mântuiți sunt copiii Lui.

— El ți-a dat viață, nu-i așa? De unde crezi că vine viața? Cine să îți poată fi Tată, pe lângă părintele dumitale pământesc, desigur, dacă nu Cel care a creat întreaga lume?

— Așa o fi, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că mi-am râs de El toată viața. Cum să mă poată iubi?

— Așa cum iubește un Tată a cărui iubire este nemărginită.

— Taică-meu n-a fost prea iubitor, atâta lucru-i sigur.

— Poate că nu a știut cum să fie. Dar Dumnezeu este Tatăl perfect.

Teague căzu pe gânduri, forța cuvântului *Tată* penetrându-i parcă în sfârșit mintea și înlocuind imaginea imperfecțiunii umane cu cea a perfecțiunii divine.

După câteva clipe, Robert adăugă:

— În loc să te îngrozească întâlnirea cu El, ar trebui să te bucore. Aceasta este șansa ta de a-i spune că vrei să începi a-L recunoaște drept Tată și să trăiești în veci pururi drept fiu al Său.

Teague însă nu își putea scoate din minte imaginea terifiantă a iadului.

— Nu mulți predicatori ți-ar da dreptate! zise el cu un râs cinic. Ar spune că până mâine noapte am să mă îndrept vertiginos spre iad și că Dumnezeu n-are să fie nicăieri prin preajmă. Ar spune că asta și merit.

— Da, probabil că asta ar spune, într-adevăr, marea

majoritate, încuviință Robert. Și nu zic că n-o meriți. O merit și eu.

— Asta înseamnă că Dumnezeu mă va *trimite* în iad? Că până mâine la ora asta am să ard deja în focul iadului?

Disperarea din glasul lui Teague străpunse inima lui Robert.

— Sincer, nu știu, răspunse grav tânărul. Dar, dacă te va trimite acolo, o va face pentru că te iubește, nu pentru că te condamnă. Chiar și în iad, El va continua să te iubească.

— Și la ce-mi va mai folosi atunci iubirea Lui? râse Teague cu o deznădejde amară. Dacă m-ar iubi, cum va putea sta cu brațele încrucișate, lăsându-mă să ard în iad pe vecie? Repet – știu că e ceea Ce merit. Dar să fim serioși: asta numai iubire nu se poate numi. Am detestat dintotdeauna lucrurile lipsite de noimă pe care le spun cei bisericoși, care alătură, fără să clipească din ochi, iubirea lui Dumnezeu și chinurile iadului.

— Cine a zis că Dumnezeu stă cu brațele încrucișate? întrebă Robert. Biblia spune că până și în iad, Dumnezeu are să fie cu tine. Poate că se petrec mai multe acolo decât bănuiești.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nici eu nu mă gândisem, răspunse Robert. Am descoperit-o de curând. În Psalmi se zice că de ne vom coborî în iad, Dumnezeu va fi și El acolo, cu noi.

— Înainte spuneai că o să-mi putrezească sufletul în iad.

— A fost greșit din partea mea să spun așa ceva și îți cer iertare. Vorbele pe care le-am rostit în ziua aceea nu au făcut decât să dezvăluie răul din propria-mi inimă, nu din inima lui Dumnezeu. Te rog să mă ierți. îmi pare sincer rău că ți-am vorbit în felul acela.

— Răul... din inima *ta*/ râse Teague. Ai făcut tu

vreodată o faptă rea?

— Sunt un păcătos, domnule Teague, la fel ca dumneata. Cu toții suntem păcătoși. A fost o vreme când te uram. Conform Bibliei, asta m-a transformat și pe mine într-un ucigaș. Merit să ajung în iad – o merităm cu toții. A trebuit să îmi înfrunt și eu păcatul. Iar asta a însemnat să învăț a te ierta.

Frapat de forța mărturisirii lui Robert și recunoscând în sfârșit pe deplin ce lucru remarcabil era acesta, Teague rămase tăcut preț de câteva clipe. Întrucât tânjea după ceva care să îi aline chinul sufletesc, cuvintele lui Robert începură să pătrundă încet prin ușa de acum deschisă a inimii sale.

— Vasăzică *nu crezi* că am să fiu azvârlit în iad mâine, când trapa aceea se va deschide, iar eu am să mă prăbușesc în gol, cu gâtul frânt?

Sinceritatea brutală a întrebării îl buimăci pe Robert.

— Nu știi, răspunse el în șoaptă. Nu pot pretinde că înțeleg totul. Sunt tânăr. Abia am început să descopăr eu însumi căile pe care lucrează Dumnezeu. Tot ce știu este că Dumnezeu are o lucrare de săvârșit în inima dumitale – lucrare pe care dumneata încă nu L-ai lăsat s-o săvârșească. Nu știi când sau unde va săvârși lucrarea aceea și nici în ce constă ea. Dar cred că Dumnezeu vrea să te ajute să îl recunoști drept Tată și să îți accepți locul drept fiu al Său. De aceea ți-a dat, doar, suflu de viață. Asta este tot ce și-a dorit. De aceea a venit pe pământ Fiul Lui, Iisus – ca să îi învețe pe păcătoșii ca dumneata și ca mine să trăiască drept copii ai lui Dumnezeu. După moartea Sa, Iisus a coborât în iad și s-a întors de acolo cu sufletele pe care Tatăl Său nu încetase să le iubească. Acea iubire a Tatălui pentru copiii Săi este însuși sensul vieții, deși nu mulți ajung să îl descopere. Abia încep să îl înțeleg eu însumi. Chiar și așa, știu că poți să primești

iertarea Lui și să o iei de la început.

— Dar nu mai am când, ripostă Teague. Măine au să mă spânzure.

— Asta înseamnă că Dumnezeu are la dispoziție o zi întreagă ca să își facă lucrarea în inima ta, răspunse Robert.

— După o viață irosită, ce mai poate schimba în mine într-o singură zi?

— Pentru Dumnezeu, ziua aceea este de ajuns ca să schimbe un suflet și să îl așeze pe calea spre viață, libertate și pace.

Teague fixă podeaua, cu capul în palme. Nu înțelegea. Ce legătură avea el cu pacea și cu libertatea?!

— Ai vrea să trăiești în familia lui Dumnezeu? îl întreabă Robert în cele din urmă.

— E cam târziu să mă gândesc la asta, ripostă Teague.

— Dar ai vrea?

— Da... presupun că da.

— Atunci începe chiar acum. Important nu e *cât* timp are la dispoziție Dumnezeu, ci încotro ne îndreptăm noi. Dacă ne îndreptăm *spre* El, orice moment face cât o veșnicie. Dumnezeu nu este mărginit de timp, așa cum suntem noi. Chiar și cu ultima suflare, îl poți striga. O clipă e de ajuns ca să i te dăruiești. Te întreb, dar: de ce să nu îți schimbi viața chiar acum? Chiar dacă nu îți mai rămâne decât o singură zi pe pământ, Dumnezeu te-a iertat deja. E un fapt împlinit. Dumneata nu trebuie decât să îi accepți iertarea și apoi să îi spui: *Facă-se voia Ta în viața mea*.

Se lăasă tăcerea. Teague cugeta adânc. Nici că îi stătea gândul la Abraham Lincoln, la sclavie sau la Confederație. Pentru prima oară în viață, se gândea la datoria pe care o avea ca om față de Creatorul său. Era clar că nu își făcuse datoria față de Dumnezeu. Dar... *era*

oare prea târziu? Sau mai avea, *poate*, timp? Gândul era parcă prea copleșitor ca să îl poată cuprinde cu mintea.

Să fie... cu adevărat... loc în inima lui Dumnezeu... pentru el?

11

Primul pas

Citindu-i parcă gândurile, Robert îl întrebă:

— Știi că, împreună cu Iisus, au fost răstigniți și doi tâlhari?

Teague încuviință din cap.

Robert începu să îi relateze povestea de demult, ce răsună acum cu o forță înnoită în celula celui ce fusese condamnat la moarte, așa cum fuseseră condamnați cei trei din vechime. Teague asculta cu inima grea. Gândul apropiatului său sfârșit îl umplea de groază și, cu toate astea, cuvintele prin care zugrăvea băiatul iubirea Mântuitorului îi încălzeau inima.

— Vezi dumneata, spuse Robert în încheiere, Iisus nu pune nimic sub semnul întrebării, nu face nicio analiză doctrinară, nu-i ține omului o lecție de morală, nu îl condamnă, nu pomenește cu niciun cuvânt de păcatele săvârșite de el. Îi spune, pur și simplu: *Vino acasă cu Mine*.

Teague avea de acum lacrimi în ochi.

Vreme de un minut, două, celula se cufundă în tăcere.

— Vă cer iertare... șopti Teague într-un târziu. Ție și întregii mie familii.

Balamalele ruginite ale porții numite căință începuseră în sfârșit să cedeze.

— Îți mulțumesc, răspunse Robert cu blândețe. Știu că asta va însemna enorm pentru părinții mei și pentru sora mea, așa cum înseamnă și pentru mine:

— Știu că sunt nevrednic, dar... dar sper că într-o bună zi vei găsi cumva puterea de a mă ierta.

— Ți-am spus încă de data trecută, domnule Teague, că te-am iertat deja. Dându-mi seama că Dumnezeu mă iubește și îmi iartă *propriul* păcat, am înțeles cât de mult

te iubește și pe dumneata în pofida păcatelor pe care le-ai săvârșit. Nădăjduiesc că vei avea cândva prilejul s-o cunoști pe sora mea. Știu că te va ierta, așa cum te iert eu. Cred că are să-ți placă de ea.

Teague începu să plângă încet, năpădit de mustrări de cuget.

— De câteva săptămâni încoace mi-am pierdut somnul, se căină el, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. O, Doamne... am ucis-o pe sora *ta*/ îmi pare atât de rău! Am ucis și pe alții, Cum am putut să omor niște ființe nevinovate?... Gândul mă zdrobește pur și simplu. Am niște remușcări cumplite. Îți poți închipui cum e să urăști ceea ce ești, să te uiți în oglindă și vezi diavolul întruchipat? Va fi o ușurare să mor și s-o termin odată cu toate astea. Chiar și chinurile iadului vor fi mai ușor de suportat!

— Dar în loc să lași pur și simplu în urmă păcatele, n-ai vrea mai degrabă ca ele să fie îndreptate?

— Cum să nu - cine n-ar vrea? Dar cum? Îngână Teague printre suspine. Nu pot da timpul înapoi ca să îndrept răul pe care l-am făcut.

— Dar Cineva *poate*. Pentru El, moartea nu înseamnă nimic. El a călcat cu moartea pe moarte.

— Știu de Cine vorbești, încuviință Teague.

— Amintește-ți făgăduința făcută de Iisus pe cruce. Mântuirea promisă de El nu era doar pentru cei ce îl ascultau, nu era doar pentru tâlharul pocăit... Mântuirea era și pentru noi doi. Iisus a murit pentru *dumneata*, domnule Teague, ca să fii izbăvit la rândul-ți de păcate. Tot ce trebuie să faci, precum tâlharul răstignit, este să îți recunoști păcatul și apoi să îl rogi să te mântuiască. Spune-i ce ești, că îți pare rău și roagă-L să te ierte și să te schimbe.

— Te referi pesemne la rugăciunea păcătosului de

care tot vorbesc predicatorii care amenință lumea cu focul iadului.

— Spune-i cum vrei, răspunse Robert zâmbind. Eu o privesc mai degrabă ca pe întoarcerea unui copil neascultător la Tatăl său ceresc. Te așezi smerit pe genunchii Lui, îi spui că regreti relele pe care le-ai făcut și îl rogi să te ajute să fii bun.

— Crezi... crezi cu adevărat că Iisus S-a jertfit... pentru *mine*?

— Da. Chiar dacă ai fi fost singura ființă de pe fața pământului, El tot și-ar fi dat viața pentru dumneata.

— Bine, dar... cum e cu puțință?... De ce ar face așa ceva?

— Pentru că, așa cum ți-am mai spus, Tatăl Lui te *iubește*.

Puterea cuvântului spulberă în sfârșit ultimul zăgaz din inima lui Damon Teague și iubirea lui Dumnezeu năvăli înăuntru.

Plin de căință, bărbatul începu să plângă în hohote.

— Doamne... îmi pare atât de rău! strigă el printre lacrimi. Iartă-mă pentru ceea ce sunt și ceea ce am făcut. Am fost un om păcătos. Dar... dacă nu e prea târziu... vreau s-o iau de la capăt... Ajută-mă să mă vindec de această răutate cumplită.

Plânse amarnic minute în șir, în timp ce valul curățitor al pocăinței îi spăla întreaga făptură.

Într-un târziu se liniști.

— Nu merit nimic, Doamne, se rugă el, trăgându-și nasul și ștergându-se la ochi, dar dacă nu e prea târziu să o iau de la început, sunt pregătit să mă las în mâinile Tale. Nu știu ce poți face cu mine într-o singură zi, dar dacă tânărul Paxton are dreptate și nu e nevoie decât un prim pas, atunci Te rog să faci acel prim pas în mine. Iisuse, Te rog, cum Te-a rugat tâlharul răstignit împreună cu Tine, să

nu mă dai mâine uitării.

Urmă încă o tăcere prelungă, pe care Robert nu simți nevoia să o umple cu cuvinte.

Când Teague vorbi din nou, Robert se bucură în sinea lui, Văzând că bărbatul începuse să privească înainte. Nu se mai gândea la iad și la moarte, ci la următoarea etapă a *vieții*. Voia Domnului nu poate fi aflată decât făcând-o, iar Teague era pregătit să facă tot ce îi stătea în putință.

— Spui că o zi este de ajuns ca Dumnezeu să facă primul pas, zise el, chiar și pentru unul ca mine. Dar... ce trebuie eu să fac?

Ce să fac azi și la noapte, în ceasurile care mi-au mai rămas? Cum să fac *eu* primul pas?

— Crede în Iisus Cristos și fă ce îți spune El.

— Ție ți-e ușor să zici asta, dar eu nu am timp să învăț toate câte știi tu despre El.

— Iisus spune să te lași în mâinile Tatălui Său, care este de asemenea și Tatăl nostru. Ai timp să faci asta. Lasă-te în grija Tatălui ceresc.

— Cum?

— Viața lui Iisus pe pământ și toată învățătura Sa pot fi rezumate în opt cuvinte: *Facă-se nu voia Mea, ci a Ta*. Poți să înalți și dumneata aceeași rugă, într-o clipită. Iar Dumnezeu îți va arăta ce vrea să faci.

— Nu mi se pare a fi destul.

— Dar e un început și, prin urmare, e totul.

— Nu e nevoie de nimic mai mult?

— *Asta* e totul - pocăința fiului risipitor și iertarea Tatălui.

— Și apoi ce trebuie să fac?

— Începe să privești lucrurile altfel, răspunse Robert.

— Ce lucruri?

— Pe tine și pe Dumnezeu, ceea ce ești în ochii Lui și

ceea ce este El pentru tine. Începe să te gândești la El ca la Tatăl tău bun și iubitor și la tine ca la copilul Său rebel care s-a hotărât să îi dea ascultare. Roagă-L să îți arate cine ești tu cu adevărat. Continuă să îi ceri iertare pentru răul pe care l-ai făcut. Apoi străduiește-te să îi accepți iertarea – asta îți va fi, probabil, cel mai greu să faci – și înțelege că El te iubește, orice păcate ai fi săvârșit.

Teague încuviință din cap.

— Nu îți mai poți îndrepta păcatele față de cei pe care i-ai rănit, continuă Robert. Ai dreptate – e prea târziu pentru asta. Dar te poți căi în adâncul inimii și îl poți ruga pe Dumnezeu să îi păzească pe cei pe care i-ai făcut să sufere. Roagă-te pentru ei și roagă-L pe Dumnezeu să le dea numai bine. Dacă porți pică vreunei persoane, trebuie să o ierți, așa cum L-ai rugat pe Dumnezeu să te ierte pe tine. Procedând astfel, îl vei ajuta pe Dumnezeu să își înceapă lucrarea în ființa ta.

— Când zici să mă rog pentru cei pe care i-am făcut să sufere, te referi la cei ca tine... cum ar fi familia ta, de pildă? Întrebă Teague. N-ar trebui să mă rog și pentru cei pe care i-am ucis?

— Ai putea s-o faci, dar roagă-te mai ales pentru familiile lor. Tu roagă-te pentru tine, ca Dumnezeu să lucreze mai departe la Inima ta. Roagă-te să poți simți o dragoste adâncă pentru cei pe care i-ai rănit. Nu e niciodată prea târziu pentru asta. Iertarea și viața pot înflori într-o clipă.

— Înțeleg, încuviință smerit Teague.

— Transformă-ți cruzimea în compasiune. Transformă crimele în viață. Transformă răul în bine. Transformă înverșunarea în iertare. Transformă sfidarea în supunere. Transformă ura în iubire. Pe toate astea le poți săvârși în adâncul inimii. Îl poți ruga pe Iisus să te ajute. El ți se va pogori în inimă și te va călăuzi.

— Cum poate El să mă călăuzească?

— Înainte să moară, Iisus a făgăduit că Duhul Său va veni să locuiască în noi. Or acesta-i un lucru de-a dreptul minunat, dacă stai bine să te gândești. Iisus ne poate ajuta să devenim copiii ascultători ai lui Dumnezeu dinlăuntrul ființei noastre. Poate săvârși miracolul vindecării, sălășluind chiar în tine. Chiar dacă nu ți-a mai rămas decât o singură zi, o zi este de ajuns pentru săvârșirea minunii cerești. Pentru Dumnezeu, o zi este o veșnicie.

Teague schiță, oftând, un surâs.

— Am multe de chibzuit.

— Îți vei aminti ceea ce vrea Dumnezeu să îți amintești. El îți va readuce în minte discuția noastră.

— Sper să ai dreptate.

— Acum că ai făcut primul pas, mâine vei fi pregătit să stai în fața Lui. Vei putea să îi spui: îmi pare rău, Tată, că n-am venit mai devreme la Tine. Am păcătuțit împotriva cerului și împotriva Ta. Nu sunt vrednic să mă numesc fiul Tău. Dar, dacă Te înduri de mine, vreau să devin fiul Tău. Iar atunci El îți va spune: Of, dragă băiete... chiar că ai fost un fiu risipitor. Dar acum toate acestea sunt în urma noastră. Bine ai venit acasă!

Teague începu iar să plângă.

— Pe scurt, conchise Robert, în răstimpul care ți-a mai rămas, vorbește cu Dumnezeu și fă ceea ce îți arată El să faci. Cere-I ajutorul. Vorbește-I ca unui Tată. Lasă-L să îți șoptească în inimă. Pregătește-te să stai în fața Lui ca un fiu neascultător ce se întoarce la casa Tatălui său. Și ai să vezi că aceasta va fi cea mai împlinită zi din viața dumitale.

— Am să încerc, Paxton... Cu ajutorul lui Dumnezeu, am să încerc.

Robert zâmbi. Știa că spusese deja tot ce avea de spus. Mai rămase totuși o vreme așezat lângă Teague,

răspunzând la toate întrebările pe care le mai avea acesta, apoi se ridică în picioare.

— Am să-ți las Noul Testament, în caz că simți nevoia să citești, adăugă el. Uite, voi pune un semn de carte acolo unde se află pasajul despre tâlhar... și cel despre fiul risipitor întors la tatăl său care îl primește cu brațele deschise.

Întinse mâna.

— Cred că acum ești pregătit să rămâi singur cu Tatăl ceresc.

— Îți mulțumesc, Paxton, spuse Teague, strângându-i viguros mâna. Am să încerc să fac cum m-ai povățuit. Toate astea sunt noi pentru mine.

— Dumnezeu te va călăuzi.

— Nu am cuvinte să îți mulțumesc. Ai tot dreptul să mă urăști...

Întoarse privirea și ochii i se umplură iar de lacrimi.

Robert așteptă. Teague răsuflă adânc de două, trei ori, apoi se întoarse iar cu fața spre el.

— Mulțumesc... e tot ce pot să îți spun.

Robert strigă după gardian, apoi adăugă:

— Petrece-ți ultimele ceasuri stând de vorbă cu Tatăl. Și ascultă ce are El să îți spună. Apoi fă în inima ta schimbarea pe care ți-o va cere El s-o faci. După aceea vei fi pregătit să stai în fața Lui.

Gardianul, descuie ușa.

Robert făcu un pas în față și îl îmbrățișă pe Teague, apoi se întoarse și părăsi celula.

12

Eșafodul

Cu toate că nu se așteptase să aibă un somn prea liniștit în noaptea de dinaintea spânzurării, Robert se trezi surprinzător de odihnit. Se întrebă dacă și Damon Teague s-o fi simțind la fel.

Era singurul din familie care avea să asiste la execuție. Plecă de acasă devreme, sobru, cu inima cufundată în rugăciune.

Ajungând în fața închisorii, își ocupă locul în mulțime, lângă eșafodul de a cărui grindă de sus atârna, sumbru, ștreangul.

Peste un sfert de ceas ușa se deschise și Teague ieși din clădire, cu mâinile legate la spate, încadrat de mai mulți ofițeri. Urcară cu toții treptele eșafodului. Teague își ridică ochii spre funie, apoi își plimbă privirea peste sutele de spectatori, căutând parcă pe Cineva anume.

Purtătorul oficial de cuvânt al statului Maryland făcu un pas în față.

— Damon Teague, spuse el cu glas răsunător, dat fiind că ai avut parte de o judecată dreaptă și juriul alcătuit din concetățeni de-ai dumitale te-a găsit vinovat de săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav și ai fost condamnat la moarte prin spânzurare, îți acord acum, conform legii, prilejul de a face o ultimă declarație înainte ca sentința să fie executată.

Zeci de reporteri veniți la fața locului se așteptau să audă un discurs sfidător și denigrator la adresa Uniunii, a negrilor, a creștinismului, a pastorului Paxton și a lui Abraham Lincoln.

Mulțimea făcu liniște.

— Mulțumesc, spuse Teague pe un ton calm. Da, aș vrea, într-adevăr, să rostesc, înainte să mor, câteva

cuvinte.

Vreau să îmi exprim public părerea de rău pentru ceea ce am făcut, continuă el. Sunt vinovat de toate crimele de care am fost acuzat și o regret profund și sincer.

Știu că nimic din ce aș putea eu să spun, și cu atât mai puțin să fac, nu m-ar face vrednic de iertarea familiei Paxton și a celorlalte familii cărora faptele mele mârșave le-au adus atâta suferință. Totuși, sper că vor găsi cândva puterea să mă ierte. Vreau să îi mulțumesc în mod public lui Robert Paxton pentru că a avut curajul de a mă face să îmi înfrunt propriul păcat și pentru că a avut compasiunea de a mă ierta. Ieri am purtat o discuție lungă cu el despre alți trei bărbați care au fost executați cu mult timp în urmă. Cu ajutorul acestui tânăr și îmbărbătat de exemplul celor trei, azi am tăria să înfrunt ceea ce mă așteaptă.

Ascultând, Robert simți că i se umplu ochii de lacrimi.

— L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte, continuă Teague, și să mă judece așa cum merit. Aceeași rugămintă o am față de toți cei pe care i-am rănit. Știu că merit să mor și vreau ca domnul judecător, jurații și toți martorii să știe că nu le port pică. Ei au făcut ceea ce trebuiau să facă și consider că verdictul lor este just.

Îmi încredințez sufletul Domnului. Dumnezeu să aibă milă de mine, păcătosul. Sunt împăcat.

Își întoarse privirea spre Robert, cu un surâs trist, și tânărul citi pe buzele lui un îndurerat „*îmi pare rău*”.

Apoi Damon Teague își lăsa capul în pământ.

Călăul făcu un pas în față și îi așeză o glugă din pânză neagră peste cap și peste umeri. Potrivi ștreangul peste pânză, apoi îl strânse în jurul gâtului, după care se îndepărtă și întinse mâna spre pârgăia ce acționa balamaua trapei de sub picioarele lui Teague...

13

Cu trenul

Când și cum ne-am hotărât până la urmă Katie și cu mine să îi facem o vizită în Philadelphia mătușii Nelida, n-aș putea tă vă zic exact. Cert e că încet-încet ni se înfiripase în minte Ideea că n-ar fi un lucru rău. De-a lungul iernii, după ce Henry și Josepha s-au căsătorit, iar Jeremiah a plecat în Nord să găsească de lucru, am discutat adesea despre asta cu tata și cu unchiul Ward.

Pe lângă sfatul ținut cu cei de acasă, corespondam abitir și cu mătușa Nelida, asaltând-o cu fel și fel de întrebări. Faptul că Jeremiah era în Delaware îmi sporea și mai tare entuziasmul. Vasăzică atât eu, cât și Katie ajunseserăm a aștepta cu nerăbdare călătoria în Nord. Avea să fie o nouă aventură în viața noastră, diferită de toate cele prin care trecuserăm până atunci.

În cele din urmă, am stabilit să plecăm în Philadelphia în luna mai a anului 1870 și ne-am pus pe pregătiri.

Eu și Jeremiah ne scriam tot mai des, amândoi fremătând de emoție la gândul revederii. Katie scrisese la rândul ei și primise multe scrisori din Nord în lunile de dinaintea călătoriei. Nu eram, vezi bine, singura care ardea de nerăbdare să revadă pe cineva! Deși Katie își păstra gândurile mai mult pentru sine, știam că numai ce primise cu o săptămână în urmă o scrisoare lungă cât o zi de post.

Pe măsură ce trecea timpul, gândul călătoriei ne entuziasma tot mai strașnic. Nici că vorbeam despre altceva. Totuși, știind că ne-am simți vinovate să plecăm înainte de semănat, de îndată ce s-a îndreptat vremea, s-au pornit ploile de primăvară și razele soarelui au încălzit pământul, muncind cu toții din greu, am însămânțat

tarlalele. Recolta de anul trecut nu fusese prea bogată și, cum prețurile erau în scădere, nu izbutiserăm a ne plăti toate dărilor la stat. Speram că anul acesta vom avea o recoltă mai mănoasă ca să putem ieși la liman. Nu știam care era taxa de școlarizare la pensionul pe care urma să îl vizităm, dar era fără îndoială una piperată și nu-mi dădeam seama în ruptul capului cum ne-am putea permite o asemenea cheltuială, când banii căpătați pe bumbac abia ne ajungeau să cumpărăm de-ale gurii pentru toți și cele trebuincioase pentru Rosewood. Toți insistară însă că, dacă hotărâm să ne înscriem la școală, se vor găsi cumva banii necesari.

Ceea ce nu știam eu la vremea aceea e că impozitul pe plantație aproape că se dublase în ultimii ani și că în curând avea să ne întreacă posibilitățile materiale, dacă tata și unchiul Ward nu tocmeau repejor o grămadă de slujbași cu care să lucreze o suprafață de două ori mai mare decât cea cultivată de noi. Pentru o mână de amatori, ne descurcaserăm, bag seama, binișor. Nu se afla însă printre noi niciun fermier propriu-zis, care să știe cum să valorifice cu adevărat o mare plantație, așa cum ar fi știut, de pildă, tatăl lui Katie, nen-su Burchard sau chiar și William Simmons. Noi nu eram decât o familie pe care întâmplarea o adusese laolaltă acolo, deveniți stăpâni pe plantație după moartea părinților lui Katie.

În împrejurările date, o scoseserăm la capăt în mod lăudabil.

Dar era oare de ajuns?

Avea să fie de ajuns pentru a înfrunta vremurile grele ce amenințau să se abată asupra plantației? Și era, oare, înțelept ca eu și Katie să plecăm tocmai acum de la Rosewood?

Erau întrebări la care nu știam încă răspunsul.

Cert e, însă, că în curând Katie și cu mine urma să

plecăm în Nord să îi facem o vizită mătușii Nelida. La întoarcere, ne spuneam noi, om culege bumbacul, om achita impozitul și, cu puțin noroc, om rămâne și cu ceva bănuți pe deasupra.

Apoi ne-om gândi și la viitor.

Când ne-am apucat de pregătirile propriu-zise, ne-au năpădit și mai abitir emoțiile. Mi-am făcut bagajul cu două săptămâni înainte de plecare. Apoi l-am desfăcut și l-am refăcut de încă zece ori!

Sosi în sfârșit și ziua cea mare. Urma să luăm trenul de la Charlotte până la Richmond și de acolo un altul până în Philadelphia. Cum trenul pleca după-masa, am pornit de la Rosewood dis-de-diminează. Josepha și Henry se sculară și ei cu noaptea în cap ca să ne ureze drum bun. Josepha ne dădu un coș burdușit cu mâncare, la văzul căruia ne pufni pe toți râsul. Apoi tata și unchiul Ward ne duseră cu trăsura până la gara din Charlotte.

Încercau, dragii de ei, să pară bucuroși pentru noi, dar când am pășit tuspătru pe peron, tata întoarse capul și se șterse pe furiș la ochi. Mă durea inima să văd un bărbat în toată firea luptându-se cu lacrimile în chipul acesta. Pentru o fiică, nici nu e, vezi bine, lucru mai sfânt decât lacrimile de iubire pe care le varsă părintele său pentru ea.

Apoi veni și clipa despărțirii.

— Să fiți cuminți, zise unchiul Ward, îmbrățișându-ne pe amândouă.

— Subscriu întru totul, zâmbi tata, după care mă luă în brațe și mă strânse la piept.

Când făcui un pas înapoi, mă sărută pe obraz. De acum aveam și eu lacrimi în ochi!

Apoi tata o îmbrățișă și o sărută și pe Katie.

— Urcați în vagoane! strigă un impiegat.

Ne-am îmbrățișat din nou, apoi Katie și cu mine ne-am dus la ușa celui mai apropiat vagon. De pe trepte le-

am mai făcut încă odată cu mâna, după care am urcat în tren, grăbindu-ne să ocupăm două locuri lângă fereastra care dădea spre peron, ca să îi putem vedea.

Peste un minut, două, trenul se puse în mișcare. Le-am făcut frenetic cu mâna până ce s-au pierdut cu totul în depărtare, apoi ne-am așezat la loc.

Aventura noastră tocmai începuse!

Ne-am uitat zâmbind una la alta, apoi ne-am întors amândouă spre fereastră, privind peisajul ce ni se derula în fața ochilor. În scurtă vreme, orașul rămase în urmă. Eram copleșite de atâtea gânduri și emoții, că nu puteam scoate un cuvânt. Asta e frumusețea prieteniei: nu trebuie să umpli fiecă clipă cu vorbe. Între prieteni, tăcerea este la fel de importantă cum sunt cuvintele.

Așa simțeam eu atunci. Simplul fapt că o aveam pe Katie alături, că admiram aceleași priveliști, că simțeam și gândeam pasămite aceleași lucruri, era de ajuns.

— E ca și cum am începe un nou capitol în viața noastră, nu-i așa? zise Katie într-un târziu. Am citit cartea până în acest punct, dar nu știm ce se va întâmpla de acum înainte.

— Ce fel de capitol crezi că va fi? am întrebat-o eu. Cu peripeții, cu mistere sau poate unul romantic?

— Cred că, pentru a o afla, trebuie să citim pur și simplu mai departe - rămânând în continuare noi însene. Mai știi? Poate că vom avea parte de toate la un loc - de peripeții, de mistere și de romantism!

— Mă întreb cum o fi școala.

— Și eu. Mătușa Nelida abia așteaptă să ajungem în Philadelphia. Când mă gândesc că, înainte s-o întâlnesc, îmi era aproape frică de ea!... Acum zău dacă înțeleg de ce și îmi pare rău că am așteptat atâta. De când a rămas văduvă, cu ani în urmă, trebuie să-i fi fost tare greu să trăiască singură, fără nimeni alături. Mă întreb de ce nu s-

a recăsătorit în tot acest timp.

Chibzuind la vorbele lui Katie, gândul îmi zbură, fără să vreau, la tata.

— Poate că cei din neamul Daniels iubesc o singură dată în viață. După ce a pierdut-o pe mămuca, nici tata n-a mai avut ochi pentru alta.

— Mayme, tu chiar te vezi petrecând trei ani la pension, departe de Rosewood? Întrebă Katie.

— Nu știu. Mi se pare cam mulțișor.

Am rămas o vreme tăcute, ascultând țăcănitul vesel al roților de tren.

— Sper că totul va merge bine la Rosewood, spuse Katie într-un târziu. Mă simt nițel vinovată că i-am lăsat singuri. Cine o să se ocupe în lipsa noastră de găini, de vaci, de preparatul brânzei și al laptelui bătut, de spălatul rufelor?... Josepha nu le poate face pe toate.

— Vor munci cu toții cot la cot și poate că le va face chiar plăcere! râsei eu.

— Mă bucur că am reușit măcar să isprăvim semănatul și că ne vom întoarce la timp pentru cules.

— Orișicum, sunt convinsă că ne vor duce dorul.

— Și eu. Încercau ei să pară voioși de dragul nostru, dar de fapt erau triști că plecăm.

— Păi, ia gândește-te: întâi au plecat Emma și Micah, apoi Jeremiah, iar acum noi două... Plantația pare probabil cam pustie în momentul acesta.

— Așa cum era când trăiam singure la Rosewood. Mai ții minte, Mayme?

— Cum aş putea să uit vreodată vremurile acelea?

— Nici eu nu le voi uita cât voi trăi.

— Îți aduci aminte cum, după sosirea tatii, el a fost o vreme singurul bărbat de la Rosewood? Ei bine, acum lucrurile stau taman invers: Josepha e singura femeie între trei bărbați.

Gândul ne făcu pe amândouă să izbucnim în râs.

— La cum o știu eu, zise Katie zâmbind, îi va ține din scurt pe tustrei. Tare-aș vrea să văd cum face armată cu ei!

Ne pufni iar râsul, apoi se lăsă tăcerea. Scosei ultima scrisoare primită de la Jeremiah, în care îmi spunea că nicio herghelie de cai sălbatici nu l-ar putea ține departe de mine după ce vom ajunge în Philadelphia, la mătușa Nelida. Mi-era drag să recitesc acele rânduri. Când ridicai iar privirea, Katie era și ea adâncită în lunga scrisoare pe care o primise cu o săptămână în urmă.

14

Separare

Să fi trecut jumătate de ceas de când ne aflăm în tren. Stăteam amândouă cu scrisorile în poală, când ușa din spatele nostru se deschise și intră conductorul, începând să controleze biletele pasagerilor. Katie împături foile scrisorii și ne pregătirăm amândouă biletele.

Ajungând în dreptul nostru, conductorul ne pironi cu o privire de gheață.

— Ce cauți tu aici? mă întrebă el cu severitate, coborându-și ochii spre mine.

— Am... am bilet, îngânai eu speriată. Nu de alta, dar expresia de pe chipul lui ar fi băgat pe oricine în sperieți!

Bărbatul îmi luă biletul și îl perforă, făcu așijderea cu biletul lui Katie, apoi își întoarse iar privirea spre mine.

— Ia-ți bagajul și urmează-mă, îmi ordonă el scurt.

— Nu e nevoie să vă deranjați, răspunsei eu, tălmăcindu-i greșit vorbele. Mă simt bine aici.

— De asta nici nu mă-ndoiesc! pufni el. Dar nu poți rămâne în vagonul ăsta. Hai, strânge-ți catrafusele și vino cu mine!

— De ce? Unde vreți să mă duceți?

— Vagonul ăsta e rezervat exclusiv albilor. N-ai voie să stai aici. Va trebui să te muți în vagonul de la capătul trenului, destinat celor de culoare.

Katie și cu mine ne uitarăm una la alta. Niciuna dintre noi nu știa ce să facă.

— Să mergem, Mayme, spuse ea în cele din urmă. Am să vin cu tine. Așa va fi cel mai simplu.

Zicând acestea, păși afară pe culoar, unde aștepta conductorul.

— Îmi pare rău, domnișoară, ripostă acesta, dar nu vă pot permite să o însoțiți. Așa cum negrii nu au voie să

stea în vagonul albilor, așa nici albiu nu au voie să stea în vagonul negrilor.

— Dar am plătit amândouă același preț pe bilete, argumentă Katie.

— Asta nu contează, domnișoară. Iar acum, adăugă el, întorcându-se iar spre mine, fă bine și mă urmează, dacă nu vrei să te duc cu de-a sila.

— Stai liniștită, zisei eu, uitându-mă la Katie. Nu mă deranjează să mă mut.

Îmi strânsei lucrurile și ieșii pe culoar, pregătită să îl urmez pe conductor.

— Dar mă deranjează pe mine, stăruie Katie. Nu puteți face una ca asta, se adresă ea revoltată bărbatului. Avem aceleași bilete. N-ați auzit că nu mai există sclavie? N-o puteți trata în felul acesta!

De acum toate privirile din vagon erau îndreptate spre noi.

— Stai jos, cucoană! strigă un bărbat așezat la câteva rânduri distanță. Cioara n-are ce căuta aici.

— Întocmai, domnișoară, încuviință conductorul. Dacă nu luați loc și nu vă potoliți, am să vă dau pe amândouă jos din tren la următoarea oprire.

Deși era vădit furioasă, Katie realizează în cele din urmă că nu era nimic de făcut. Mă uitai surâzătoare la ea, încercând să-i dau iarăși de înțeleș că nu mă deranjează situația.

Katie se așeză la loc, fumegând de mânie, iar eu îl urmau pe conductor de-a lungul culoarului strâmt. Când bărbatul deschise ușa de la capătul vagonului, aruncai o privire îndărăt și zâmbii iar. Katie încercă să îmi răspundă și ea cu un zâmbet, apoi își scoase scrisoarea și se adânci iar în lectură.

O poveste răscolitoare

Katie citi înainte, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

„Am întors capul în ultima clipă, dar teribila bufnitură cu care s-a deschis trapa și icnetele mulțimii când trupul bietului om s-a prăbușit prin eșafod și funia i s-a strâns în jurul gâtului, sugrumându-l... sunt imagini și sunete care, deși prea cumplite pentru a putea fi descrise în cuvinte, au să-mi rămână întipărite în minte pentru totdeauna”.

Vai, Rob... sărmanul de tine! șopti Katie, izbucnind în suspine.

„Faptul că și-o fi meritat, conform legii, pedeapsa pălește în fața agoniei pe care am simțit-o asistând la moartea lui și știind că sunt personal răspunzător de ea. Nu sunt, firește, singurul responsabil. Nu neg argumentele raționale care pot fi aduse împotriva sentimentelor de vinovăție care mă copleșesc adesea. Dar nu există niciun argument pe fața pământului care să poată șterge durerea adâncă a unei asemenea amintiri. Mă alină, fără doar și poate, gândul că în ultima clipă s-a întors spre Dumnezeu. Pentru că el și-a înfruntat moartea împăcat, sunt împăcat la rândul-mi, chiar dacă amintirea morții lui rămâne o povară pe care o port în suflet zi de zi... o cruce pe care o duc singur.

Mai târziu în ziua aceea, detectivul Heyes a venit acasă la noi și mi-a înmănat, pe lângă Noul Testament pe care i-l dădusem lui Teague, un ceas și o scrisoare pe care acesta o păstrase ani de zile. Teague îl rugase să mi le dea mie. Scrisoarea era de la mama lui, scrisă cu ani în urmă, și îmi sfâșia inima ori de câte ori o citeam. Mai apoi m-am dus să îi fac o vizită bătrânei, i-am istorisit povestea mea și am încercat să îi aduc toată mângâierea de care am fost

în stare”.

Katie puse scrisoarea deoparte și scoase o batistă cu care își tamponă nasul și ochii, apoi își aținti privirea pe fereastră.

— Serviți ceva, domnișoară? se auzi o voce lângă ea.

Katie ridică privirea spre bărbatul elegant care împingea un cărucior cu mâncare și băuturi de-a lungul culoarului.

— Un sandvici sau poate o cafea ori un ceai?

Mulțumesc, răspunse Katie cu un surâs, dar nu cred că aş putea consuma ceva în momentul acesta.

După ce bărbatul porni mai departe, spre ceilalți călători, Katie inspiră adânc și își suflă nasul în batistă, după care se întoarse la scrisoarea lui Rob.

„M-ai întrebat odată cum se face că eu, fiu de păstor, am devenit ajutor de șerif. Când m-ai anunțat că vii în Philadelphia și am realizat că s-ar putea să avem în curând prilejul de a ne revedea, am considerat că a sosit vremea să îți istorisesc întreaga poveste. Meriți s-o știi. Dacă vei dori să mă mai vezi după toate câte ți-am relatat... este alegerea ta. Eu unul mă voi simți ușurat la gândul că ți-am răspuns în sfârșit amănunțit la întrebare și că știi mai tot ce e de știut despre mine.

Chiar dacă este partea cea mai importantă, ceea ce ți-am povestit până acum nu constituie, totuși, decât începutul poveștii. S-ar putea spune că povestea mea a început în celula lui Damon Teague – sau, mai exact, povestea despre felul în care m-a marcat și m-a schimbat acea experiență. Înainte de arestarea lui nu îmi cercetasem prea adânc cugetul. Eram tânăr – aveam doar 17 ani când a fost împușcată sora mea. La vârsta aceea ura îți poate crește cu ușurință în suflet dacă îi dai prilejul, iar eu o lăsasem să crească în sufletul meu. Acum pot să privesc înapoi și să îi mulțumesc lui Dumnezeu, firește nu

pentru moartea surorii mele, ci fiindcă S-a folosit de întreaga experiență pentru a-mi dezvălui cusururi ale propriului caracter de care nu eram conștient, făcându-mă să îmi înfrunt propria păcătoșenie – o înfruntare grea pentru orice bărbat sau femeie, pentru care eu unul sunt însă recunoscător. Datorită ei, am început să îmi privesc dintr-o perspectivă mai profundă propria viață și, sper eu, să cresc, chiar și dacă numai într-o mică măsură, în devenirea asemeni lui Cristos – singurul țel și obiectiv al vieții creștine. Am sentimentul că încep a înțelege ce înseamnă cu adevărat să fii creștin – adică nici mai mult, nici mai puțin decât să îl lași pe Dumnezeu să te facă asemeni lui Iisus. Dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, cine știe cât aș mai fi bătut pasul pe loc în fățărnicia mea oarbă? Poate că aș fi devenit, într-adevăr, un predicator renumit, dar dacă nu m-aș fi cunoscut niciodată cu adevărat pe mine însumi, ce rost ar fi avut? Cât lemn, fân și trestie să îngrămădești pe temelia pusă de Iisus?

Te rog să nu mă înțelegi greșit – îl iubesc și îl respect enorm pe tatăl meu și nu îi atribui niciunul dintre defectele de caracter pe care le-am descoperit în mine. Am convingerea că vocația lui este una reală, iar activitatea sa de pastor a fost una extrem de rodnică. Totuși, am realizat că în acel moment al vieții mele nu mai simțeam nicidecum chemarea de a-i călca pe urme. În ziua aceea am văzut în ochii lui Teague ceva ce mi-a schimbat întreaga perspectivă asupra mesajului creștin. Mi-am dat seama că Evanghelia așa cum este ea percepută în mod normal nu mai este cea căreia aș fi în stare să îmi închin întreaga viață. În acele momente am văzut... am simțit imensitatea iubirii lui Dumnezeu și a iertării Sale infinite. Mi-am dat seama că nu vreau să predic despre Fiul care a venit să ne apere de mânia Tatălui. Doamne ferește să fie adevărat așa ceva! Și astfel am ajuns la concluzia că

această nouă perspectivă nu și-ar găsi locul în biserica instituțională – că aș putea face mai mult bine în lume, unde ar fi bine-venit un mesaj care să proclame nu caracterul răzbunător, ci bunătatea lui Dumnezeu. Când am încercat să le spun ce trăisem în celula lui Teague în ziua aceea, până și propria mea familie s-a arătat, la început, neîncrezătoare. Spre surprinderea și consternarea mea, descopăr că adevărul unui Tată a cărui iertare este nemărginită nu este un mesaj bine-venit printre creștini. Și, cu toate astea, printre Damon Teague-ii lumii, printre cei care au căzut ei înșiși în genunea păcatului, este un mesaj aducător de speranță, care îi face pe mulți să îl privească pe Tatăl ceresc așa cum cred eu că este El cu adevărat.

Știu că aceasta a fost o scrisoare îngrozitor de lungă. Când am așternut pe pagină cuvintele „Dragă Katie”, n-aveam nicidecum intenția să scriu o autobiografie! Voiam doar să cunoști lupta care s-a dat și se mai dă încă în sufletul meu și motivul ei. Chipul lui Damon Teague mă mai bântuie și acum. Moartea surorii mele încă mă mai doare. Și, întorcând lucrurile pe toate părțile, mă întreb iar și iar ce s-ar fi întâmplat, dacă...

În cele din urmă, toate acestea m-au făcut să iau hotărârea de a nu îmbrăca – pentru moment, cel puțin – haina preoțească, în schimb, spre descumpănirea părinților mei, am decis să mă înrolez în armata unionistă. M-am dus în nord, în Philadelphia, și m-am oferit voluntar să mă ocup de paza și îngrijirea prizonierilor de război. Știam că nu pot lupta pe front, pentru niciuna dintre tabere, și nici nu simțeam chemarea de a deveni capelan militar. Totuși, influențat în mare măsură de discuția avută cu Teague la închisoarea din Baltimore, speram să pot fi cumva de ajutor, ocupându-mă de cei capturați pe câmpul de luptă.

Ulterior, când detectivul Heyes s-a retras din poliție și a fost ales șerif în Ellicott City, nu mică mi-a fost mirarea când m-a întrebat dacă n-aș vrea să îi fiu adjunct. Între timp, războiul se sfârșise, iar eu mă întorsesem acasă, îndeletnicindu-mă cu fel și fel de munci insignifiante și chibzuind mai departe la calea pe care se cuvenea s-o urmez. Propunerea lui m-a proiectat într-o nouă rundă de rugăciuni și cugetări. Trebuia să îmi reevaluez angajamentul de a lua calea preoției și întregul viitor, în cele din urmă, pe când mă rugam și cugetam eu așa, Dumnezeu mi-a arătat că are nevoie de slujitori nu doar la amvon, ci în toate mediile sociale... chiar și în biroul de șerif dintr-un orașel de provincie. Așa că am acceptat oferta lui Heyes.

Asta se întâmpla cu un an înainte de a vă cunoaște pe tine și pe unchii tăi. După câțiva ani petrecuți în Ellicott City, Heyes a primit să preia postul de șerif adjunct al comitatului York și s-a mutat, cum ți-am mai zis, în Hanover, chiar la nord de hotarul cu Pennsylvania, iar eu l-am urmat în calitate de secund. Până acum n-am fost nevoit, slavă Domnului, să ucid pe nimeni și nădăjduiesc că le-am făcut puțin bine celor din jur.

Dacă dorești să îi arăți lui Mayme ce ți-am scris, n-am nimic împotrivă. Știu cât sunteți de apropiate.

Poate că ar trebui să mă simt stânjenit că ți-am scris câte-n lună și-n stele despre viața mea, dar adevărul e că sunt din cale afară de bucuros că ți-am spus toate astea. Orice va fi să crezi despre mine, eu unul simt că mi s-a luat o mare piatră de pe inimă. Îți mulțumesc pentru răbdare și înțelegere.

Al tău prieten credincios, Rob Paxton”.

16

În ultimul vagon

Cât despre mine, eu habar nu aveam în momentele acelea de iureșul de emoții prin care trecea Katie citind scrisoarea lui Rob. Știam că primise o scrisoare lungă de la tânărul Paxton, dar nu bănuiam despre ce era vorba în ea. Mai apoi, când Katie mi-a dat-o s-o citesc, am fost și eu la fel de mișcată cum fusese ea. Ce poveste uluitoare! La vremea aceea însă, nu știam nimic de toate astea, fiindcă aveam altele pe cap!

După despărțirea de Katie, conductorul mă înșfăcă brutal de braț și mă trase de-a lungul culoarului, apoi printr-un șir de vagoane pe jumătate goale, rezervate albilor, până la ultimul vagon – destinat negrilor. Acolo deschise ușa și îmi făcu vânt înăuntru, după care trânti ușa la loc.

Călătorii de culoare stăteau claie peste grămadă, de două ori mai numeroși decât locurile disponibile. Geamurile nu se puteau deschide, era o căldură zăpușitoare și mirosul de transpirație îți întorcea deja stomacul.

Când conductorul mă azvârli înăuntru, cei cincizeci și ceva de negri își întoarseră cu toții capetele spre mine. Niciunul dintre ei nu părea încântat. Un ins în plus însemna mai puțin loc și mai puțin aer pentru ceilalți.

— Asta ține-i, mămucă? întrebă un băiețel din apropiere, arătând cu degetul spre mine.

— Dumnezeu știe. Una ce ședea un' nu era de nasu ei, bag sama.

— Di te ședea acol', mămucă?

— De un' să știu io? O fi socotit că-i mai acătării decât noi, aștilalți.

Îmi venea să intru în pământ, nu alta! zâmbii sfioasă

și, în cele din urmă, mai toți se întoarseră la ale lor. Neavând unde să mă așez, mi-am pus valiza pe podea, înghesuindu-mi-o între picioare, și mi-am ațintit privirea pe fereastră.

Asta nu aducea nici pe departe cu călătoria de vis pe care o așteptaserăm cu atâta nerăbdare Katie și cu mine. Orele, în loc să zboare, păreau că nu se mai sfârșesc. Era greu și să respiri în vagonul acela încins și sufocant, ticsit de lume. Mă durea spatele de la statul în picioare, dar nu eram nicidecum singura aflată în situația aceasta. Unii vorbeau între ei, alții se uitau pur și simplu pe geam. Cei câțiva copii din vagon sporovăiau voioși, așa cum obișnuiesc cei mici, amintindu-mi de William, fiul Emmei, care murise înecat. După primirea rece de care avusesem parte când mă împinsese conductorul înăuntru, nu eram prea dornică să intru în vorbă cu cineva. Ascultându-i pe cei din jur, știam că vorba mea ar suna diferit și mă temeam că și-ar râde de mine pentru că eram mai degrabă cafenie decât neagră, eram îmbrăcată frumos și nu vorbeam ca majoritatea foștilor sclavi. Așa că mi-am ținut gura și am stat retrasă.

Trenul opri la Raleigh și toți coborâră să bea apă și să își facă nevoile. Speram să o văd pe Katie, dar conductorul ne mână ca pe niște vite spre păduricea și pâraul din spatele trenului. Numai albiu aveau, vezi bine, voie să folosească toaletele din gară.

La întoarcere, am văzut-o pe Katie căutându-mă de-a lungul peronului. Alergarăm una către cealaltă.

— Vai, Mayme, îmi pare atât de rău spuse ea, îmbrățișându-mă. E de-a dreptul revoltător.

— Ei, nu e chiar așa de rău... Doar un pic înghesuit! adăugai eu râzând.

— Lucrul ăsta mă scoate pur și simplu din minți! Am vorbit cu toți angajații companiei feroviare și niciunul

dintre ei nu îmi dă vreo atenție. Mă tratează ca pe o...

Roși, încurcată.

— Iartă-mă, Mayme. N-am vrut să spun asta. Ba am vrut, dar n-am vrut să sune așa... Știi ce vreau să zic!

— Da, Katie, știu. Și ai dreptate: negrii chiar sunt tratați diferit.

— Ce rost au avut războiul și proclamația emisă de domnul Lincoln, dacă oamenii ăștia habar nu au ce înseamnă libertatea? Îi dădu ea înainte. Dacă Rob ar fi aici, le-ar arăta el lor!

— I-ai isprăvit de citit scrisoarea?

— Da... of, Mayme, de-aiști...

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce-i, Katie? Ce s-a întâmplat?

— E o poveste de-a dreptul răscolitoare. Doamne, prin ce a trecut sărmanul Rob! zice că poți citi și tu scrisoarea, dacă vrei.

— Crezi că s-ar cuveni?... Nude alta, dar ție ți-a scris-o.

— De ce să nu se cuvină? La drept vorbind, consider că Rob chiar și-ar dori s-o citești.

— Dacă așa vrei tu, am s-o citesc cu plăcere când ajungem la mătușa Nelida.

— Îmi amintește de Micah Duff, spuse Katie.

— În ce fel?

— Știu și eu?... Poate prin caracterul atât de intim pe care îl are credința sa, umblarea lui cu Dumnezeu. Se roagă în orice privință. Majoritatea bărbaților nu sunt deloc așa!

— Pomenește ceva despre... știi tu - despre voi doi? Katie zâmbi.

— Nu prea multe, doar că speră să ne putem întâlni câtă vreme vom sta la mătușa Nelida. Hanover e la nicio sută șaiszeci de kilometri de Philadelphia.

— Și vrei să te întâlnești cu el?

— Desigur. Corespundând de atâta vreme, aveam impresia că îl cunosc cât se poate de bine, dar acum, citindu-i scrisoarea, îmi dau seama că știam, de fapt, prea puțin despre viața lui.

— Hei, ce faceți voi acolo?! se oțărî, din spate, o voce. Hai, valea, negreso – întoarce-te unde ți-e locul!

Ochii lui Katie aruncară scânteii.

Se răsuci să îl înfrunte pe conductor.

— Aici îi este locul, ripostă ea furioasă. Eu am venit să stăm de vorbă, nu ea. Și are tot dreptul să...

— Uite ce e, duduie, îi tăie vorba bărbatul, de acum mâniat la rându-i, m-am săturat până peste cap de neobrăzarea ta!

Zicând acestea, o înșfăcă pe Katie de încheietura mâinii și se puse s-o tragă după el de-a lungul peronului.

Katie țipă de durere.

— Au... opriți-vă! Au, mă doare!

Simții că fierbe sângele în mine. Îmi venea să mă iau după el și să îi dau o scatoalcă. Știam însă că asta n-ar face decât să înrăutățească și mai mult lucrurile – nu doar pentru mine, ci și pentru Katie.

Fără să dea vreo atenție țipetelor ei, conductorul continua s-o târască după el spre vagoanele din fața garniturii.

— Dacă vă mai prind o dată chiar și numai uitându-vă una la cealaltă, mârâi el din mers, am să vă dau pe amândouă jos din tren. Chiar dacă ne-om afla în mijlocul pustietății. Și nu-ți dorești una ca asta, domnișorico – nu de alta, dar pe aici bântuie bande de tâlhari care îi răpesc pe negrii care călătoresc spre nord ca să îi vândă peste ocean. Așa că, vezi dumneata, nu ți-ai dori să rămâneți singure prin locurile acestea. Bandiții ar căpăta bani frumoși pe o albă drăguță ca tine și pe amica ta de

culoare. Așa că vezi ce faci!

Mă întorsei în ultimul vagon, împreună cu ceilalți negri, căinând-o în gând pe Katie. Sărmana... Călătoria aceasta avea să fie o încercare mai grea pentru ea decât pentru mine.

Restul zilei a trecut în mod suportabil, deși am obosit groaznic stând atâta vreme în picioare, cu ochii ațintiți pe fereastră.

Ne-am mai oprit în vreo două gări, dar n-am îndrăznit să o caut pe Katie.

Peste noapte am tras în Richmond. După ce am coborât din tren, eu am intrat în clădirea gării cu un grup de negri. Nu voiam nicidecum să mă aflu în preajma lui Katie câtă vreme puteam fi surprinse de conductor! Așa că, deși ne-am văzut de la distanță, abia când am pășit afară în stradă ne-am apropiat una de alta.

— Uf, ce mă bucur că s-a terminat călătoria asta! exclamă Katie.

— Dar eu cât mă bucur! Vagonul acela era de-a dreptul sufocant... Unde mai pui că a trebuit să stau tot drumul în picioare!

— Vai, Mayme... îmi pare așa de rău...

— Ei, lasă... Bine că a trecut.

În fața gării se aflau o mulțime de birje, așteptând să găsească mușterii printre nou-sosiții în oraș. Ne-am dus la una dintre ele și Katie îi spuse birjarului unde vrem să mergem. Bărbatul șovăi preț de o clipă, privirea cu care mă măsură dând de înțelese că nu îi surâdea ideea de a avea o negresă în trăsură, apoi încuviință totuși din cap și ne spuse să urcăm.

Cât ținu drumul, Katie și cu mine sporovăirăm voioase, recuperând tot răstimpul pe care îl petrecuserăm despărțite peste zi. Cum luaserăm din vreme legătura cu mai multe hoteluri din urbe, găsiserăm încă înainte de a

pleca unul care accepta să împărțim aceeași cameră. Măcar în această privință nu trebuia, așadar, să ne facem griji. Tata și unchiul Ward ne puseseră să le promitem că nu vom părăsi odaia după lăsatul întunericului. Drumul până la hotel a ținut doar câteva minute și la ora patru după-masă aveam deja cheia camerei. După cazare, ne-am plimbat vreme de un ceas prin oraș – asta aveam voie să facem – apoi ne-am întors la hotel.

Mai trebuia să le trimitem o telegramă celor de acasă, la prăvălia doamnei Hammond, ca să-i anunțăm că am ajuns cu bine la Richmond. Așa ne îndrumaseră tata și unchiul Ward, ca să nu stea cu frica-n sân. La întoarcerea din Charlotte, aveau să se oprească în Greens Crossing ca să aștepte sosirea depeșei, pe care spusese să o expediem seara, după ce ne vom fi întors la hotel.

Ne-am dus așadar la recepționar și i-am zis că dorim să trimitem o telegramă cu următorul mesaj:

AJUNS CU BINE LA RICHMOND. HOTELUL ESTE AGREABIL. VOM STA TOATĂ SEARA LA NOI ÎN CAMERĂ. VĂ IUBIM. KATIE ȘIMAYME.

Apoi am urcat la etaj și ne-am încuiat în cameră, unde ne-am înfruptat cu poftă din merindele pregătite de Josepha – un adevărat ospăț, nu alta! – și am petrecut restul serii citind și tăifăsuind voioase. Chiar dacă eram într-o cameră de hotel, faptul că ne aflam împreună într-un mare oraș era o aventură și, la cât eram de entuziasmate, nici că ne stătea gândul la somn.

Totuși, trenul către Philadelphia, cu oprire în Washington, pleca la 9, 30 dimineata, așa că în cele din urmă, vrând-nevrând, tot a trebuit să ne culcăm ca să putem înfrunta cu forțe proaspete cea de-a doua zi de călătorie.

17

Philadelphia

În dimineața următoare am ajuns la gară cu mult înainte de plecarea trenului, în speranța că va fi cumva cu puțință să găsim locuri alăturate. De îndată ce am pășit însă pe peron, l-am zărit pe același conductor cu care avuseserăm de-a face în ajun. Îi ajuta pe călători – pe cei albi – să urce în primele vagoane.

Și unde nădărduserăm să nu mai dăm în veci ochii cu el!

Conductorul ridică privirea și ne văzu de la distanță. Nu mai avea vasăzică niciun rost să încercăm a ne sui în același vagon. Fără tragere de inimă, ne-am luat din nou rămas-bun.

— Te rog să nu îți faci griji pentru mine, i-am spus eu lui Katie. De astă dată, am să încerc să găsesc un loc. Promite-mi că vei încerca să te bucuri de călătorie.

— Doar dacă îmi promiți și tu același lucru, ripostă Katie.

— Îți promit. Fie înghesuiala cât de mare... am să mă bucur de călătorie.

— Bine. Atunci ne vedem în Philadelphia!

Și cu asta ne-am despărțit, Katie pornind spre vagoanele din față, iar eu spre cel din spate.

Ajungând mai devreme decât data trecută, am găsit într-adevăr un loc liber. Vagonul se umplu însă cât ai zice pește, mai mulți bărbați fiind nevoiți să stea în picioare pe culoarul dintre banchete. O negresă bătrână se așeză lângă mine și îmi zâmbi.

Până să plece trenul din gară, vagonul era deja ticsit de lume. Jumătate dintre pasageri îmi erau cunoscuți din ajun, dar se aflau printre ei și o mulțime de chipuri noi.

Chiar înainte să urc în tren, văzusem pe peron doi

bărbați ce iscodeau cu ochi haini, șușotind între ei, legăturile dintre vagoane. Unul era alb, iar celălalt de culoare și cu toate astea pe ei conductorul nu îi luase la trei-păzește! Judecând după felul în care cercetau dedesubturile trenului, la început am socotit că or fi mecanici sau impiegați de-ai gării. Înainte de plecare însă, s-au suit amândoi în tren, laolaltă cu ceilalți călători.

Trecuse cam un ceas de când porniserăm la drum când bărbatul de culoare intră în vagonul nostru și își găsi un loc pe culoar, printre cei ce stăteau în picioare. Nu avea niciun bagaj și nu intră în vorbă cu nimeni. Totuși, de cum păși în vagon, se făcu parcă mai liniște. Individul era o matahală de om, cu o privire care îți îngheța sângele în vene.

După o oră se răsuci pe călcâie și părăsi iar vagonul. Cum de el era liber să vină și să plece după bunul lui plac, și noi nu? m-am întrebat eu în sinea mea.

*

Trenul ajunsese la Philadelphia în după-masa aceleiași zile, Mătușa Nelida aștepta la gară. Katie o zări de cum coborî pe peron și alergă zâmbind în brațele ei.

— Ce bucurie să te revăd, Katie! exclamă femeia. Slavă Domnului că ați ajuns cu bine.

Aruncă o privire în jur.

— Unde e Mayme?

— La capătul trenului, răspunse nepoata sa, arătând de-a lungul șinelor. A fost nevoită să călătorească în vagonul pentru negri.

Porniră amândouă spre ultimele vagoane.

— E de neînchipuit, comentă indignată mătușa Nelida. Nu există asemenea segregăție în Pennsylvania.

— Ei bine, în Carolina de Nord și în Virginia se pare că există, ripostă Katie. Ieri, când ne-a găsit stând de vorbă, conductorul s-a înfuriat grozav și a amenințat că ne

dă jos din tren. Așa că, după ce am înnoptat împreună la hotel, azi-dimineață eu și Mayme am urcat în vagoane separate și de atunci nu ne-am mai văzut. Ar fi fost mult mai plăcut să fi putut călători împreună, dar asta e. Bine că acum suntem aici.

Ajungând la capătul trenului, priviră în jur, căutând-o pe Mayme. Ultimii călători traversau peronul, îndreptându-se spre clădirea gării. Un conductor, pe care Katie nu-l mai văzuse până atunci, coborî dintr-unul dintre vagoane și se apropie de ele.

— Scuzați-mă, i se adresă Nelida, ați putea să ne spuneți unde se află vagonul pentru negri?

Bărbatul făcu ochii mari.

— Vagonul cu care călătoresc cei de culoare, interveni Katie.

— Iertați-mă, domnișoară, răspunse conductorul, dar mă tem că nu știu la ce vă referiți. Trenul acesta nu are un astfel de vagon.

Nedumerită, Katie se uită în toate direcțiile, așteptându-se ca Mayme să apară dintr-o clipă într-alta. Dar peronul continua să se golească de lume.

— Aș putea urca să arunc o privire prin vagoane? întrebă ea.

— Urcați liniștită, domnișoară, răspunse conductorul. Trenul acesta nu pleacă oricum nicăieri până mâine dimineață.

— Eu am s-o iau înapoi spre vagoanele din față, spuse mătușa Nelida. Dă-mi mie valiza și ne întâlnim acolo.

Katie urcă în ultimul vagon și îl străbătu încet, căutând-o cu privirea pe Mayme.

Dar vagonul era gol.

Deschise ușa și păși în următorul vagon. Un tânăr de culoare strângea cocloașele de hârtie și mătura culoarul.

— Scuzați-mă, i se adresa Katie, n-ați văzut cumva în tren o negresă... de vârsta mea?

— Nu, donșoară - tăta lumea s-a dat jos și n-am rămas decât lo acilea.

Katie merse mai departe, traversând vagon după vagon. În afară de cei câțiva impiegați răsfirați pe ici, pe colo, toate vagoanele erau goale.

După ce străbătu și cel dintâi vagon, coborî pe peron, unde o aștepta mătușa Nelida.

— Ai găsit-o? o întrebă Katie.

— Nu, răspunse mătușa ei. M-am dus până la capătul peronului, dar nici urmă de ea. O fi trecut pe lângă noi fără s-o observăm.

Traversară peronul și, deschizând ușa largă, cu două canaturi, intrară în clădirea gării. În sala imensă era un du-te-vino de nedescris. Totuși, pe măsură ce, întâlnindu-i pe cei veniți să îl întâmpine, călătorii părăseau rând pe rând incinta gării, forfota începea să se domolească. Katie și mătușa ei se învârtiră o vreme împreună prin mulțime, apoi se despărțiră, cercetând minuțios sala dintr-un capăt într-altul.

Peste o jumătate de ceas nu se mai aflau înăuntru decât o mână de călători și câțiva impiegați de-ai gării. Pornind una dintr-un capăt și alta din celălalt, Katie și mătușa ei se întâlniră în mijlocul sălii.

— Îmi fac griji, mătușă Nelida, murmură Katie deznădăjduită, Unde o fi Mayme? Ce i s-o fi întâmplat?

— Nu știi, draga mea, răspunse mătușa. Și eu sunt îngrijorată. Hai să vorbim cu șeful de gară.

Dispărută fără urmă

Se duseră la biroul șefului de gară și Nelida îi explică acestuia situația.

— Nu o găsim nicăieri, interveni Katie înnebunită. Dar de urcat, am urcat amândouă în tren. La începutul călătoriei, conductorul ne-a bruscat și a silit-o să se mute în vagonul pentru negri, aflat la capătul trenului.

— Cu tot respectul, domnișoară, trenul acesta nu are vagoane destinate celor de culoare. Vagoanele pentru negri ajung doar până la Washington. De acolo, cei de culoare sunt liberi să șadă în orice vagon, împreună cu restul pasagerilor. De unde veniți?

— Din Charlotte.

— Ați ajuns aici via Raleigh, Richmond și Washington? întrebă bărbatul.

— Da.

— Hm... am fost înștiințat că a avut loc un mic incident între Richmond și Washington.

— Ce fel de incident? întrebă îngrijorată Katie.

— La drept vorbind... e o pățanie cam stânjenitoare pentru Căile Ferate.

— De ce... ce s-a întâmplat?

— Se pare că... în mod regretabil... trenul a pierdut pe drum un vagon.

— A pierdut un vagon?!... Cum s-a putut întâmpla una ca asta??

— Nu se știe exact. Pare-se că vagonul s-a desprins pur și simplu de restul garniturii.

— Era ultimul vagon... vagonul pentru negri?

— Mă tem că da, domnișoară.

— Și ce s-a întâmplat cu pasagerii din vagon? întrebă mătușa lui Katie.

— Asta-i ciudățenia, răspunse bărbatul. Am primit o telegramă cum că vagonul a fost găsit, dar că toți pasagerii au dispărut fără urmă. I-a înghițit parcă pământul.

— Și ce măsuri ați luat? Întrebă Katie năucită.

Bărbatul ridică din umeri.

— Ce măsuri să luăm? Presupunem că pasagerii și-au continuat drumul pe jos. N-ar avea niciun rost să încercăm a le da de urmă.

— Dar dacă au pățit ceva? insistă ea.

— Noi suntem o simplă companie de căi ferate, domnișoară, și ca atare nu putem face prea multe în situația de față. Nu suntem în măsură să trimitem poteri în căutarea pasagerilor după ce aceștia părăsesc trenul.

Katie simțea că o cuprinde iar furia. Experiența ei de până acum cu angajații companiei feroviare nu fusese nicidecum una plăcută.

După ce părăsi împreună cu mătușa Nelida biroul șefului de gară, Katie își roti iar privirea prin sală, apoi izbucni în plâns.

— Vai, mătușă, ce ne facem? suspină ea printre lacrimi.

— Cred că cel mai bine ar fi să mergem acasă, să mănânci ceva și să te liniștești, răspunse Nelida. Începe deja să se însereze, iar aici nu ne mai rămâne oricum nimic de făcut. I-am lăsat șefului de gară numele noastre și adresa. Ne va înștiința dacă se ivește ceva. Până una, alta, trebuie să mergem acasă, ca să fim acolo în caz că ne telegrafiază Mayme. Știe să expedieze o telegramă?

— Aseară le-am trimis una celor de acasă, din Richmond, La o adică, socotesc că se va descurca.

— Are bani la ea?

— Da, dar nu foarte mulți. Apropo de asta... unchiul Templeton și unchiul Ward ne-au spus să le trimitem o

telegramă și când sosim în Philadelphia.

— N-aș vrea să îi îngrijorăm, răspunse mătușa ei. Poate că or fi mai bine să așteptăm până la dimineață. Lipsa veștilor îi va îngrijora mai puțin decât vestea că Mayme nu-i de găsit!

— Ai, probabil, dreptate. Of... ce situație groaznică! Și, la cum o știu eu pe Mayme, oriunde s-ar afla, precis că e mai îngrijorată pentru mine decât pentru ea însăși.

— Mâine ne vom întoarce la gară. Poate că va sosi cu trenul care merge spre nord.

Katie oftă adânc și se șterse la ochi. Erau slabe șanse, dar ce altceva puteau să facă?

Demoralizată, o urmă pe mătușa Nelida până la trăsura ce aștepta în fața gării.

Acasă nu le aștepta nicio telegramă.

A doua zi se întoarseră la gară, dar Mayme nu sosi cu următorul tren și nici nu aflară vreo veste despre ea.

Dispăruse fără urmă.

19

La Rosewood

După ce așteptară câteva ore bune în Greens Crossing telegrama trimisă de Katie și Mayme la prăvălia doamnei Hammond, frații Daniels se întoarseră la Rosewood pe înserate.

A doua zi fu una liniștită. Prea liniștită. Nu prea aveau chef de nimic, dar trebuiau să își umple timpul cu ceva ca să nu îi covârșească dorul de fete... și să nu se mai tot perpelească de grija lor. Niciunuia dintre ei nu îi surâdea însă ideea unui nou drum în târg.

— Are să păstreze Elfrida pentru noi următoarea telegramă, spuse Templeton. Oricum, până diseară vor fi ajuns deja la Nelida. N-avem de ce să ne facem griji.

— De acum sunt aproape femei în toată regula, încuviință Ward. Nu mai e cazul să le dădăcim ca pe niște copilițe.

— E greu să nu-ți faci griji când e vorba de propriul tău copil.

— Dacă așa zici tu... Eu unul n-am cum s-o știu! râse Ward.

Tocmai atunci intră în bucătărie Josepha.

— Ați fi gata să prânziți oarece?

— Și să bem niște cafea proaspătă, că-s sătul de cafeaua aia care a rămas de la micul dejun, răspunse Templeton.

Niciuna, nici două, Josepha începu să forfotească în jurul plitei și, în scurtă vreme, aroma cafelei proaspete umplu bucătăria. Apoi negresa se puse să taie pâine și brânză.

— Henry ce mai face? o întrebă Ward.

— Lucrează ș-acu la dulapu cea pentru cărți. îi chitit să am io unu' al meu. Io n-am nicio carte, da' oi avea ăl

mai mândru dulap pentru cărți din comitat! adăugă ea râzând.

Ward și Templeton îi ținură isonul.

— Un bărbat îndrăgostit ar face orice pentru doamna inimii lui, spuse Templeton.

La auzul acelor cuvinte, Josepha redeveni serioasă. Mâinile îi încremeniră pe tocătorul de pâine și căzu o clipă pe gânduri, cu privirea ațintită în gol.

— Chiar crezi, dom' Templeton, că Henry mă iubește? întrebă ea în cele din urmă.

— Da, Josepha, sunt convins de asta.

Negresa clătină din cap, aproape nevenindu-i să creadă, apoi slobozi un oftat prelung.

— Dumnezeu mare, cine s-ar fi gândit că un bărbat poate iubi pe... una ca mine?... Să-ți stea mintea-n loc, nu alta! Da'... bag sama că Henry chiar mă iubește. E un om de ispravă Henry al meu, nu-i așa?

— E unul dintre cei mai vrednici bărbați pe care i-am cunoscut vreodată, răspunse Templeton.

O inițiativă îndrăzneată

În cea de-a doua zi de la sosirea în Philadelphia, neprimind nicio veste de la Mayme și văzând că cei de la căile ferate nu par a face nimic pentru a da de urma pasagerilor dispăruți, Katie era deja în pragul disperării.

Nu puteau face nimic din ceea ce plănuiseră. Nu puteau decât să stea... și să aștepte... în speranța că vor afla ceva. Ceasul de pe polița căminului marca ticăind trecerea secundelor, dar acele se mișcau cu o încetineală înnebunitoare – așa i se părea lui Katie. Unde ea credea că se scursese o oră întreagă, când se uita la ceas descoperea că, de fapt, trecuseră numai cinci minute!

Ca să își ocupe cumva timpul, în încercarea de a se liniști, recitise încă o dată scrisoarea primită de la Rob Paxton. Brusc, O străfulgeră o idee.

— Mătușă Nelida, poți să mă duci până la oficiul telegrafic? exclamă ea entuziasmată.

— Desigur, draga mea. Te-ai hotărât să le spui unchilor tăi ce s-a întâmplat?

— Nu, nu-i vorba de asta, răspunse Katie, alergând deja să își ia haina. Vreau să trimit altcuiva o telegramă.

— Cui?

— Lui Rob Paxton – prietenul de care ți-am vorbit... ajutorul de șerif.

— A, da... tânărul acela din Baltimore.

— Acum lucrează în Hanover. E o îndrăzneală din partea mea să apelez la Rob, dar nu știu ce altceva să fac. Poate că el o fi în măsură să ne ajute cumva.

— Merită oricum să încercăm, încuviință mătușa ei, ridicându-se la rându-i. Iar, în timp ce îi așteptăm răspunsul, am putea face o mică plimbare prin oraș ca să ne luăm puțin gândul de la asta.

După un dejun satisfăcător, șeriful Heyes părăsi singurul local decent din Hanover, Pennsylvania, și o porni de-a lungul trotuarului de lemn înapoi spre biroul său. Când trecu pe lângă oficiul telegrafic, auzindu-se strigat, se opri și păși înăuntru.

— Ziua bună, Tim.

— Mă bucur că te-am prins, John, spuse bărbatul din spatele tejghelei. Tocmai mă pregăteam să pornesc spre biroul dumitale. Am primit o telegramă pentru tânărul Paxton, adăugă el, întinzându-i șerifului un plic galben.

— Zici că-i este adresată lui Rob... nu mie?

— Lui, da.

— Atunci înseamnă că nu e o chestiune oficială.

— Nu, mie nu mi s-a părut a fi. Dar va trebui să îți spună el despre ce e vorba... Știi cum e – eu nu am voie să divulg conținutul unei telegrame.

— Voi avea grijă să o primească neîntârziat.

— Și ar mai fi ceva – nu vreau s-o auzi de la alții. Feciorul meu tocmai mi-a dat de veste că el și familia lui vor să rămână în New York. A găsit o slujbă bună și sunt cu toții fericiți acolo. Știi că am construit căsuța cea nouă cu gândul că am să mă mut eu într-însa și o să-i las lui casa cea mare. Acum însă că nu vor să se mai întoarcă, m-am hotărât să vând totul și să mă mut la ei, în Nord.

— Nu poți să faci una ca asta! râse Heyes. Ce are să se aleagă de Hanover fără Tim Evans, părintele fondator al orașului?! Din câte am auzit, ai fost chiar și primarul urbei cu ceva vreme în urmă.

— Am fost, da, și asta în șase rânduri, aprobă Evans. Ori de câte ori nu se găsea unul mai breaz decât mine care să preia cârma! adăugă el râzând. Dar anii trec, John, și îmi doresc să fiu alături de copii. Iar un operator de telegraf priceput își poate găsi de lucru oriunde. Și-apoi, acolo sunt puse în aplicare fel și fel de invenții noi – lumina

electrică, pompe, sisteme prin care poți încălzi iarna o casă fără să fie nevoie de un cămin în fiecare cameră, pompând căldura degajată de un foc central în toate odăile, cu ajutorul unor conducte. Tare mi-ar plăcea s-apuc a lucra, cât sunt încă în puteri, cu o tehnologie nouă dintr-aceasta. E timpul să fac o schimbare în viața mea. Și vreau să fiu aproape de copii.

— Nu cred că vei mai fi nevoit să muncești după ce vinzi ditai proprietatea pe care o ai aici. Ce suprafață are... 100 de acri?

— Mai degrabă 200, dacă punem la socoteală și vechea fermă a quakerilor, răspunse Evans.

— O, da, uitasem de terenul acela. Mai există casa aia veche care era acolo?

— Mai există, da. A aparținut unei familii de quakeri încă de pe vremea când populația din Pennsylvania era aproape în întregime quakeră. Casa și acareturile sunt părgănite, dar mi-am dat silința să le păstrez intacte.

— Trei case pe 200 de acri – nu încapе îndoială că le vei putea vinde pe bani frumoși, comentă Heyes.

— Vom vedea. Sper doar să găsesc pe cineva care va îndrăgi ferma la fel cum am îndrăgit-o eu și nevastă-mea, fie-i țărâna ușoară. Am construit cu mâinile noastre casa cea nouă, dar acum se pare că a venit timpul să merg mai departe. Nici nu îți dai seama, John, cât de greu este să lași în urmă un vis de o viață.

Zâmbi melancolic, apoi adăugă:

— Dar știi că trebuie s-o fac. Iată de ce... mă întrebam dacă... fiindcă am auzit că ai de gând să te retragi din slujba legii și să cauți o viață liniștită de fermier... ei bine... mă întrebam dacă ferma nu ar fi cumva locul potrivit pentru dumneata.

Heyes râse, dar era evident că vorbele lui Evans îi atinseseră o coardă sensibilă.

— Ești un om viclean, Tim Evans, dar mă îndoiesc că mi-aș putea permite prețul pe care îl ceri. Nimeni nu se îmbogățește dintr-o leafă de șerif. Dar gândul de a-mi scoate insigna asta și de a mă stabili undeva la o fermă ca a dumitale este, într-adevăr, tentant. E tot ce mi-aș putea dori. Iar, la cât este de istet și de priceput, tânărul meu adjunct mi-ar putea lua locul fără probleme. Ba mai mult... dacă ar candida împotriva mea, probabil că ar câștiga.

— N-ar face niciodată una ca asta.

— Ai dreptate, bag seama.

— Îți este întru totul loial, John.

Heyes aprobă din cap, apoi râse încetișor.

— Știu. E un băiat de ispravă. Sunt norocos să am un ajutor ca el.

— Să înțeleg că te vei mai gândi? insistă Evans.

— Încă nu sunt pregătit să ies la pensie, Tim. Dar de gândit, cum să nu mă mai gândesc acum că mi-ai băgat ideea în cap? râse Heyes. Mai știe careva?

— Nu, răspunse Evans. Nu vreau să se afle. Dacă mă hotărâsc să vând, oi vinde doar persoanei potrivite. Contează enorm pentru mine să știu cine va trăi în casa mea și în mâinile cui va ajunge vechea gospodărie a quakerilor.

— Îmi dai voie să-i spun lui Rob Paxton? Deciziile pe care le iau îl afectează, la urma urmei, pe termen lung.

— Sigur, spune-i liniștit.

Întorcându-se la birou, șeriful îi întinse plicul tânărului așezat la masă.

— Pare-se, Rob, că ai primit o telegramă.

— Eu? făcu surprins ajutorul de șerif. De la cine?

— Nu știu.

Rob desfăcu plicul, scoase foaia galbenă și citi mesajul. Judecând după expresia feței sale, veștile nu păreau a fi nicidecum bune. Îi întinse telegrama lui Heyes.

„Dragă Rob”, citi acesta cu voce tare, „ajuns la mătușa în Philadelphia. Mayme trimisă în vagonul pentru negri din capătul trenului și dispărut fără urmă. Căutat peste tot. Cică vagonul desprins de garnitură. Toți pasagerii au dispărut. Nicio veste de la Mayme. Foarte îngrijorată. Ce să facem? Trimite mesaj pentru Nelida Fairchild, la adresa Bingham Court, nr. 37, Philadelphia. Cu drag, Kathleen Clairborne”.

— Tu ce înțelegi din asta? întrebă Heyes.

— Nu sunt sigur, răspunse Rob. Credeți că ar putea avea de-a face cu înștiințările pe care le-am primit despre acei negri răpiți pentru a fi vânduți ca sclavi în Caraibe?

— Nu este exclus – chit că mie povestea asta mi se pare cam exagerată.

Rob căzu o clipă pe gânduri, apoi luă un condei și o foaie de hârtie.

— Am să îi scriu câteva rânduri lui Katie. Iar apoi, cu scuzele de rigoare că nu v-am înștiințat din timp, va trebui să îmi iau câteva zile libere.

— Începând de când?

— Mă tem că începând chiar din momentul acesta, domnule Heyes, răspunse Rob. Trebuie să prind trenul spre Philadelphia, între timp v-aș ruga să adunați cât mai multe informații cu putință despre acești traficanți de sclavi. Conform rapoartelor, negrii răpiți sunt ridicați de undeva de pe coasta Virginiei.

— Am să văd ce pot face, răspunse Heyes.

21

Niște salvatori dubioși

Katie nu era singura care nu știa unde mă află. N-o știam nici eu!

Cu o zi în urmă, la scurtă vreme după plecarea din Richmond, în timp ce urcam pe un deal abrupt, am simțit cu toții că trenul încetinește. După ce părăsise vagonul, negrul cel mătăhălos nu se mai întorsese. Se auzi de afară un zăngănit puternic, apoi trenul își reduse simțitor viteza până ce într-un sfârșit se opri de-a binelea.

Eu stăteam pe unul dintre locurile din față, uitându-mă pe geam. Simțind că ne oprim, îmi întorsei privirea spre fereștrica ușii de dinaintea mea, cea pe care intraserăm cu toții în vagon. Ci în loc să dau cu ochii de ușa următorului vagon, aflată de cealaltă parte a platformei despărțitoare, văzui cerul liber, copaci și șinele de tren.

Nedumerită, mă uitai mai bine. Restul garniturii era la o sută de metri distanță de noi... și continua să urce costișa!

Vagonul nostru se desprinsese de tren!

Toate acestea se petrecură în doar câteva secunde. În clipa în care am văzut pe fereastră dosul trenului, mi-am dat seama că nu mai stăteam locului – începuserăm să alunecăm înapoi la vale!

Între timp se dumiriseră și ceilalți pasageri că se întâmpla ceva nelalocul lui. Nu mai eram legați de tren!

Prinseră a se uita cu toții în jur, întrebându-se ce se petrece. Pe măsură ce prindeam viteză – mergând îndărăt! – câțiva dintre bărbați începură să se alarmeze. Nu trecu mult și copiii se puseră pe plâns, câteva femei începură să țipe, iar bărbații strigau și își roteau privirile, încercând să găsească o soluție salvatoare.

Dar nu se găsea niciuna. Zburam fără frâne spre vale și știam cu toții că, dacă dădeam de vreo curbă sau de vreun tren ce venea din direcția opusă, s-a zis cu noi.

În vreme ce vagonul aluneca bezmetic pe pantă în jos, lumea plângea, se ruga și țipa după ajutor. Cu inima încremenită de groază, mă așteptam să deraiem dintr-o clipă într-alta și să ne aflăm sfârșitul pe fundul prăpastiei. Toată lumea era panicată, în afară de bătrâna ce ședea calmă lângă mine.

— Cum de puteți sta așa de liniștită? am întrebat-o, strigând din străfundul bojocilor ca să acopăr vacarmul din jur. Nu vă este frică?

— De ce să-mi fie?

— Că vom fi spulberați de un tren sau că vom sări de pe șine.

Râse încetîșor.

— N-om sări noi de pe șinele aistea, drăguță.

— Cum puteți fi atât de sigură?

— Pen' că iau trenu aista spre nord lună de lună și de-acu cunosc ca-n palmă tăt drumu'. fără dealu cela pe care urcarăm îi drept ca o săgeată de sus și până jos. Nu face nici măcar o singură cotitură. Așa că, vezi mătăluță, ne-om duce din ce în ce mai răpede pân' ce-om ajunge la vale, ș-acol om încetini și ne-om opri și, mai apoi, ăi de la căile ferate or vedea dâșii ce n-a mers cum trebuie. Stai liniștită, drăguță, că n-om păți nemica - decât c-o să-nțarziem colo, nițeluș.

— Dar dacă vine vreun tren din cealaltă direcție?

— Următoru tren a veni abia peste vreo două ceasuri, dacă nu mai mult. Așa că liniștește-te, drăguță, și te bucură de călătorie - chiar de călătorim în direcția greșită! adăugă ea rîzând.

Îmi mai veni un pic inima la loc, dar cum să mă liniștesc pe deplin când toți cei din jur urlau ca din gură de

șarpe?

Totuși, bătrânica avusese dreptate.

După o vreme, am simțit că vagonul începe treptat să încetinească. Nici țăcănitul roților pe șine nu mai suna parcă atât de amenințător. Toată lumea se liniști. Când vagonul încetă să ne mai zdruncine cu furie înaintea și înapoi, răsuflarăm ușurați, gândindu-ne că poate om scăpa, totuși, cu viață din pățania asta.

Vagonul își reduse simțitor viteza, până ce ajunse a înainta cu aceeași lentoare ca în vârful dealului, iar într-un sfârșit... ne oprirăm.

De astă dată însă, rămaserăm locului, încremeniți pe șine în mijlocul pustietății.

Ne uitarăm tăcuți în jur, apoi câțiva bărbați se ridicară în picioare și priviră afară pe fereastră.

— Ș-acu' ce ne facem? întrebă unul dintre ei.

— Ce putem noi face? răspunse un altul. Om aștepta acilea pân' or trimite un alt tren după noi.

— Oare ce s-o fi întâmplat? se băgă în discuție al treilea.

— Ce să se-ntâmple? Vagonu a fost pasămite prea greu și s-a desprins de restu' trenului pe dealu cea blestemat.

Deodată ușa se deschise și apăru - cine credeți? - nimeni altul decât negrul acela mare și fioros care crezuserăm că se întorsese în vagoanele din față.

— Haideți, scoborâți-vă, spuse el pe un ton repezit.

Ne uitarăm șovăielnici unii la alții, neștiind ce să facem.

— Hai, toată lumea afară! ne dădu el zor. Nu-i vreme de pierdut. Tre' să ne dăm jos pân' nu vine ăllalt tren și ne face zob. Hai, ce mai așteptați? Îs aici ca să vă salvez.

— Care tren? făcu bătrânica de lângă mine. Că n-a veni un altu' în grabă! Ce năzbâtie mai e și asta?

Orișicum, se ridică în picioare odată cu toți ceilalți și ne înșiruirăm de-a lungul culoarului, înaintând încet spre ieșire. În trei-patru minute, vagonul se goli. De auzit, nu se auzea niciun tren. Era o tăcere desăvârșită.

Eu rămăsesem lângă bătrânică. Era singura care îmi adresase o vorbă de-a lungul întregii călătorii, iar acum mormăia mai departe cum că următorul tren avea să vină abia peste două ceasuri.

După câteva minute se auzi, totuși, un sunet. Nu era însă zgomotul vreunui tren, ci huruitul a două căruțe mari, trase de câte patru cai, ce apăruseră parcă de nicăieri și înaintau acum pe câmp spre noi.

În dreptul nostru se opriră. Pe capra primei căruțe ședea albul acela cu ochi haini pe care îl văzusem în gara din Richmond. Cum ajunsese aici, nu-mi puteam explica.

— Vedeți? făcu negrul cel mătăhălos. Au și sosit salvatorii!

— Omul are dreptate, zise albul. Cei de la căile ferate ne-au trimis să vă salvăm și să vă ducem undeva de unde să puteți lua alt tren.

— Aștia îs de la căile ferate așa cum îs io Martha Washington! bombăni în barbă bătrâna de lângă mine.

— Ș-acum urcați cu toții în căruțe. Avem ordin să vă ducem la tren.

— Iertat să-mi fie, domnu' meu „spuse unul dintre pasageri, da' socotesc că io și familia mea om aștepta lângă vagonu aista pân'-or veni să ne ia d-acilea ăi de la căile ferate.

Mai mulți murmurară a încuviințare.

— Mă tem că nu este cu puțință, ripostă albul. Ne-au spus să vă ducem pe toți la celălalt tren. Nu vor să rămână nimeni aici, pentru că nu ați fi în siguranță.

— Cu tot respectu', se amestecă un alt călător, vreau să rămân și io acilea cu dânșii.

Vorbele lui iscară și mai multe murmure în mulțime.

Ochii albului scânteiară a mânie. Niciuna, nici două, scoase pistolul și îl aținti spre cel care vorbise. În aceeași clipă, vizitiul celei de-a doua căruțe scoase și el arma.

— Urcați toți în căruță, dacă nu vi s-a urât cu viața! răcni primul.

— Spusu-ți-am io că nu-s de la căile ferate! îmi șopti bătrâna la ureche în timp ce ne îndreptam fără tragere de inimă spre căruțe împreună cu toți ceilalți.

În cele din urmă, urcă toată lumea, cu tot cu bagaje. Stăteam tare înghesuiți. Dar asta era cea mai mărunță dintre grijile mele.

22

Îngrijorare

După ce ne suirăm cu toții, cele două căruțe porniră hodorogind înapoi peste câmp, apoi înaintară prin pădure, pe o potecă pe care o urmarăm tot restul zilei. Înainte să intrăm în pădure, mulți întoarseră capul spre vagonul ce se pierdea singuratic în depărtare. E greu de spus dacă eram doar buimăciți sau speriați de-a binelea. Mai toți înțelegeam pasămite că nu e lucru curat. Ci negrii din Sud fuseseră atât de obișnuiți să primească ordine, că toți ne-am conformat fără crâcnire.

Unde mai pui că de astă dată ordinele veniseră din partea unor inși înarmați!

După ce albul ne repezise și fuseserăm amenințați cu armele, niciunul dintre noi nu avea curajul să pună vreo întrebare. Ce puteam face noi, cei 25-30 de negri neînsemnați care umpluseră vagonul?

Ei, și dacă în vagon mi se păruse a fi înghesuială, acum stăteam cu toții claie peste grămadă, buluciți unii într-alții, de n-aveai unde să arunci un ac. Și habar nu aveam încotro ne îndreptăm. Eram, ce-i drept, afară, la aer, dar acum ne bătea soarele în cap, era praf și zăpușeală.

— Unde credeți că ne duc? îi șoptii eu bătrânei doamne de lângă mine, care părea să știe atât de multe despre trenuri.

— Nu știu, drăguță, îmi răspunse ea, tot în șoaptă. Da' un lucru-i sigur: acol' un' ne duc dânșii nu-i niciun tren care să meargă la Washington.

— De unde știți?

— Pen' că a de-o lăsarăm în urmă îi singura cale ferată dintre Richmond și Washington.

Merserăm așa ore în șir, fără să vedem de-a lungul

drumului vreun tren sau vreun oraș. Pe ici și colo se mai zărea, singuratică, în depărtare câte o fermă, dar ținutul era în mare parte deluros și sălbatic. Înaintam, am conchis eu, spre est sau nord-est. În cele din urmă, soarele începu să coboare peste crestele din spatele nostru. Noi mersemăm mai departe până ce se făcu aproape întuneric. Într-un sfârșit cei doi vizitii opriră căruțele.

— O să poposim aici peste noapte, spuse albul. Haideți, dați-vă jos. E un pârau ceva mai încolo și avem un sac cu pâine cât să vă săturați cu toții și o pătură pentru fiecare. După ce isprăviți la pârau, rămâneți pe lângă căruțe. O să stăm cu ochii pe voi.

După vorbă, părea mai degrabă supraveghetor de sclavi decât impiegat al căilor ferate!

— Mi-e frig, scânci un țânc.

— Om face focu, băiete, spuse negrul cel mătăhălos, ș-apoi te-o vâri maică-ta sub una din păturile celea.

Situația era din ce în ce mai îngrijorătoare! Cum aveam s-o gălesc pe Katie după ce se vor isprăvi toate astea? Ea nici măcar nu știa că vagonul se desprinsese de tren! După amenințările conductorului, oare va îndrăzni să mă caute la Washington, unde trebuia să schimbăm trenul, sau se va gândi că vom urca amândouă în trenul de Philadelphia? Se va anunța oare că toți negrii dispăruseră?

Câte întrebări... și câte griji!

După toate probabilitățile, Katie avea să îmi bage de seamă absența abia după ce va fi ajuns la mătușa Nelida. Și atunci cum să ne mai găsim una pe alta?? Habar nu va avea unde mă află... așa cum n-aveam nici eu habar! Nu știam nici măcar în ce stat ne găsim! Mă gândeam că om fi în Virginia, dar nu eram sigură. De Katie avea să îmi descopere dispariția abia la sosirea în Philadelphia, aș ști măcar că e la mătușa Nelida, chiar dacă de ajuns singură acolo, n-aș fi știut cum să ajung. Katie avea adresa mătușii

Într-o scrisoare pe care și-o pusese în gentuță.

Mai apoi am aflat că așa s-a și întâmplat: Katie a descoperit că nu mă mai aflu în tren abia când a ajuns în Philadelphia. Și la fel cum mă gândeam eu la ea, se gândea și ea la mine, făcându-și la rându-i fel și fel de griji.

După ce mi-am păcălit nițel foamea cu pâine goală și m-am întins jos pe pământ, cu valiza de stofă sub cap și învelindu-mă cu o pătură subțire ce ținea prea puțin de cald, am stat trează jumătate de noapte, perpelindu-mă. Fără să vreau, îmi zbura iar și iar gândul la vorbele conductorului, cum că ținutul era bântuit de bandiți ce răpeau negri și mă rugam, mai fierbinte ca oricând: Doamne, adu-ne iar laolaltă pe mine și pe Katie.

Întreaga pățanie începea să-mi amintească de peripețiile prin care trecuse Josepha pe Calea Ferată Subterană! Dar asta se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă. Acum toți negrii erau liberi - nu mai existau sclavi. Atunci ce însemnau toate astea?

Noaptea petrecută pe pământul tare și rece a fost una lungă și grea. Chiar și așa, am izbutit mai toți să tragem un pui de somn, dormind iepurește. Într-un târziu am ațipit și eu, chit că de trezit, m-am trezit tot obosită. Era o dimineață mohorâtă, umedă și rece și îmi chiorăia stomacul de foame.

Cei trei inși ne-au sculat, lovindu-i cu picioarele pe cei care încă dormeau, ne-au dat să mai mâncăm nițică pâine, au strâns păturile și le-au aruncat în căruțe, după care ne-au spus să mergem să ne facem nevoile și să ne ostoim setea cu apa pârâului, apoi să ne suim iar în căruțe.

Câțiva dintre bărbați începuseră să vocifereze. Or fi uitat de arme, nu știu; cert e că puneau întrebări.

— Vrem să știm un' mergem, spuse unul dintre ei. Pe drum încioace nu văzut-am niciun tren.

— Și nici n-o să vedeți vreunul, se zborși la el albul.

— Atunci un' ne duceți? De nu ni-ți spune, noi nu ne urnim d-acilea.

— Mișcă, moșneag afurisit, dacă nu vrei să te împușc și să te las aici să-ți mănânce ulii hoitul.

Vorbele acestea îl amuțiră pe bătrân, dar nu puseră capăt protestelor înfundate. Chiar dacă erau exprimate doar în șoaptă, îngrijorarea și teama puseră stăpânire pe întregul grup în cea de-a doua zi de călătorie.

De astă dată, traversam o regiune presărată cu ferme și câmpuri frumos cultivate. Pe două-trei hambare am observat o giruetă năstrușnică, în formă de cap de cal, de care auzisem parcă vorbindu-se cândva. De văzut, sigur nu mai văzusem așa ceva.

Totuși, mi se părea cunoscută.

De ce oare?

23

Vești și secrete

Doamna Hammond opri brișca în fața casei fraților Daniels.

Când coborî, îl zări pe Ward venind dinspre câmp. Ajungând în dreptul ei, bărbatul își ridică pălăria și îi ură bun venit.

— Ce te aduce pe la noi, doamnă Hammond?

— Știu că așteptați amândoi cu înfrigurare o telegramă de la Kathleen, începu femeia, și m-am gândit că s-ar cuveni măcar să vă anunț că, în afară de telegrama trimisă de fete după sosirea lor la Richmond, n-am mai primit niciun alt mesaj de la ele.

— Așa care vasăzică... Hm, ciudată treabă.

Tocmai atunci ieși și Templeton din casă și se apropie de ei.

— Elfrida... ce mai faci? o întrebă el.

— Bine te-am găsit, domnule Daniels.

— Spune că încă tot n-a sosit nicio telegramă de la Katie și Mayme, interveni Ward.

— Îmi pare rău să vă aduc o asemenea veste, dar am socotit că e bine să știți, spuse doamna Hammond. N-am venit, totuși, cu mâinile goale. I-am adus domnului Patterson o scrisoare. Cred că este din partea fiului său.

— Henry va fi încântat, zâmbi Templeton.

— Corespondență înmănată personal... mai rar una ca asta! comentă Ward.

— Într-adevăr, nu se întâmplă prea des să înmânez personal corespondența, dar de astă dată... m-am gândit că scrisoarea ar putea să conțină vești despre fete.

— Ei bine, Elfrida, noi ne bucurăm că ai venit, spuse Templeton. Josepha va fi încântată să te vadă. Își dorește de mult să îți arate noul ei cămin. Am să te conduc eu

până acolo.

— Mulțumesc. Pot să îmi las brișca aici?

— Desigur, răspunse Ward. Am să-i dau eu calului niște apă și puțin nutreț.

— Mulțumesc.

Cu scrisoarea în mână, doamna Hammond îl urmă pe Templeton spre noua casă a soților Patterson, la extinderea și modernizarea căreia lucrase Henry cu o vară înainte. Văzându-l de la fereastră din bucătărie, Josepha se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Elfrida, ce surpriză plăcută! Poftește înăuntru, poftește înăuntru! exclamă ea, după care îl salută și pe Templeton.

— Vă las, doamnelor, să stați de vorbă, spuse acesta, întorcându-se să plece. Dacă se pomenește în scrisoare ceva ce ar trebui să știm și noi, dați-ne de știre.

— În ce scrisoare? întrebă Josepha, conducând-o pe doamna Hammond în casă.

— O scrisoare pentru Henry... de la băiatul lui, răspunse femeia, întinzându-i plicul.

— De la Jeremiah?? Henry! strigă numaidecât Josepha. Avem oaspeți... și primit-ai o scrisoare!

Henry se înființă lângă ele într-o clipită.

— Ziua bună, donșoară Hammond, o salută el pe musafiră, Adusu-mi-ai o scrisoare?

Femeia încuviință din cap și îi răspunse la salut.

Josepha îi întinse scrisoarea. Henry se așeză la masa din bucătărie și începu să citească în timp ce soția lui îi făcu Elfridei turul casei.

Peste vreo zece minute, cele două femei se întoarseră în bucătărie.

— Domnul Daniels se întreba dacă fiul dumitale nu o fi pomenind ceva despre fete, spuse doamna Hammond.

— Nicio vorbuliță. Zice numa' că nădăduiește să le

vază când or ajunge-n Nord - că scris-a cartea acu-i o săptămână, 'nainte să porceadă ele la drum. Băietu nu vorbește decât de slujba lui și de niscaiva inși pe care i-a cunoscut și mântreabă cât socotesc c-ar trebui să mai muncească acol'.

Se ridică de la masă, cu scrisoarea în mână.

— Mă duc orișicum să le-o arăt lu' dom' Ward și dom' Templeton. Ci, 'nainte de asta, am putea schimba o vorbă-n tre patru ochi, donșoară Hammond?

— Ăă... da... desigur.

Henry păși afară, iar femeia îl urmă, ușor buimăcită. Din prag, chiar mai buimăcită decât musafira, Josepha urmări cum cei doi o pornesc cu pas tihnit spre conac. Henry șușotea ceva de zor, iar doamna Hammond îl asculta cu atenție, dând când și când din cap.

Intrigată, Josepha coborî încet treptele și se luă după ei, ciulind urechile ca să audă ce își zic. Henry întoarse capul și o văzu.

— Despre ce vorbiți voi acol'? Întrebă Josepha.

— Despre nemica. Nu-ți bate tu capu' cu asta, ripostă bărbatul ei.

Văzând că Josepha vine întins către ei, Henry adăugă:

— Întoarnă-te acas', Seffie, și vezi-ți de treaba ta.

— Haida de frumos îți șade să-mi vorbești în chipu' acesta! pufni nevastă-sa, chipurile revoltată.

Henry râse încetișor, amuzat de burzuluiala ei.

— Hai, Seffie, du-te acas' și dă-ne pace. Am de vorbit cu donșoara Hammond ceva ce nu te privește pe tine.

— De dus, m-oi duce nu pen' că mă trimiți tu, Henry Patterson, ci pen c-așa vreau io! ripostă Josepha, după care se răsuci pe călcâie și făcu mormăind cale întoarsă.

Henry o petrecu, chicotind, din ochi, apoi mai schimbă câteva cuvinte cu doamna Hammond. După un

minut, două se despărțiră, el ducându-se să le arate fraților Daniels scrisoarea primită de la fiul său, iar ea întorcându-se la Josepha, pe care spera să o găsească în toane mai bune.

Știa că soția lui Henry va încerca să o tragă de limbă, dar îi promisese acestuia că nu va sufla o vorbă despre cele discutate.

Mai târziu în după-masa aceea, pe când doamna Hammond se pregătea de plecare, Ward se oferă să o conducă înapoi în oraș. Femeia roși ușor.

— Mulțumesc, domnule Daniels, dar nu e nevoie. Înainte să mă întorc în Greens Crossing am să trec pe la domnul Thurston să îi livrez o comandă.

Un musafir neașteptat

La scurtă vreme după prânz, cineva bătu la ușa casei de pe Bingham Court, numărul 37.

Nelida Fairchild se ridică și, lăsând-o pe nepoata ei în camera de zi, se duse să deschidă. În fața ușii aștepta un tânăr înalt și chipeș, pe la vreo 23-25 de ani. Rugămintea lui o luă prin surprindere.

Se întoarse în cameră și o anunță, mirată, pe nepoata sa:

— Kathleen, ai un musafir.

Katie își ridică nedumerită privirea din revista pe care o răsfoia distrată, după care se sculă în picioare și își urmă mătușa până la ușa de la intrare. Când dădu cu ochii de el, aproape că îi pieri graiul.

— Rob!

Pierzându-se cu firea, se năpusti plângând în brațele lui și în clipa următoare i se dezlegă și limba.

— Nu știam ce să fac, la cine altcineva să apelez în afară de tine! Începu ea să turuie printre lacrimi. Iartă-mă, nu credeam că ai să vii personal până aici, dar îmi fac atâtea griji pentru Mayme și...

Dându-și brusc seama de familiaritatea necuviincioasă a gestului său, făcu repede un pas îndărăt și își duse mâna la gură, roșind până în vârful urechilor.

— Îmi... îmi cer scuze. Nu știu ce-a fost în capul meu. Am fost pur și simplu atât de surprinsă și de fericită să te revăd, că... mi-am pierdut cumpătul.

— Este în regulă, zâmbi Rob. Și eu sunt fericit să te revăd, Așteptam de mult momentul acesta – chit că, după ultima scrisoare pe care ți-am trimis-o, mă temeam că s-ar putea să nu mai vrei să ai de-a face cu mine.

— De ce să nu vreau?

— Știi și eu? Nu eram sigur cum vei reacționa când vei citi ce ți-am scris. Ți-am destăinuit o mulțime de lucruri despre care nu am mai vorbit nimănui altcuiva și nu știam ce vei crede despre mine citind toate acestea.

— Cred că scrisoarea ta este de-a dreptul minunată, răspunse Katie. Am citit-o de patru ori și de fiecare dată mă podidesc lacrimile. Of, dar cum pot să fiu atât de nepoliticoasă? Poftește, te rog, înăuntru! Nu-mi vine să cred că telegrama pe care ți-am trimis-o te-a făcut să vii personal până aici!

— Păreai deznădăjduită, răspunse Rob, urmând-o înăuntru.

— Chiar sunt, zise Katie, conducându-l în camera de zi, unde aștepta mătușa Nelida. Mătușă Nelida, el este prietenul meu, Robert Paxton, cel căruia i-am trimis telegrama. Rob, dânsa este mătușa mea, Nelida Fairchild.

— Bine v-am găsit, doamnă Fairchild, spuse Rob zâmbind.

— Încântată de cunoștință, domnule Paxton, răspunse Nelida, Kathleen mi-a povestit de dumneata. Totuși, mărturisesc că sunt intrigată. În telegrama pe care ne-ai expediat-o ieri spuneai că vei face cercetări în încercarea de a afla mai multe, dar n-ai pomenit cu niciun cuvânt că vei veni și dumneata pe urma telegramei, Aproape că ne-ai fi putut-o înmâna personal!

Robert surâse.

— Aveți, presupun, dreptate! Am luat azi-dimineață trenul din Baltimore. Corespundez de ceva vreme cu Katie și, din moment ce plănuiam oricum să ne întâlnim când va veni în vizită la dumneavoastră, m-am gândit că aş putea să vin chiar acum și să aflu cu acest prilej mai multe despre dispariția lui Mayme chiar de la domniile voastre.

— Ei bine, sunt sigură că nepoata mea este nespus de bucuroasă că ai venit. Nu știam pur și simplu ce să ne

facem. Dar înainte de toate... n-ai dori să mănânci ceva?

— Mulțumesc, sunteți foarte amabilă, răspunse Rob. Mărturisesc că mi-e, într-adevăr, cam foame.

— Prea bine. Masa este deja pusă. Chiar dacă noi am mâncat deja, am putea servi împreună cu dumneata niște ceai. Ți place ceaiul, domnule Paxton?

— Vă mulțumesc mult, doamnă Fairchild, sună grozav. Chit că la biroul șerifului se bea numai cafea, eu nu refuz niciodată un ceai bun.

— Atunci am să vă las să stați de vorbă, iar eu mă duc la bucătărie să prepar ceaiul, spuse Nelida.

După ce se retrase, Rob se uită la Katie și zâmbi.

— Îmi pare rău că ne întâlnim în asemenea împrejurări, dar e de-a dreptul minunat să te revăd în carne și oase. A trecut atâta amar de vreme de când nu ne-am mai văzut... Arăți foarte bine... mai matură, puțin îngrijorată... dar foarte bine.

— Și eu mă bucur să te revăd, răspunse Katie zâmbind. Și tu pari puțin altfel... mai matur. Au trecut, în fond, doi-trei ani de când ne-am întâlnit ultima dată. Acum că ți-am citit scrisoarea, simt că te cunosc mult mai bine decât înainte.

Rob zâmbi stânjenit.

— Cândva ai putea să-mi trimiți și tu o scrisoare de treizeci de pagini, în care să-mi istorisești povestea vieții *tale!*

— Mă tem că n-ar fi la fel de interesantă ca a ta.

— Cum poți să zici una ca asta după toate peripețiile prin care ați trecut tu și Mayme?!

— S-a scurs multă vreme de atunci, surâse Katie. Și le-am povestit de atâtea ori că au ajuns să mi se pară ceva cu totul normal.

— Apropo de Mayme, ce s-a întâmplat, mai exact?

O plimbare în fapt de seară

Robert Paxton și Kathleen Clairbome se plimbau prin amurgul înrourat al străzilor din Philadelphia. După sosirea lui Rob, petrecuseră mai toată după-masa împreună, chiar dacă mare parte din ea în compania mătușii lui Katie, care îi însoțise în repetate rânduri până la oficiul telegrafic și înapoi. Aflând niște amănunte interesante în urma schimbului de telegrame cu felul său, Rob hotărâse să ia în dimineața următoare trenul către Hanover și de acolo să pornească împreună cu șeriful Heyes spre coasta Virginiei.

— Chiar crezi că îi veți găsi? întrebă Katie.

— E o pistă incertă, răspunse Rob, dar trebuie să încercăm. Pare-se că în ultimii ani numeroși negri au fost răpiți pentru a fi vânduți drept sclavi. Comerțul cu sclavi nu s-a domolit nici chiar în timpul războiului – doar că de atunci se face în mod clandestin.

— Mie încă tot nu îmi vine să cred. Chiar și numai gândul îmi dă fiori!

— E trist, dar adevărat. Se zvonește că negrii răpiți ar fi transportați dintr-un loc numit Wolf Cove, situat pe coasta Virginiei. Autoritățile federale sunt pe urmele traficantilor de mai bine de un an, dar aceasta este prima oară când află de răpire înainte de imbarcarea prizonierilor. Dacă nu îmi spuneai tu de dispariția lui Mayme, poate că și această răpire ar fi fost descoperită prea târziu, după ce faptul ar fi fost deja împlinit. Șeriful Heyes a luat legătura cu autoritățile din Washington, iar oamenii au pornit deja spre West Point, o bază militară situată pe malul râului York.

— Acolo mergi și tu?

Rob încuviință din cap.

— De dimineață voi lua trenul până la Hanover, iar

de acolo șeriful și cu mine vom parcurge restul distanței călare. Trebuie să-i dăm zor – este o cursă contratimp.

Merseră o vreme în tăcere.

— Când am să te mai revăd? Întrebă Katie într-un târziu, cu glas șoptit.

— Crede-mă, dacă... ba nu... *când* o vom găsi pe Mayme, voi veni personal să ți-o aduc!

— Bine... Mă simt mai liniștită chiar și numai la gândul că te ocupi personal de asta... că se face în sfârșit ceva. Mă înnebunește să nu știu unde se află Mayme!

Mai târziu în seara aceea, cum stăteau ei de vorbă, Katie spuse în șoaptă:

— Înainte să fiu separată de Mayme, i-am mărturisit cât de mișcată am fost de scrisoarea ta.

— Mișcată?... în ce fel?

— Cel mai mult cred că m-a impresionat felul în care îl incluzi pe Dumnezeu în toate aspectele vieții tale. Mi se pare un lucru de-a dreptul ieșit din comun.

— Chiar și pentru un fiu de pastor?

— Știu și eu? făcu Katie zâmbind. Ești primul fiu de pastor pe care îl cunosc.

— De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, este un lucru neobișnuit *tocmai* pentru că sunt fiul unui pastor.

— Cum așa?

— Având un pastor drept tată, e lesne să devii bisericos și să te obișnuiești cu discursurile spirituale. Dar această spiritualitate poate fi lipsită de substanță dacă n-ai cunoscut nimic altceva. Bănuiesc că tocmai asta a făcut întâlnirea cu Damon Teague –m-a făcut să realizez că mare parte din credința mea se bazase doar pe vorbe și m-a obligat să transform vorbele acelea în fapte.

— Judecând după tonul scrisorii tale, mi se pare totuși că încă nu ai găsit răspunsuri la toate întrebările care te frământă.

— Te felicit pentru spiritul de observație, zise Rob zâmbind. Da, ai dreptate. Încă mă mai frământă o mulțime de întrebări. Mă întreb dacă am luat hotărârea corectă, renunțând la preoție. Știu că tata a fost dezamăgit de alegerea mea, dar în același timp cred că mă înțelege.

— Parcă ziceai că părinții tăi nu au fost de acord.

— Înțeleg amândoi că am făcut această alegere din dorința de a-L aduce pe Dumnezeu în viața celor care par pierduți în ochii lumii și îmi respectă decizia. Ceea ce n-au putut ei înțelege, și nu pot nici acum, sunt întrebările teologice care mi s-au ivit în inimă și în minte după acea experiență.

— La ce te referi, mai exact, când spui „*întrebări teologice*”? Întrebă Katie.

— Mă refer la faptul că, după ce am asistat la execuția lui Damon Teague, am știut că n-am să mai pot propovădui vreodată tradiționalul mesaj evanghelic: „*Căiește-te, căci altminteri Dumnezeu te va azvârli în iad pe vecie?*”. Nu știu ce face Dumnezeu cu păcătoșii care nu se pocăiesc, dar cert e că acel mesaj, care stă la temelia bisericii de atâta amar de vreme, nu este unul pe care aș mai fi în stare să îl propovăduiesc. Conștientizând asta, mi-am dat totodată seama că nu eram pregătit să îmi închin inima slujind în biserică.

— Cu alte cuvinte, execuția lui Teague este cea care te-a făcut să te răzgândești?

— Mi-a schimbat întreaga experiență – moartea lui Jane, ura pe care am descoperit-o crescând în sufletul meu și apoi conversațiile purtate cu Teague. Dar momentul de cotitură a avut loc în celula lui, când am știut dincolo de orice dubiu că mă lepădasem de ură. Când am privit în ochii lui Teague și, mulțumită iubirii cu care m-a străfulgerat Dumnezeu pentru omul acela, am fost în stare să îl iert cu adevărat... ei bine, Katie, momentul acela m-a

schimbat pentru totdeauna. Și n-aș putea să nesocotesc vreodată acel adevăr copleșitor – că l-am iertat *înainte* ca el să se pocăiască, L-am iertat în mod necondiționat. Am simțit iertarea luând naștere în sufletul meu, iar acea iertare ar fi dăinuit în mine chiar și dacă el nu s-ar fi căit niciodată pentru păcatele sale. Acesta este lucrul uimitor. Iubirea, o schimbare dumnezeiască pentru care nu îmi pot asuma meritele, m-a făcut să îl iert pe Teague, fie că el o știa și o accepta, fie că nu. Restul stă în mâinile lui Dumnezeu.

— Cred că acum înțeleg, spuse Katie cu vocea tărăgănată, Faptul că, indiferent ce ar fi făcut sau spus Damon Teague, tu ai găsit puterea de a-l ierta, zugrăvește într-o mai mică măsură iubirea și milostenia lui Dumnezeu.

— Exact! Milostenia Lui este infinit mai mare decât a mea... Din nefericire, părinții mei nu sunt în stare să înțeleagă cât de mare și de iertătoare este iubirea lui Dumnezeu.

— Dar este atât de clar... atât de simplu de înțeles!

— Nu subestima puterea îndoctrînării, ripostă Rob. Când țesătura unei biserici și sistemul de credințe al acelei biserici reprezintă tot ce știi, n-ai cum să vezi dincolo de ele. Te *temi* să privești dincolo de ele. Dacă nu aș fi trăit acea experiență în celula unui condamnat la moarte, poate că nici eu nu aș fi văzut vreodată lumina.

— Asta mi-e greu s-o cred, Rob. La cum te știu eu, până la urmă tot ai fi văzut-o.

— Nu pot decât s-o sper. Totuși, nu mulți au prilejul să privească în ochii celui care le-a ucis o ființă dragă... și să simtă iubire pentru acel om. Asta e ceva... ceva...

Rob tăcu și își întoarse privirea. Dându-și seama că plânge, Katie întinse mâna spre el și îi atinse cu blândețe brațul.

— Rob... ce s-a întâmplat?

El se întoarse spre ea și Katie își deschise brațele să îl aline.

— Of, Katie, murmură el printre lacrimi, a fost atât de groaznic... când s-a prăbușit! Imaginea aceea încă mă mai bântuie și acum!

Rămaseră îmbrățișați clipe în șir, până ce Rob își reveni și făcu, clătînându-se, un pas înapoi.

— Acum e rândul meu să îmi cer scuze! spuse el, încercând să râdă. Ba nu... nu vreau să mă scuz. E plăcut să te țin în brațe.

Katie nu spuse nimic. Se simțea în al nouălea cer.

— Chiar trebuie să pleci atât de repede? întrebă ea în șoaptă.

— Trebuie să o găsim pe Mayme.

— N-aș putea să vin și eu cu voi?

— Ar fi prea periculos. Și apoi, tu trebuie să rămâi aici în caz că Mayme încearcă să ia legătura cu tine.

Katie slobozi un oftat.

— Ai, fără doar și poate, dreptate. Dar nu te-am văzut de atâta amar de vreme și acum pleci iarăși...

Rob făcu ușurel un pas îndărăt și își puse mâinile pe umerii ei.

— Nu uita că și eu a trebuit să aștept la fel de mult această revedere.

Privind-o adânc în ochi, inspiră adânc, vrând parcă să mai adauge ceva. Șovăi o clipă, apoi expiră, hotărând parcă, odată cu aerul expirat, să lase pe altă dată ce mai avea de spus. În cele din urmă, fața i se destinse într-un zâmbet.

— Ei bine, e vremea să mă întorc la hotel.

Porniră tăcuți înapoi spre casă.

— Regret sincer ceea ce i s-a întâmplat lui Mayme, spuse Rob într-un târziu. Mi-ar fi plăcut să ne reîntâlnim în altfel de împrejurări. Îmi doream de mult să te revăd. Dar

nu știam cum să... adică... ne despărțea o distanță atât de mare, iar eu nu puteam să mă înființez pur și simplu la ușa ta, spunând: *Salutare, venit-am în vizită la domnișoara Clairbome*”, adăugă el, afectând un accent sudic.

— De ce nu? făcu Katie râzând. Ai mai fost o dată la Rosewood.

— Credeam că nu așa se fac lucrurile în Sud.

— Noi nu suntem cu adevărat sudiști.

— Accentul tău ar păcăli pe oricine!

— Știi ce vreau să zic. Familia mamei - mătușa Nelida și cei doi unchi ai mei - se trage de aici, din Pennsylvania.

— Chiar? Nu știam! De unde anume?

— Nu știu exact. Au copilărit undeva la țară. Părinții sau bunicii lor, nu mai țin bine minte, aveau o fermă pe undeva. Cred că erau quakeri, chit că mama, mătușa și unchii mei nu au fost crescuți în credința bătrânilor. Pennsylvania este statul care a fost colonizat de către quakeri, nu-i așa?

— Așa susțin manualele de istorie.

— Cert e că ai fi putut veni în vizită, indiferent de unde se trag neamurile mele... și de accentul cu care vorbesc.

Se lăsă iar tăcerea preț de câteva secunde.

— Adevăratul motiv pentru care nu am venit, mărturisi Rob în cele din urmă, a fost faptul că nu știam ce părere ai despre... toate câte mi s-au întâmplat.

Katie trase adânc aer în piept. Inima începuse a-i bate ceva mai repede decât de obicei.

— Mi-ar... mi-ar fi plăcut să vii în vizită, spuse ea în șoaptă, încercând din răspuț să își ascundă tremurul din voce.

— Și trebuia întâi să îți vorbesc despre sora mea și despre Damon Teague, continuă Rob. Nu voiam să am

secrete față de tine. Ne scriseserăm atâtea scrisori, dar nu avusesem niciodată curajul să îți destăinuiesc totul. După ce ți-am trimis această ultimă scrisoare, îmi făceam griji că poate nu ai să mă înțelegi.

— Sper... *cred* că te înțeleg, Rob.

— Nici nu știi ce mult înseamnă asta pentru mine. Multe dintre aceste lucruri au fost poveri spirituale pe care a trebuit să le port de unul singur. Iar faptul în sine că cineva înțelege, atât cât este omeneste posibil să înțelegi ce este în inima altuia, îmi ușurează enorm acea povară. Până acum n-am avut cui să îmi descarc sufletul. Unele dintre ideile mele li se par străine și ciudate enoriașilor de la biserica noastră. Știu că în unele privințe este posibil să mă înșel. Sunt încă tânăr și mai trebuie să cresc spiritual. Dar e greu să nu ai pe nimeni cu care să-ți împărtășești gândurile și sentimentele. Or, acum că mi-am deschis inima în fața ta, simt că nu mai trebuie să port acea povară de unul singur.

— Am... am să încerc să o port împreună cu tine, zise Katie. Asta... dacă vrei, desigur.

— E tot ce îmi doresc!

Între timp, se întunecase de-a binelea și începea să se lase frigul. După ce o conduse pe Katie înapoi la casa mătușii sale, Rob își luă rămas-bun de la Nelida Fairchild, apoi porni spre hotel, înainte de a se despărți, cei doi tineri mai zăboviră preț de o clipă împreună pe veranda din fața casei.

— Am să îți scriu de îndată ce aflu ceva, o asigură Rob pe Katie, după care coborî treptele verandei și se făcu nevăzut în întuneric.

Katie așteptă până ce nu îi mai putu desluși pașii îndepărtându-se prin noapte, apoi se întoarse în casă, ștergându-și lacrimile.

O schimbare de rău augur

Frații Daniels încă n-o știau, dar discuția pe care urmau s-o poarte cu oaspetele pe care tocmai îl poftiseră în casă avea să schimbe pentru totdeauna viața întregii familii de la Rosewood.

Musafirul luă loc. Gazdele îi oferiră o cafea, dar după ce luă o înghițitură, acesta se strâmbă ușor și puse ceașca deoparte.

— Vasăzică au plecat fetele alea două ale voastre, spuse el.

— Mda, și parcă-i prea liniște pe-aici fără ele! râse Templeton.

Tocmai în momentul acela ușa se deschise și Josepha intră în bucătărie, urmată de Henry.

— Ce bine că ai venit, Josepha! exclamă Templeton. Avem nevoie de niște cafea proaspătă. Nu de alta, dar bem din cafeaua rămasă de la micul dejun și nu e prea gustoasă.

Oaspetele înclină din cap, salutându-l pe Henry.

— Doar nu i-oți fi dat lu' dom' Watson să bea din cafeaua a rece de rămas-a de azi-dimineață?! pufni Josepha, aruncând în drum către sobă o privire spre ceașca din fața bărbatului.

— Mă tem că alta n-am avut să-i dăm, răspunse Ward.

— Ei las, că vă fac io acușica o cafea proaspătă și bună, ripostă negresa. Ci, dom' Watson, adăugă ea, întorcându-se spre musafir, nu ne-adușăși cumva vreo carte de la fetele alea a noastre?

— Nu, Josepha, răspunse bărbatul. Îmi pare rău, dar nu mi-a trecut prin cap să vă ridic corespondența.

— Trecut-au zile-ntregi și încă n-am primit nicio veste

de la ele, murmură Josepha, ca pentru sine. De ce nu ne scriu??

— Or fi probabil prea ocupate, răspunse Templeton, dar n-am nicio îndoială că sunt bine.

— Io tăt socotesc că trecut-a prea mult de când nu mai știm nemica de ele și nu-mi place defel treaba asta.

— Herb, la cât te vād de încruntat, s-ar zice că te frământă o chestiune serioasă, comentă Ward.

Herb Watson se sforță să râdă la rându-i, dar râsul îi sună trist.

— Ai pasămite dreptate, Ward.

— Orice ai avea de spus, poți să vorbești deschis de față cu toți.

Watson dădu din cap. N-avea oricum niciun rost să mai tergiverseze.

— Nădălduisem că, renunțând la feciorul tău - oricât de greu mi-a fost s-o fac, începu el, uitându-se la Henry, voi scăpa de probleme. Dar primesc mai departe amenințări. Și, din nefericire, cum legea e de partea lor...

Nu își duse vorba până la capăt. În afară de Josepha, care trebuia pe lângă sobă, toți ceilalți se cufundară în tăcere.

— Haide, Herb, zi ce ai de zis, îl îndemnă în cele din urmă Templeton. Cât de grav poate fi?

— E grav, băieți, foarte grav. Nici nu știu cum să v-o spun.

— Hai, spune-ne pe șleau ce ai de spus.

Watson oftă din rărunchi.

— Ce încerc eu să zic e că ar fi poate mai bine pentru toți dacă v-ați procura cheresteaua din altă parte - doar pentru o vreme, până se mai potolesc spiritele.

— Refuzi să ne mai vinzi lemne?

— Ei, știți bine că nu așa se pune problema. Dar se fac presiuni asupra mea și... de ce să căutăm necazurile cu

lumânarea? Mai sunt, doar, și alte depozite de la care vă puteți aproviziona.

— Și ce ne vom face cu recolta de bumbac? întrebă Ward.

— Nu știu - până atunci ne mai rămân câteva luni bune. Suntem abia în mai - să nu ne pierdem cu firea înainte de vreme.

Dar multă lume zice că vi s-ar cuveni un preț mai mic decât celorlalți fermieri.

— Nu sunt ei în măsură să decidă asta, interveni Ward. Tu stabilești, doar, prețurile.

— Doar parțial, în funcție de marja cu care pot să vând marfa depozitului din Charlotte și în funcție de calitate. Ei, bunăoară, pretind că bumbacul lor este mai calitativ decât al vostru.

— Dar este o minciună, Herb. Tu știi prea bine că bumbacul nostru nu este cu nimic mai prejos decât al altora.

— Nu te contrazic, dar nici nu pot să mă pun cu unii ca ei. S-ar face luntre și punte să-mi închidă afacerea, iar asta ar dăuna tuturor.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? întrebă Templeton, pe un ton mult mai serios decât îi stătea lui în fire.

— Cu o săptămână, două în urmă, când Henry a venit să ridice cheresteaua pe care o comandaserăți, l-a văzut unul dintre acoliții lui Sam și de atunci amenințările s-au ținut lanț.

— Ce fel de amenințări ți s-au făcut?

— Nimic grav, dar mi-au dat clar de înțeles ce părere au despre colaborarea mea cu negrii și cu cei care îi protejează, și că nu are să-mi meargă deloc bine dacă nu pun capăt acestei colaborări.

— Asta e tot, Herb?

Watson oftă din greu. Era un om cumsecade și asta

se opunea întru totul principiilor sale.

— Păi, fiți pur și simplu pregătiți să obțineți un câștig minim de pe urma recoltei din anul acesta, spuse el trăgănat în cele din urmă, cu o resemnare încărcată de tristețe. Or să fie cu ochii pe mine, așa că, după toate probabilitățile, n-am să vă pot plăti decât jumătate din prețul la care vă așteptați, dacă nu chiar mai puțin.

Frații Daniels se uitară consternați unul la altul.

— Dacă nu ne vindem la toamnă bumbacul, și asta la cel mai bun preț posibil, nu ne vom putea achita dărilor, murmură Templeton. Anul trecut n-am avut cu ce plăti impozitul și ne-au mai păsuit un an. Dar de astă dată nu or să mai fie la fel de înțelegători.

— Mda, știu... Dar dacă nu le fac pe plac, m-ar putea aduce la sapă de lemn, și pe toți fermierii din ținut odată cu mine.

Ward trase adânc aer în piept.

— Ticăloșii ăștia încearcă să ne înngenuncheze, oftă el, clătinând din cap. Și pare-se că, după toate strădaniiile noastre de a pune plantația pe picioare, s-ar putea în sfârșit să reușească.

— Îmi pare rău, băieți, spuse Watson. Am să chibzuiesc și eu chestiunea să văd dacă nu-mi vine cumva vreo idee salvatoare.

Zicând acestea, se ridică să plece.

— Nu dorești o cafea proaspătă, dom' Watson? îl întreabă Josepha.

— Îți mulțumesc, Josepha, dar trebuie să plec. Regret că a trebuit să vă dau asemenea vești. Mă simt ca un netrebnic, dar sper să înțelegeți că n-am avut încotro.

— Înțelegem, Herb, spuse Ward.

— Până una, alta, adăugă Watson, întorcându-se spre Henry, ce mai face feciorul tău?

— E bine, mulțam de întrebare, răspunse tatăl lui

Jeremiah. Numa' că nu se prea omoară cu scrisu scrisorilor.

— Și-a găsit de lucru în Delaware, interveni Templeton. Câștigă frumușel și strânge bani să se însoare cu fetița mea.

— Mă bucur s-o aud. Transmiteți-i salutări din partea mea.

— Îi vom transmite.

— Uneori mă gândesc că poate ar fi mai bine să ne facem cu toții bagajele și să îi urmăm exemplul, oftă Ward. Probabil că asta ar scuti pe toată lumea de o mulțime de necazuri.

— Nu ne putem lăsa păgubași, Ward, ripostă Templeton, Trebuie să ținem piept situației, așa cum am ținut piept și celorlalte greutăți cu care ne-am înfruntat până acum.

— Până acum am scos-o la capăt datorită bumbacului. Și nu-s sigur că merită lupta dacă are să se lase cu vărsare de sânge.

— Ei bine, Herb, îți mulțumim că ne-ai dat de știre, spuse Templeton. Îmi pare rău că problemele noastre îți pricinuiesc atâtea necazuri.

— Încă nu am avut niciun necaz. Sper doar să putem găsi o cale de a ne feri cu toții de belele.

După ce se retraseră Herb Watson, Henry și Josepha, primul pornind înapoi spre Greens Crossing, iar ceilalți doi spre propria lor căsuță, frații Daniels se așezară iar la masă, singuri în bucătăria ce fusese cândva plină de forfotă și de viață. Acum că nu mai erau decât ei doi acolo, casa părea mult prea mare, mult prea tăcută și mult prea pustie. Părea de-a dreptul părăsită.

În Sud nu se schimbaseră doar atitudinea albilor față de cei de culoare. Se schimbaseră și viața la Rosewood. Iar cei doi frați nu erau prea siguri că le surâde această

schimbare.

27

Îmi iau viața în mâini

Era a doua noapte de când fuseserăm luați din vagonul desprins de tren și de acum pe mai toți ne cuprinsese neliniștea. Cei mai agitați erau bărbații și aveam impresia că în scurtă vreme aveau să se răzvrătească. Își făceau însă griji pentru femei și copii și în privința armelor. Stăteam trează, cu gândul la sfârșitul acea în formă de cap de cal. Cândva pe la jumătatea nopții mi-am adus în sfârșit aminte că de la Josepha auzisem de asemenea moriști de vânt, atunci când îmi povestise de peripețiile ei pe Calea Ferată Subterană. Ea nu ajunsese, vezi bine, atât de departe în Nord, dar spunea că astfel de giruete erau folosite drept semn de recunoaștere, ele marcând gospodăriile unor albi credincioși cu un grai straniu, din bătrâni, ce îi ajutau când și când pe sclavii fugari.

Noi nu eram sclavi fugari, dar dăduserăm fără doar și poate de necaz. Mă întrebam dacă albi cu pricina ar mai sări și acum în ajutorul celor de culoare.

Era miezul nopții. În depărtare vorbeau în șoaptă doi dintre inșii înarmați. De-aș fi putut să mă apropiu îndeajuns cât să aud ce își spun!

Stăteau cu spatele la mine, așa că nu aveau cum să mă vadă. Am început să mă rostogolesc într-acolo, mișcându-mă încetșor astfel încât, dacă își întorceau privirea spre mine, să creadă că dorm dusă, înfășurată în pătură. Strecurându-mă cu grijă printre cei care chiar dormeau, am izbutit într-un târziu să ajung într-un loc de unde, prefăcându-mă că dorm, le puteam desluși cât de cât conversația.

—...încă trei zile până sosește vasul...

—...oare n-om avea bătaie de cap cu bărbații?

—...poate c-o trebui să omorâm vreo unu, doi colo...
ca să le-nchidem la toți gura...

—...baba... nu face oricum prea mulți bani...

—...cât crezi c-om căpăta pe ei...

—...trei, dacă nu chiar patru mii.

Celălalt fluieră admirativ.

—...mare nevoie de mână de lucru... data trecută m-am ales cu o mie de biștari... și asta a fost numai partea mea.

—...după ce-om ajunge la râu, restul are să fie floare la ureche... cu șlepul până pe coastă...

Nu eram într-un totu sigură, dar pare-se că ne duceau undeva... cu intenția de a ne vinde. Mai că mi se tăie răsuflarea - credeam că se isprăviseră cu sclavia o dată și pentru totdeauna! Nu-mi venea pur și simplu să-mi cred urechilor!

Trebuia să fac ceva! Dar ce puteam face eu, o simplă fată?

Acum chiar că îmi fugise somnul!

Mă gândii să îl trezesc pe unul dintre bărbați. Mă răzgândii însă la fel de repede, amintindu-mi de vorbele răpitorilor. Dacă mă auzeau șușotind cu cineva în miez de noapte, ar cădea la bănuieli și cine știe ce ar fi în stare să facă! Atunci cum să procedez?

În cele din urmă, cei doi se ridicară și se duseră să verifice caii. În tăcerea care se așternu, reușii să ațipesc și eu un pic și în dimineața următoare mă trezii pusă pe fapte mari.

Trebuia să încerc cumva să scap!

Dacă nu mă duceam eu după ajutor, cine să se ducă? Eram, doar, singura care auzise conversația. Nu puteam vorbi cu nimeni despre cele auzite, căci asta ne-ar fi vârat, cel mai probabil, pe toți în bucluc. Acționând însă pe cont propriu, chiar dacă eram prinsă, cel puțin aveam să suport

singură consecințele.

Nu știam dacă în ochii albilor toți negrii arată la fel ori ba, dar un lucru era sigur: negrul cel mătăhălos care se afla în cârdășie cu răpitorii putea face fără doar și poate deosebire între noi. De câteva ori mă privise într-un fel care îmi dăduse fiori. Nu încăpea îndoială că îmi cunoștea chipul. Cum să fug fără ca el să îmi bage de seamă absența?

În scurtă vreme, se porni forfota de dimineată. Pe măsură ce se trezeau din somn, oamenii se duceau în pădure, își potoleau foamea cu pâine râncedă și se îndreptau rând pe rând către pârâu să se spele. Cei trei urmăreau tot acest du-te-vino, dar nu atât de îndeaproape cât să ne vadă fiecă mișcare, îndeosebi unde mulți se duceau în pădure să își facă nevoile. Niciunul dintre noi nu era prea vorbăreț, căci indivizii ascultau tot ce ne spuneam. Știind că n-ar pregeta să tragă dacă vreunul dintre noi încerca oarece, nu îmi puteam închipui cum am putea scăpa cu toții sau cum le-am putea lua armele, fără să se lase cu vărsare de sânge.

O singură persoană ar fi putut trece însă neobservată. Așa că asta aveam de gând să fac – să fug și, după ce voi fi în afara primejdiei, să încerc să îi salvez cumva și pe ceilalți.

M-am alăturat unui grup și am pornit încet spre pârâu, prefăcându-mă că sunt somnoroasă și că nu bag de seamă nimic în jur. De fapt, în tot acest timp îl urmăream cu coada ochiului pe negrul cel mătăhălos. La pârâu m-am lăsat în genunchi, m-am spălat pe față, am băut pe săturate, apoi m-am ridicat. Profitând de un moment în care individul se uita în altă parte, am luat-o spre copaci, în urma a trei-patru femei, privind tot timpul pe furiș la cei trei paznici-sau răpitori sau ce-orfost ei. În pădure am înaintat ușurel dincolo de celelalte femei și m-am ascuns

după un copac cu trunchiul cam cât mine de gros. Am rămas acolo până ce am auzit că femeile fac cale întoarsă. Am mai așteptat nițel, apoi mi-am ițit capul pe după trunchiul copacului. Negrul cel fioros stătea de vorbă cu cineva.

Fără să mai pierd vremea, am zbughit-o câțiva pași până ce am găsit un alt copac după care să mă ascund. Și am ținut-o tot așa până ce am ajuns atât de adânc în pădure că nu mai vedeam nici oamenii, nici căruțele. De acum știam că nici ei nu au cum să mă vadă și că sunt în siguranță atâta vreme cât nu fac niciun zgomot și negrul cel mătăhălos nu bagă de seamă că lipsesc. Ei, dar dacă îmi observa lipsa și venea să mă caute, era vai de mine. M-am strecurat mai departe printre copaci cât de iute mă țineau picioarele, atentă să nu calc pe vreo creangă uscată și să mă dau de gol. Abia le mai deslușeam glasurile. M-am oprit și am rămas în așteptare. De acum eram în afara pericolului – asta dacă nu venea vreunul să mă caute.

Trecură minutele. Două... cinci... zece.

Apoi se auzi vag strigătul vizitiului și cele două căruțe se puseră huruind în mișcare.

În cele din urmă, se așternu tăcerea. Oare chiar plecaseră fără mine? Bătrâna, cu care stătusem multisor de vorbă în ultimele două zile, avea să-mi observe fără doar și poate absența. Nu puteam decât să sper că nu va vorbi nimănui despre asta.

După încă vreo zece minute, în care am așteptat cu urechile ciulite, m-am strecurat cu grijă pe câmpul de lângă pădure.

Înjur, nici țipenie. Plecaseră. Iată-mă așadar singură, fără să știu măcar unde mă aflui.

Dincotro bate vântul

Eram liberă, dar chiorăitul stomacului îmi aminti numaidecât că eram și lihnită de foame. Înainte s-o iau spre pârâu și pădure, ar fi trebuit pasămite să înșfac un coltuc de pâine.

Ei, dar bine că izbutisem să scap de răpitori.

Acum încotro?

În ajun, cu câțiva kilometri înainte să ajungem la locul de popas, trecuserăm pe lângă o gospodărie de fermieri cu giruetă în formă de cap de cal. Nu puteam decât să sper că voi reuși să dau de ea!

Am pornit așadar îndărăt, călăuzindu-mă după urmele abia deslușite lăsate de căruțe pe iarbă și pe pământul golaș. Regiunea – mult mai deluroasă decât toate cele prin care trecuserăm de la Richmond înapoi, cu pante mai abrupte chiar și decât costișa în care se desprinsese vagonul de tren și alunecase la vale – era înțesată de terenuri cultivate, pășuni și păduri. Mă rugam să nu dau cumva de alți nelegiuți! Ultima dată când rătăcisem singură pe coclauri a fost ziua în care îmi fusese ucisă familia și, pribegind de colo colo, pașii m-au purtat în cele din urmă la Rosewood. Acum însă eram mai matură și știam ce pericole le pândeau pe tinerele femei care se încumetau să porceadă singure la drum.

Am mers și am tot mers până la prânzișor, oprindu-mă când și când să îmi ostoiesc setea la pârâu. Cum de trei zile înapoi nu mâncasem decât pâine uscată, eram ruptă de foame și după două ceasuri abia îmi mai puteam târî picioarele de oboseală.

Într-un sfârșit, zărind în depărtare fumul ce se înălța de la hornurile a două gospodării singuratice, m-am opintit totuși înainte și, în cele din urmă, am ajuns la casa pe care

o văzusem în ajun. Pe acoperișul hambarului lucea în bătaia soarelui o giruetă metalică în formă de cap de cal, vopsită în negru. Nădăjduiam că Josepha nu se înșelase și că stăpânii casei erau, într-adevăr, prietenoși, așa cum zicea ea.

Dar dacă oamenii aceia evlavioși și săritori nu mai locuiau acolo? Era un risc pe care, vrând-nevrând, trebuia să mi-l asum.

Am tras adânc aer în piept, încercând să îmi fac inimă. După fuga de răpitori, adevărul e că mi se cam risipiseră nu doar puterile, ci și curajul! M-am dus la ușa casei, am inspirat încă o dată adânc... și am bătut. După un minut, se ivi în prag o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, cenușie.

— Da, drăguță, cu ce te pot ajuta? mă întrebă ea.

— Bună ziua. Am... ăă... am văzut girueta, îngăimai eu, arătând spre hambar, și... și mă întrebam dacă îi mai ajutați și acum pe negrii aflați la nevoie.

Femeia mă privi uimită, apoi întoarse capul și strigă:

— Wilber! Wilber, e aici o negresă care întreabă dincotro bate vântul capul de cal.

Se auzi zgomot de pași, după care se ivi în prag soțul femeii.

— Așa care vasăzică, făcu el, măsurându-mă de sus până jos, după care aruncă o privire dincolo de minespre curte. Singură venit-ai?

— Da, domnule, și am mare nevoie de ajutor. Acum două zile am fost răpită, împreună cu toți negrii cu care împărțeam vagonul de tren. Răpitorii ne-au încărcat în căruțe și ne duceau Dumnezeu știe unde. Ieri, când am trecut pe aici, v-am văzut casa și, cum știam de la o prietenă care a fost cândva sclavă și a călătorit cu trenul secret al sclavilor fugari...

— Pe Calea Ferată Subterană?? exclamă femeia. Dar

trecut-au ani de zile de atunci!

— Da, doamnă. Am fost și eu sclavă cândva. Iar bărbații care ne-au răpit acum două zile ne tratau de parcă am fi fost încă sclavi. Erau înarmați și au băgat într-atât groaza în noi, că toată lumea li s-a supus fără să crâcnească. Totuși, eu am reușit să fug azi-dimineață și, amintindu-mi de girueta pe care o văzusem pe hambarul dumneavoastră, am purces înapoi.

Ne întoarserăm amândouă privirea spre bărbat. Acesta căzu câteva clipe pe gânduri.

— Pare-se, nevastă, spuse el în cele din urmă, că fi-va iar nevoie de calea ferată cea tainică. Nu e prima oară când auzim de răpirile acestea. Ce crezi, dară? Venit-a oare vremea să îi fac o vizită vecinului nost?

— Poate că zvonurile ce ne-au ajuns la ureche chiar sunt adevărate. Da, bărbate... du-te de-i fă o vizită cinstului nostru megieș, iară eu oi omeni între timp pe această tânără cumsecade cu ceva de-ale gurii. Nu ți-efoame, drăguță?

— Ba da, răspunsei eu, zâmbind timid. Răpitorii nu ne-au dat mai nimic să mâncăm și adevărul e că sunt lihnită.

— N-avea grijă, drăguță, răspunse surâzătoare femeia. Ți-i ostoi foamea în vreme ce Wilber s-a sfătui cu prietenul nost să vază ce-i de făcut. Acum ești în siguranță. Dar trebui-va să ne rugăm pentru ceilalți.

29

Prieteni noi

Femeia abia ce mă poftise să iau loc la masa din bucătărie și se pusese a-mi aduce lapte, pâine proaspătă, căpșuni și brânză, când se auzi de afară tropot de copite și bărbatul ei se îndepărtă în galopul calului.

Stăpâna casei, doamna Brannon, îmi spuse că ea și soțul ei sunt quakeri, ceea ce explica pasămite felul ciudat în care vorbeau. Katie parcă îmi povestise cândva că măicuța ei se trăgea din neam de quakeri. Orișicum, doamna Brannon se dovedi a fi o gazdă minunată, făcându-mă numaidecât să mă simt ca acasă și chiar să uit o vreme de orișice grijă.

Soțul ei se întoarse după două ore, însoțit de un alt bărbat. Cei doi descălecară și veniră întins la bucătărie.

— Wilber, spuse doamna Brannon, pe tânăra noastră prietenă o cheamă Mary Ann... Mary Ann Daniels.

— Încântat de cunoștință, Mary Ann, zise bărbatul. Iartă-mi, rogu-te, plecarea grăbită, dar era important ca megieșul nost să audă la rându-i ce ai să ne spui.

Zicând acestea, se întoarse spre însoțitorul său, un bărbat înalt, cu o înfățișare pe atât de pașnică pe cât îi era de impunătoare statura, al cărui zâmbet blajin îmi risipi numaidecât orice temere.

— Bine te-am găsit, domnișoară Daniels, spuse el, dând mâna cu mine. Richmond Davidson este numele meu și locuiesc chiar dincolo de costișa aceea care se vede în est. Eu, împreună cu familia mea și cu soții Brannon, m-am numărat printre cei care îi ajutau pe sclavii fugari să ajungă în Nord pe Calea Ferată Subterană. De la război încoace, nu ne-am mai îndeletnicit cu asta... până de curând, când am auzit zvonuri – neconfirmate până în momentul de față – cum că există o bandă care răpește

negri spre a-i vinde, în mod ilegal, drept sclavi pe plantațiile de trestie de zahăr din Indiile de Vest. Fii, așadar, bună și ne spune cum s-au petrecut, mai exact, lucrurile.

Le povestii de pățania cu trenul și toate câte avuseseră loc de atunci, relatându-le de-a fir a păr și discuția pe care o auzisem noaptea trecută, care constituise totodată motivul pentru care hotărâsem să fug. Deși mă aflam printre oameni pe care îi vedeam pentru prima oară în viața mea, mă simțeam în deplină siguranță, la fel de liniștită cum aș fi fost stând de vorbă cu propriul meu tată.

— Ești o tânără curajoasă, spuse domnul Davidson după ce îmi încheiai istorisirea. Trebuie să ne adunăm cu toții și să pornim pe urmele lor ca să îi eliberăm pe bieții oameni și să aflăm cine se ascunde în spatele întregii tăărășenii, adăugă el, întorcându-se spre Wilber Brannon.

— Unde ei înaintează mai anevoie cu căruțele, fi-va lesne să-i ajungem din urmă călare.

— Acum e ora unu, spuse Davidson gânditor. Dacă au pornit la drum imediat după mijitul zorilor, înseamnă că au un avans de șase-șapte ore față de noi. Dar ai dreptate, Wilber, probabil că îi vom ajunge repede din urmă – până la lăsatul nopții sau cel târziu până mâine.

— L-am auzit pe unul dintre ei pomenind de un vas ce are să sosească peste trei zile, intervenii eu.

Davidson căzu iar pe gânduri.

— Eu cu ce vă pot fi de folos? îi întrebai.

— Dacă nu te deranjează să aștepti aici până ne întoarcem, ai putea să ne ajuți la identificarea răufăcătorilor, spuse Davidson.

— N-aș putea veni cu dumneavoastră? Vreau să ajut la salvarea celor răpiți. Îmi fac griji pentru ei. Unii erau bătrâni și se aflau printre noi și câțiva copii.

— Ptiu, că îndrăzneală mai ești! râse bărbatul. îmi amintești de noră-mea. Hm... acum că stau bine să mă gândesc, așa ar fi probabil cel mai înțelept. Nu putem aduce vreo acuzație fără a fi pe deplin siguri că avem de-a face cu răpitorii, or dumneata ești singura care îi poate recunoaște.

Se întoarse spre domnul Brannon și adăugă:

— Dacă se îndreaptă spre râul Mattaponi, va trebui să trecem dealul și să le tăiem calea înainte să ajungă la West Point.

— Am putea să îi așteptăm în josul râului.

— Aș prefera să îi prindem înainte să ajungă la râu. Înfruntarea pe apă ar fi mai riscantă. Și să nu uităm că trebuie să le dăm și celorlalți de veste. N-am putea să le ținem piept numai noi doi... adică pardon, noi trei.

Se cufundă iar în gânduri, apoi conchise:

— Mă duc să îi anunț pe oamenii de la ferma mea. Dumneata înșeuează un cal pentru Mary Ann. Știi să călărești, Mary Ann?

— Da, domnule, știu.

— Bine. Atunci ne întâlnim cu toții la Greenwood peste două ceasuri.

30

Parfum și probleme

Ward și Templeton Daniels sosiră cu căruța în Greens Crossing să ia niște provizii de la prăvălia doamnei Hammond. În depărtare se lucra de zor la construirea noului grajd cu chirie.

— Bună dimineața, Elfrida, salută Templeton după ce pășiră pragul magazinului universal.

— Bună dimineața, domnii mei, îi întâmpină jupâneasa. Încerc să nu trag prea mult cu ochiul la corespondență, dar văzând că nu sosește nicio telegramă de la fete, trebuie să vă mărturisesc că, de la o vreme încoace, cercetez îndeaproape fiecă plic. Dar până acum n-am văzut nimic... Ați primit vreo veste de la ele?

— Nu, răspunse Templeton. Încă nu ne-au scris niciun cuvânt și începem să ne îngrijorăm.

— E prea liniște la Rosewood fără ele, se băgă Ward în vorbă.

— Ei, sunt în siguranță la mătușa lor și probabil că nu le stă pur și simplu capul la scris scrisori.

— Sper să ai dreptate, Elfrida, murmură, nu foarte convins, Templeton.

— Vă rog să îi transmiteți salutări Josephei, adăugă doamna Hammond, întinzându-le corespondența.

— Și un ziar, te rog, Elfrida, îi aminti Ward.

— Desigur. Ce zăpăcită sunt! Cum de-am putut să uit?...

— Josephei i-a făcut plăcere vizita dumitale și te invită să mai pofțești pe la ea.

— Am să-i onorez cu drag invitația - poate chiar duminica asta, după slujbă.

— Josepha are să fie încântată.

Auzind clopoțelul de deasupra ușii, frații Daniels

întoarseră amândoi capul.

— Ah, Thurston! exclamă Templeton, dând mâna cu noul venit. Frumos le şade unor vecini să se întâlnească doar când vin în oraş! Ai venit şi tu să te aprovizionezi cu una, alta?

— Da, răspunse Thurston, dar întâi am vrut să intru să o salut pe această stimată doamnă. Bună dimineaţa, Elfrida, i se adresă el jupânesei, ridicându-şi pălăria.

Femeia zâmbi şi înclină din cap.

— Domnule Thurston.

— Ei bine, e vremea ca noi s-o luăm din loc, spuse Ward.

După ce îşi luară rămas-bun de la cei doi, fraţii Daniels părăsiră prăvălia şi urcară în căruţă.

— Să mă fi înşelat oare ochii sau doamna Hammond a roşit toată când a intrat Thurston în magazin? întrebă Ward.

— Nu ştiu, n-am observat, răspunse Templeton. Mie mi-a mutat nasul parfumul lui. Cizmele şi pantalonii lui Thurston miros mai mereu a grajd, dar azi zici că s-a îmbăiat în apă de liliac, nu alta!

— Vecinul nostru vădov îi face curte doamnei Hammond! chicoti Ward. Cine ar fi crezut? Să vezi ce-au să se mai distreze fetele când or să audă!

— Dacă apucăm să le spunem, răspunse abătut fratele lui. De parcă n-am avea şi aşa destule griji, adăugă el, făcând aluzie la faptul că încă tot nu ştiau nimic de fete, acum mai trebuie, pe deasupra, să mergem cu capul plecat şi să ne milogim de Taylor.

— Păi, nu era mai bine, frate Templeton, să rămânem eu, căutător de aur şi tu, cartofor?

— Ce te face să spui una ca asta?

— Când un om o ia pe calea cea dreaptă şi încearcă să îşi câştige traiul cinstit, cu sudoarea frunţii, cum am

făcut noi, toți banii par să se ducă pe dări și rate bancare. Așa că nu sunt, vezi bine, prea sigur că *merită* să fii cinstit și să muncești din greu. Cine trudește cât trudim noi la Rosewood n-ar trebui să aibă nicio problemă financiară. Nu e firesc.

Traseră căruța în fața băncii.

— Iată-ne aici, oftă Ward, clătinând din cap. Pentru oamenii cinstiți, toate drumurile duc la bancă, adăugă el cinic, unde vor încerca să îți ia toți banii câștigați cu greu... Asta dacă nu le-o ia înainte perceptorul.

— Ei, zău așa, Ward! râse Templeton. Situația nu-i chiar atât de disperată. Ai să vezi că se va găsi o soluție.

Intrară și, în scurtă vreme, stăteau deja așezați la biroul directorului.

— Îmi pare rău, băieți, dar anul acesta nu vă mai pot păsuși, spuse domnul Taylor. Dacă nu vă achitați taxele până în septembrie, nu voi avea de ales.

— Până atunci vom culege bumbacul. Se anunță a fi o recoltă de pomină.

— Înseamnă că la fel vor avea toți ceilalți plantatori, iar urmarea firească a acestui fapt este că prețurile vor scădea. Așa că nu puneți mare bază pe cantitate. Oricum, din câte am auzit, anul acesta bumbacul *vostru* se va vinde cu un preț suspect de scăzut.

— Pe asta de unde ai mai auzit-o? întrebă Ward morocănos.

— Așa vorbesc fermierii. Unele culturi sunt mai valoroase decât altele. Zice-se că nu peste tot crește bumbac de calitate.

— Chiar dacă ne vindem la un preț mediu recolta, tot ne vom putea achita dările și datoria către bancă, ripostă Ward.

— *Dacă* obțineți un preț mediu.

— De ce nu am obține? întrebă răspicat Templeton...

— Sper să aveți dreptate, spuse Taylor. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru plantația aia a voastră de-a lungul anilor – am ajutat-o bunăoară pe Kathleen după ce i-a fost ucisă familia. Vreau să vă ajut, dar când cineva nu își plătește datoriile către stat, băncile nu mai au ce să facă. E de înțeles să nu îți poți plăti taxele o dată... Dar doi ani la rând? Cei pentru care sunt responsabil au toate motivele să devină agitați. Ce se întâmplă cu datoria către bancă dacă statul vă pune sechestru pe plantație pentru neplata impozitului? Sunt îngrijorat de zvonurile care circulă prin oraș, atâta tot...

— Stai liniștit, domnule Taylor. Ne vom achita dărilor.

31

Pe urmele răpitorilor

Rob Paxton se întoarse la Hanover, unde șeriful John Heyes îl aștepta cu vești proaspete. Primise răspuns de la autoritățile federale. Cazul traficantilor de sclavi era, într-adevăr, în curs de investigare, dar până acum toate pistele urmate duseseră într-un punct mort. Aceasta era prima oară când aflau din timp de o răpire și mai aveau posibilitatea s-o oprească.

În lunile precedente, se semnalaseră două posibile puncte de preluare pe coasta Virginiei, ambele strâns legate în trecut de Confederație și folosite, pare-se, de-a lungul secolelor pentru acte de piraterie și contrabandă. Unul se numea Wolf Cove, iar celălalt, aflat treizeci de kilometri mai la sud, Rum Harbor. Ambele locuri erau izolate și greu accesibile, fapt care le făcea și mai atrăgătoare pentru contrabandiști. Râul York avea un braț adânc unde putea fi ancorat cu ușurință un vas maritim fără a fi afectat de maree, la doar 300 de metri de țărm. La adăpostul nopții, folosindu-se de fluxul mării, un căpitan priceput putea arunca lesne ancora acolo, așteptând ca victimele nebănuitoare să fie aduse grupuri-grupuri cu luntrea și îmbarcate pe un șlep, ca în zori de zi, la reflux, vaporul său s-o și ia din loc și să înainteze pufăind spre Sud, departe de coasta americană. Câtor negri le fusese astfel răpită scurta libertate de care se bucuraseră după abolirea sclaviei, sfârșind drept sclavi pe plantațiile de trestie de zahăr și indigotieri din Indii și Caraibe, Dumnezeu o știa.

— La cum îi cunosc eu pe agenții federali, spuse Heyes în timp ce își înșeauau caii și își cumpăneau opțiunile, nu poți pune mare bază pe cuvântul lor. Dacă vor fi acolo, prea bine, dar n-aș vrea să mizez pe asta viața

tinerei tale prietene de culoare. Așa că eu zic să pornim într-acolo noi doi și să sperăm că vor sosi întăriri. Altminteri, dacă reușim să îi interceptăm, va trebui să încropim singuri un plan de bătaie.

— Cum doriți să procedăm, domnule șerif? Întrebă Rob, strângând cureaua de la scara șeii.

— Nu știm în care dintre cele două puncte va avea loc îmbarcarea, așa că va trebui să ne despărțim și să sperăm că agenții federali au să sosească la timp în ambele locuri, răspunse Heyes, în caz contrar, vom fi nevoiți să ne descurcăm singuri. Orișicum, trebuie să îi oprim înainte să pornească pe mare. Atunci va fi prea târziu să mai putem face ceva. Hai să dăm cu banul, adăugă el, scoțând o monedă. Cap, Rum Harbor... pajură, Wolf Cove, Ce alegi?

Aruncă moneda în sus.

— Pajură, spuse Rob.

Moneda căzu pe pământ.

— Pajură, decretă Heyes. Bun, ai la tine harta?"

Adjunctul său aprobă din cap.

— Atunci tu te duci la Wolf Cove, iar eu, la Rum Harbor. Dacă ajungem pe lumină și nu găsim niciun vas ancorat la țărm, vom merge un kilometru jumătate - trei kilometri de-a lungul râului să vedem dacă nu așteaptă cumva în amonte. Dacă nu găsesc nimic, am s-o pornesc la nord, spre tine. Așijderea, dacă tu nu găsești nimic, vino după mine la Rum Harbor... stând tot timpul cu ochii în patru. Poate se va ivi la orizont vreun vas care să ne călăuzească până la locul de îmbarcare. Ei, ne-am înțeles?

Încălecară amândoi, gata de plecare.

— Mult noroc, domnule șerif, spuse Rob. Ne vedem pe coastă.

— Iar, dacă nu e cu putință, fiecare va purcede înapoi pe cont propriu. Să mergem!

32

Prea târziu

Când am ajuns împreună cu domnul Brannon la casa vecinului său, domnul Davidson și oamenii săi ne așteptau deja. Abia ce descălecasem să îmi trag nițel sufletul că veni vremea s-o luăm iar din loc.

— Ești sigură că nu vrei să aștepți mai degrabă aici, cu mine? mă întrebă soția domnului Davidson în timp ce ne pregăteam de plecare.

— Vă mulțumesc, doamnă Davidson, dar simt că e de datoria mea să merg cu dânșii. Aș putea să le fiu cumva de folos - chit că, printre atâția bărbați, nu știu, zău, ce ar putea face o fată ca mine! Totuși, fiindcă am fost martoră la cele întâmplate, eu sunt singura care i-ar putea recunoaște pe răpitori.

— Am înțeles, draga mea. Orișicum, te rog să fii cu mare băgare de seamă. Sper să te revăd în curând... teafără și nevătămată. Richmond, vezi să ai mare grijă de ea, își îndrumă ea bărbatul.

— Voi avea, Carolyn, stai pe pace!

Erau cu totul vreo șase-șapte bărbați. Domnul Davidson călărea în fruntea grupului, având tot timpul grijă să mă țină aproape de dansul. Simțeam că mă protejează ca pe propria-i fiică.

Din cele povestite de mine, domnul Davidson și domnul Brannon păreau să aibă deja o idee cât se poate de clară despre ruta pe care trebuiau să se îndrepte pentru a-i ajunge din urmă pe răpitori. Așa cum spusese însă domnul Davidson, aceștia aveau un avans de șase-șapte ore față de noi.

Am gonit călare toată după-masa. Mă durea șezutul și oboseala își spunea deja cuvântul. Spre asfințit tovarășii mei de drum încetiniră și câțiva se apucară a vorbi în

șoaptă. Ne apropiam pesemne de râu.

După încă o jumătate de ceas, domnul Davidson ne făcu semn să oprim.

— De aici vom merge pe jos, ne spuse el cu glas șoptit. Nu mai avem decât vreo patru sute de metri până la Hotchkiss Landing. Este singurul punct de aici până la coastă în care ar putea îmbarca lumea pe un șlep. Priponiți-vă caii.

Ne furișarăm printre copaci, împresurați de umbrele lungi ale amurgului. Chiar dacă eram înconjurată de niște bărbați cumsecade, trebuie să recunosc că mi se făcuse inima cât un purice. În cele din urmă, am ajuns pe malul ce se înălța deasupra râului, în jur domnea tăcerea, tulburată doar de cântecul greierilor și de orăcăitul broaștelor de pe marginea apei.

— Acolo-i debarcaderul, șopti domnul Davidson, arătând în față.

— Vezi vreo mișcare? Întrebă domnul Brannon.

— Nu... deocamdată nu se vede nimic. Să mergem mai departe.

Peste cinci minute, am ajuns pe pajiștea ce înconjura debarcaderul numit Hotchkiss Landing. Înjur nu se vedea nici țipenie de om.

Doi bărbați dădură fuga până la debarcader și aruncară o privire împrejur.

— Au trecut fără doar și poate pe aici! strigă unul dintre ei. Se văd urme proaspete de roți și de încălțări – trebuie să fi fost o grămadă de oameni!

— Am ajuns prea târziu, clătină dezamăgit din cap domnul Davidson.

— Hei... iată caii și căruțele! strigă celălalt.

Alergarăm cu toții într-acolo. În spatele unui pâlț de copaci, caii, legați de o parte și de alta a două jgheaburi, unul plin cu nutreț, iar celălalt cu apă, molfăiau și se

adăpau liniștiți.

— Au pesemne de gând să se întoarcă după ei.

— La cât sunt de nădușite animalele, spuse domnul Brannon, mângâind grumazul și spinarea unuia dintre patrupeze, se vede treaba că n-au plecat de mult.

— Priviți! strigă un altul de la capătul podețului de scânduri.

Ne năpustirăm spre el, pe debarcaderul ce se înălța deasupra apei.

— Acolo sunt! adăugă bărbatul, arătând departe, în josul râului, unde o barjă tocmai se îndrepta spre o cotitură.

În clipa următoare, șlepul se făcu nevăzut.

— Întocmai cum bănuiam: se îndreaptă spre coastă, spuse domnul Brannon.

— Am ajuns cu o jumătate de ceas prea târziu.

— Va trebui să le-o luăm înainte, conchise domnul Davidson. Știu că sunteți cu toții obosiți, dar n-avem de ales. Am bătut cale prea lungă ca să ne lăsăm păgubași tocmai acum. Sunt prea multe vieți în joc.

— Ce propui să facem? întrebă unul dintre bărbați.

— Va trebui să ocolim de departe râul, ca să nu ne detecteze, și să îi putem lua prin surprindere la acostare.

— N-are să fie ușor să călărim pe întuneric.

— Curenții apei nu sunt puternici. Vor ajunge pe coastă abia în zori. Și se pare că avem o semilună să ne lumineze calea, adăugă domnul Davidson, ridicându-și privirea spre cer. S-ar putea să ajungem acolo cu o oră înaintea lor. Dar nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să profităm din plin de ultimele raze ale soarelui. Să mergem!

Un negru într-un cartier de albi

Cel de-al doilea oaspete neașteptat care se ivi la două zile după primul în pragul reședinței Fairchild de pe strada Bingham Court, atrăsese nu puține priviri când traversase elegantul cartier de albi din orașul Philadelphia. N-o fi fost acesta Nordul, dar asta nu însemna că aici totul era îngăduit. Că un tânăr de culoare se putea plimba bunăoară după bunul lui plac pe lângă casele unor albi respectabili.

Dar tânărul negru bătuse cale prea lungă ca să se lase descurajat de câteva căutături dușmănoase. Încetini pasul, cercetând numerele de pe clădiri, iar în cele din urmă se apropie de casa de la numărul 37, urcă treptele și bătu în ușă.

După douăzeci de secunde, ușa se deschise.

— Mă scuzați, începu tânărul, da' dacă nu mă-nșel, dumneavoastră ați fi coana Fairchild. Ne cunoscurem când ați fost la Rosewood. Nu știu dacă vă mai amintiți de mine, da'...

Nu apucă să își ducă vorba până la capăt. Auzindu-i vocea, Katie, care ascultase de cealaltă parte a ușii, slobozi un chiot și, năpustindu-se pe lângă mătușă-sa, se aruncă asupra vizitatorului, îmbrățișându-l ca o ursoaică.

— Jeremiah!

Luat pe nepregătite și la fel de năucit cum era și mătușa fetei, Jeremiah fu cât pe ce să se ducă de-a dura pe trepte.

— Doamne, cât mă bucur să te văd! îi dădu Katie înainte. Încă tot nu-mi vine să cred că ești aici!

Cât de emancipată o fi fost Nelida Fairchild în ceea ce privea relațiile dintre rase, afecțiunea manifestată de Katie era cam prea de tot, chiar și pentru ea.

— Mătușă Nelida, ciripi nepoată-sa, încă incapabilă să își domolească entuziasmul, îl ții minte pe Jeremiah... Jeremiah Patterson - fiul lui Henry. Jeremiah locuiește cu noi, la Rosewood, și e ca un frate pentru mine.

— Da... da, desigur, se bâlbâi Nelida, aruncând fără să vrea o privire de-a lungul străzii să vadă dacă nu o urmărește cumva vreun vecin. Mă... ăă... mă bucur să te revăd, tinere... Pofpoftește, te rog, înăuntru...

— Știu că-i mare îndrăzneală din partea mea să vii în chipu' acesta, neanunțat, începu Jeremiah, urmându-le înăuntru, da' nu m-am mai putut răbda - că număr zilele de când mi-a scris Mayme c-ați veni în Philadelphia, adăugă el, adresându-i-se lui Katie. Așa că iacătă-mă acilea.

Tot entuziasmul lui Katie se risipi într-o clipită.

Mătușa și nepoata se uitară una la alta. Katie nu știa ce să spună.

Ajuns în salon, Jeremiah își roti privirea prin încăpere, întrebându-se unde o fi Mayme.

— Și, ia spuneți-mi, unde-i fata ceea a mea? întrebă el, cu fața toată numai un zâmbet.

— Mă tem că am să-ți dau o veste proastă, Jeremiah. Mayme nu este aici.

— Nu-i acilea? Da' cum așa... Ea n-a venit cu mata?

— Am plecat împreună din Charlotte, dar... pe drum am fost despărțite și, când am ajuns în Philadelphia, Mayme numai era în tren.

— Și ea unde-i acum?

— Nu știm, Jeremiah... N-am primit nicio veste de la ea. A dispărut fără urmă.

Jeremiah se prăbuși într-un fotoliu, mai mult dezamăgit decât îngrijorat.

— N-ai dori să mănânci ceva? îl întrebă Nelida, revenindu-și încet din stupearea de a avea un tânăr de

culoare în salonul casei sale.

— Nu, mulțumesc, coană Fairchild. Vestea asta mi-a tăiat cu totu' pofta de mâncare. Auzi grozăvie!...

Katie îi povestește pe îndelete toate câte se întâmplaseră, inclusiv despre discuția avută cu șeful de gară și vizita lui Rob.

— Trebuie să facem ceva - nu putem sta cu brațele-ncrucișate! exclamă Jeremiah după ce află toate amănuntele.

— Dar nu știm unde se află Mayme. Rob mi-a spus să rămân aici în caz că ne trimit de veste. Iar acum nu știu nici măcar unde se află el!

— Atunci oi rămâne și eu acilea. Șefu' n-are decât să mă dea afară, da' io d-acilea nu plec pân' n-om găsi-o pe Mayme a mea! Fiți bună, coană Fairchild, adăugă el, întorcându-se spre mătușa lui Katie, știți cumva vreo pensiune sau vreun hotel p-aci p-aproape un' să poată trage un flăcău de culoare ca mine?

Katie aruncă o privire rugătoare spre mătușa ei, chit că nu știa ce avea să răspundă aceasta.

— Păi... se găsesc... ăă... se găsesc hoteluri în cartierul negrilor, începu ea, dar până acolo sunt kilometri buni... Ai avea cale lungă de bătut pe jos... Și pare-se... hm... Orișicum... eu am... mai multe camere libere și... dacă dorești, desigur... ești bine-venit să rămâi aici, cu noi.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc, răspunse tânărul, da' ar fi prea de tăt. De n-oți avea nimica-potrivă, eu m-oi oploși în garaju' pentru trăsură.

— Cum dorești, răspunse Nelida, recunoscătoare pentru tactul tânărului. În fond și la urma urmei, adăugă ea zâmbind, înțeleg... ăă... înțeleg că dumneata și Mayme urmează să vă căsătoriți într-o bună zi.

— Cât mai răpede, nădăjduiesc eu. D-aia venit-am să muncesc acilea-n Nord, ca să strâng bani de-nsurătoare.

— Ei bine, asta înseamnă, așa cum spuneam, că aproape faci parte din familie.

— Mulțam, coană Fairchild. Mă bucură tare mult să v-aud zicând una ca aceasta.

În apropiere de Wolf Cove

Rob gonea mâncând pământul.

La șaisprezece kilometri de coastă, se despărțise de șeriful Heyes, iar acum înainta într-un galop nebun spre Wolf Cove, rugându-se să nu ajungă prea târziu.

Autoritățile federale încă nu se arătaseră.

Trecu amurgul și se lăsă noaptea. El călărea mai departe la lumina unei semiluni. Conform hărții, era la două-trei ceasuri distanță de destinație. Se aștepta să ajungă pe coasta mării la orele mici ale dimineții.

Două ceasuri mai târziu, pe creasta unui delușor aflat la o distanță de opt sute de metri, Rob desluși profilându-se în lumina lunii siluetele unui grup de călăreți. Își struni repede calul și opri. Călăreții se îndreptau în aceeași direcție, spre mare. De acum trebuia să înainteze cu grijă – să îi urmărească fără să facă vreun zgomot, ca răpitorii să nu își dea seama că îi detectase. Totuși, trebuia să se apropie îndeajuns cât să îi audă, ca să afle cine erau capii operațiunii. Fiind singur, nu putea lua nicio măsură înainte de a fi absolut sigur.

Se ținu după călăreți vreme de încă un ceas, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Erau vreo șase la număr, dar nu se vedea nici urmă de căruțe. Oare prizonierii or fi mergând pe jos?

Peste douăzeci de minute, realizează că le pierduse urma.

Descălecă, încercă să se dumirească unde se află, apoi o porni încet la picior în direcția în care se făcuseră nevăzuți călăreții. Nu puteau să fie la o distanță mai mare de două, trei sute de metri. S-or fi oprit să facă popas peste noapte până ce avea să sosească vasul.

Se strecură încet înainte, cu urechile ciulite și ochii în

patru, După câțiva pași, așa cum spera, simți în nări un miros vag de fum. Pesemne că făcuseră tabără pe undeva prin apropiere.

Dacă ar fi fost și Heyes acolo, ar fi putut să încercuiască tabăra și să îi atace din direcții opuse. Fusese probabil o greșeală să se despartă, dar era prea târziu să își facă griji pentru asta. Acum întrebarea era...

În același moment, o siluetă țâșni din tufișul din dreapta sa și, înainte să se dezmeticească el, îi răsuci mâna la spate cu o forță colosală. Dacă Rob ar fi încercat să se elibereze, nu ar fi izbutit decât să își fractureze brațul. Un alt bărbat îi păși în față și își aținti pistolul spre pieptul lui. Un al treilea îi luă frâul din mână.

— Cred, băiete, că ai face mai bine să vii cu noi, spuse primul.

— L-am prins, strigă în șoaptă un altul prin întuneric. Fără doar și poate că ne urmărea. Pare-se că-i singur.

Cu brațul răsucit mai departe la spate, Rob se trezi împins într-o poiană în mijlocul căreia ardea un mic foc de tabără. Iată de ce îi ajunsese adineauri la nări miros de fum. În jurul focului erau adunați vreo șase inși.

Lângă unul dintre bărbați stătea o fată. Ochii îi fugiră numaidecât la ea. Pe întuneric, nu putea fi sigur, dar parcă...

Când ridică privirea și îi văzu chipul, fata țipă uimită, sări în picioare și dădu fuga la el.

— Domnule Davidson, exclamă ea, cred... nu sunt pe deplin sigură la cât e de întuneric, dar... bărbatul acesta seamănă cu Rob Paxton!

— Chiar *sunt* Rob Paxton, spuse tânărul.

— Atunci ce...?

— *Mayme*! făcu Rob năucit. Ești chiar tu?

— Da, Rob, eu sunt! Ce cauți tu aici?

— Pe tine! râse Rob.

— Pe mine? mă mirai eu. Dar cum de știai că trebuie să fiu salvată?

Unul dintre bărbați se apropie de noi.

— Pare-se că îi puteți da drumul băiatului, spuse el, după care se întoarse spre mine și adăugă: Domnișoară Daniels, ești bună să ne explici ce se petrece?

Mă pufni râsul.

— Nu știi nici eu! Dar știu sigur că tânărul acesta nu face parte dintre răpitori - este un prieten de-al nostru! Cum de ai știut, Rob, unde să mă cauți? Cum de-ai știut că nu sunt cu Katie?

— M-am întâlnit deja cu ea.

— Poftim??

— După dispariția ta, Katie mi-a trimis o telegramă din Philadelphia, iar eu am venit să te caut. Șeriful Heyes și cu mine ne-am gândit că ai căzut, poate, pe mâna bandei de traficanti despre care am tot auzit în ultima vreme. Pistele duceau în direcția asta... la Wolflove, mai exact. Asta explică de ce am pornit eu înapoi... Dar ce cauți tu aici?

— Am pornit și noi pe urmele răpitorilor. Eu am izbutit să scap și oamenii aceștia m-au ajutat, iar acum încercăm să îi salvăm și pe ceilalți.

Domnul Davidson, care ne asculta atent conversația, încercând, la fel ca mine, a se dumiri cum stăteau lucrurile, făcu un pas în față.

— Îți cer iertare pentru tratamentul dur, îi spuse el lui Rob, dar habar nu aveam cine ești. Numele meu este Richmond Davidson.

— Încântat de cunoștință, răspunse tânărul, după care se prezentă la rându-i: Robert Paxton.

Dădură mâna, apoi Davidson adăugă:

— Atunci pare-se că în punctul acesta cel mai înțelept ar fi să ne unim forțele.

— Eu nu vă pot oferi decât un singur ins: pe mine. Am venit neînsoțit, explică Rob.

— Și aproape că ai izbutit să te furișezi până la noi fără să ne dăm seama.

— Aproape, râse Rob. Dar se știe deja cine a ieșit învingător din acea mică bătălie a cugetelor

Davidson izbucni la rându-i în râs.

— Cu toate astea, ceva îmi spune că ești un tânăr deosebit de ager la minte.

Când se priviră în ochi, la lumina pâlpâitoare a focului, n-am nicio îndoială că fiecare văzu în celălalt un suflet de frate și camarad. Aveam impresia că, în alte împrejurări, le-ar fi plăcut să se retragă undeva doar ei doi și să stea îndelung de vorbă.

Era o dorință nerostită, care li se citea însă în ochi. Ci, în împrejurările de față, discuția aceea mai trebuia să aștepte.

Misiunea de salvare

Trecuse o oră și ceva de când ni se alăturase Rob. Între timp, două iscoade trimise în recunoaștere de domnul Davidson se întoarseră cu vestea că răpitorii făcuseră popas peste noapte în Wolf Cove. Negrii stăteau strânși cu toții unii în alții, cântând în surdină. În răstimpuri, cei trei inși înarmați le strigau să tacă din gură. Bănuind de acum ce se petrece, că urmau să fie vânduți, negrii de parte bărbătească își spuneau că n-or să fie împușcați, căci cine să mai dea, la vremea aceea, bani pe niște trupuri neînsuflețite? Dacă ar fi ascultat cu atenție, răpitorii ar fi descoperit în cântările îngânate de ei un dialog despre ce-i mai bine – să fii sclav sau să mori. Bătrâna îi vorbise în șoaptă unuia dintre bărbați de dispariția mea și, neștiind dacă fugisem sau dacă m-o fi necinstit vreun paznic, acesta și ceilalți negri se sfătuiau acum în limbajul lor tainic cum să scape și ei, fără a pune în primejdie femeile și copiii. Vasul încă nu sosise.

De îndată ce se întoarseră iscoadele, am stins focul și am pornit cu toții tiptil într-acolo, cât de iute ne țineau picioarele. La cât de obosită eram, picam de somn, nu alta. În ultimele 24 de ore, abia dacă închisesem ochii. Acum că îi ajunseserăm din urmă pe răpitori, trebuia să stabilim cum îi vom salva pe prizonieri.

Bărbații începură a se consfătui în șoaptă. Răpitorii aveau același aranjament ca înainte să părăsesc eu grupul – doi dintre ei stăteau de pază, în timp ce al treilea dormea. În curând prizonierii aveau să fie încărcăți ca niște vite pe un vas și duși cine știe unde!

Îmi ajunseră la ureche vorbele domnului Davidson:

— Dacă i-am putea scoate din tabără măcar pe câțiva dintre ei înainte să atacăm, ar scădea riscul de a

răni pe cineva.

Îmi veni o idee.

— Domnule Davidson, începui eu, ce-ar fi dacă m-aș strecura până acolo și m-aș întinde pe iarbă, ca și cum aș face încă parte din grup, și apoi, apropiindu-mă încet de prizonierii aflați cel mai departe de răpitori, le-aș șopti să o ia târâș spre pădure când nu se uită paznicii?

— Hm, sună cam periculos, murmură el.

— Dacă mă aud, sau dacă vin să vadă ce fac, am să mă prefac că tocmai m-am trezit din somn. Orișicum, mai toată lumea e încă trează. Or să creadă că sunt o prizonieră ca toți ceilalți și or să-mi spună să tac din gură, atâta tot. Nici n-au observat, probabil, că am fugit.

— Dar în felul acesta te vei pune iar în pericol.

— O să salvați oricum pe toată lumea, nu-i așa?

— Așa sperăm noi! Dar pur și simplu nu-mi surâde ideea că te vei afla iar la cheremul acelor indivizi.

— Cred că merită încercat, interveni Rob, care ne ascultase cu atenție conversația. Până să bage ei de seamă, jumătate din grup ar putea fi deja în siguranță, aici cu noi. Altminteri, dacă apare vreo situație neprevăzută, unii dintre ei riscă să fie răniți.

— Înțeleg ce vrei să zici, murmură Davidson, dând gânditor din cap. Și, cum ești singurul om al legii dintre noi, mă înclin în fața judecății dumitale.

Rob căzu câteva clipe pe gânduri.

— Bine, haideți să încercăm, spuse el în cele din urmă. Dar, Mayme, trebuie să ne promiți că la primul semn de pericol, ai să te întorci, încet și cu grijă, la noi. Promiți? Nu de alta, dar dacă pățești ceva, Katie nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Promit.

— Între timp, noi vom încercui tabăra ca să fim pe poziții când vine vremea să atacăm, spuse domnul

Davidson.

— Bine, Mayme, vezi ce poți să faci, zise Rob. Dar, dacă socotești că devine prea periculos pentru oricare dintre oamenii aceia, să te oprești îndată.

Încuviințai din cap.

Peste câteva minute, mă furișam deja, înfășurată într-o pătură primită de la domnul Davidson, spre locul în care stăteau, răsfirați pe iarbă, prizonierii de culoare. În capătul îndepărtat ardea un foc de tabără, lângă care ședeau doi dintre răpitori. Când ajunsei mai aproape, unde puteam fi văzută, mă culcai la pământ și înaintai, la fel ca data trecută, rostogolindu-mă și târându-mă încet până la grupul celor de culoare. Acolo rămăsei nemișcată, încercând să ascult și să văd dacă nu îl recunosc cumva, la lumina tremurătoare a focului, pe vreunul dintre cei din preajmă, apoi mă strecurai încet-încet între ei.

Recunoscându-l pe negrul de lângă mine, un bărbat necăsătorit pe la 40-45 de ani, îmi spusei că ar fi înțelept să vorbesc întâi cu el. Dacă se ivea vreo problemă, măcar n-aveau să sufere și ceilalți.

Îl înghionții ușor și, când deschise ochii, mă apropiai cât de tare îndrăznii de chipul lui, suflându-i la ureche să nu ridice vocea.

— Da' ce... începu el buimac.

— Sst... nu spune nimic, îi șoptii eu. Mă auzi?

— Bag seama că da, îmi răspunse el în șoaptă.

În jur, negrii care erau încă treji cântau mai departe în surdină și vorbeau cu glas scăzut, așa că puteam șușoti fără să fim auziți.

— În pădurea din spatele nostru sunt niște bărbați care au venit să ne salveze.

— De un' or venit?

— Nu importă asta. Mă poți ajuta să îi mai trezesc și pe alții? Trebuie să le spunem, fără să atragem atenția, să

se ascundă în pădure.

Lăsându-i un răgaz de gândire, mă întorsei și îi spusei același lucru și negresei nemăritate din cealaltă parte. Femeia nici că așteptă să-i spun de două ori. Peste câteva secunde se îndrepta deja de-a bușelea – cam repezător, după părerea mea! – spre copaci. Din fericire, la cât de departe ne aflam de foc, paznicii nu ne vedeau pe întuneric și femeia ajunsese cu bine în pădure. Între timp, burlacul cu care vorbisem la început își trezise și el un tovarăș. Următorii de lângă mine erau o pereche căsătorită. Peste un minut, se făceau și ei nevăzuți în pădure. Apoi, zărind-o ceva mai încolo pe bătrânică, mă trăseși lângă ea și o atinsei cu cotul. Mă recunoscui de îndată ce îmi auzi glasul.

— Chiar măntrebam, drăguță, dacă te-i întoarce, spuse ea. Nădăjduiesc că nu ți-or făcut nimic netrebnicii ăștia.

Nu... Vorbiți mai încet... Au venit niște bărbați să ne salveze.

— Lăudat fie Domnul știam eu c-are să vie careva! șopti ea.

— O puteți lua târâș într-acolo? Oamenii așteaptă în pădure.

— Nu știu de-oi putea fără' să mă vază ăi doi. Da' io-s bucuroasă, maică, și numa' să te știu teafără. Oi aștepta întinsă acilea. Nu-ți face griji pentru mine. Tu du-te de-i ajută pe ăilalți.

Mă strânse cu căldură de braț, după care am pornit cu grijă mai departe, târându-mă pe brânci.

De acum, primul bărbat cu care vorbisem fredona încetișor mesajul sub formă de cântec, atât de molcom că răpitorii nu deslușeau o iotă din ce zicea. Bărbații din jur, înțelegând despre ce-i vorba, îi țineau isonul, cântând în surdină, și uite așa, vestea făcu încet-încet ocolul întregii

tabere. Răpitorii or fi crezut pasămite că suntem bătuți în cap, de mugim ca niște vite duse la tăiat și, chit că ne strigau în răstimpuri să coborâm vocea, adevărul e că nu ne dădeau prea mare atenție.

Câțiva dintre cei alertați de mine și de burlacul de culoare, treziți brusc din somn, fuseseră cam zgomotoși din pricina sperieturii. O fetiță, bunăoară, țipă de spaimă. Dar niciunul dintre paznici nu se ridică să vadă ce se petrece – pesemne că erau și ei somnoroși. În cele din urmă, reușiră a se furișa neobservați în pădure vreo 15 inși, dacă nu chiar mai mulți – nu știu a vă zice sigur, că prea era întuneric. Între timp, eu ajunsesem însă periculos de aproape de foc și, când încercai să o trezesc pe negresa de lângă mine, care dormea buștean, femeia urlă ca din gură de șarpe.

— Hei, ce se petrece acolo?! strigă unul dintre paznici, sculându-se în picioare și pornind încet spre mine. Ce se întâmplă?

Îmi îngheță sângele în vine. În clipa următoare, îmi amintii însă că Rob și trupa domnului Davidson erau în pădure, cu ochii pe mine, așteptând probabil un moment prielnic să se năpustească asupra răpitorilor. Știu că a fost o nebunie din partea mea, dar am făcut-o fără să mă gândesc cât e de periculos. Singurul meu gând era să îi ajut pe cei din pădure, distrăgând preț de câteva clipe atenția paznicilor.

Așa că mă ridicai în picioare și spusei dârză:

— Nu se întâmplă nimic. M-am trezit pur și simplu din somn și trebuie să fac o vizită în pădure. Se poate?

Pornii direct spre el.

— Cine ești? întrebă el, venind spre mine. Nu-mi amintesc să te fi văzut până acum.

— Am fost în tren cu toți ceilalți... începui eu, mergând înainte, ca să nu își ia ochii de la mine.

În clipa aceea, domnul Davidson și doi dintre oamenii lui dădură năvală dintre copaci și îl înșfăcăară. Bărbatul înjură zdravăn, dar îl țineau atât de strâns că, oricât ar fi fost el de înalt și de voinic, tot nu avea ce le face. În același timp, alți câțiva se repeziră la negrul cel mătăhălos care ședea lângă foc. Până să apuce el a se dezmetici, îl înșfăcăară de braț și îl ridicară cu o smucitură în picioare.

Ci niciunul dintre noi nu știa unde se află cel de-al treilea, care se dusesese la culcare.

Acesta se trezise din somn atunci când strigase la mine cel care stătea de pază. Auzind zarvă și văzând grupul de bărbați că dăduseră buzna în tabără, individul se răsuci pe-o parte, își apucă arma și o aținti spre domnul Davidson.

O detunătură despică noaptea.

La auzul focului de armă, cei care încă dormeau se treziră țipând de groază. Deasupra țipetelor se auzi un răcnet de durere, urmat de niște sudalme înfiorătoare. Toată lumea sări în picioare și o zbughi care încotro, urlând de frică și de stupeoare.

Privind în direcția de unde se auzise bubuitura, îl văzui pe Rob cu pistolul în mână, la vreo zece pași de bărbatul pe care tocmai îl împușcase în braț.

Domnul Brannon și câțiva dintre negri dădură fuga la rănit, atât pentru a-l imobiliza, cât și pentru a-i bandaja rana ca să oprească hemoragia.

Rob își puse arma în toc și veni la mine. Îl priveam cu ochii mari de uimire. Era atât de calm și de stăpân pe sine... și abia ce împușcase un om!

— Ești bine? mă întrebă el.

— Cred că da. Măiculiță, Doamne!

Atât am fost în stare să spun.

În mijlocul forfotei ce se iscase în jur, bărbații îi legară fedeleș pe cei trei nelegiuți, iar negrii care se

ascunseseră ieșiră din pădure.

Încet-încet se liniștiră cu toții, duminindu-se că fuseseră salvați. Copiii, deșteptați de-a binelea, erau guralivi nevoie mare și puneau fel și fel de întrebări. Unii îi întrebau pe oamenii lui Davidson dacă sunt cumva de la căile ferate. Cât despre mine, eu eram ruptă de oboseală și tot ce îmi doream era să mă culc. Dar știam prea bine că n-am să apuc cu una, cu două!

Rob, Davidson și Brannon încercară să afle de la cei trei nelegiuți când avea să sosească vasul, dar aceștia, posaci și puși pe arțag, refuzară să le divulge vreun amănunt, stăruind că ei nu aveau cunoștință de niciun vas.

Mai rămâneau vreo două, trei ore până la mijitul zorilor.

Domnul Davidson le spuse oamenilor cine era el și ce se întâmplase. Aducându-și aminte de mine, mulți dintre ei veniră să îmi mulțumească. Deși eu nu făcusem, la drept vorbind, mare lucru, mă ridicau în slăvi de parca aș fi săvârșit cine știe ce faptă eroică!

Apoi, zicând că va trebui să rămânem oricum acolo până la dimineață, domnul Davidson ne îndemnă pe toți să încercăm a mai trage un pui de somn. Eu nici că îmi doream altceva! Am stat un pic de vorbă cu bătrâna negresă, la care începusem să țin ca la o prietenă dragă, iar apoi, simțindu-mi pleoapele tot mai grele, m-am întins lângă foc și m-am înfășurat strâns în pătură. Lumea, adunată în grupuri-grupulețe, murmură mai departe în jurul meu, iar bărbații se sfătuiau ce să facă. Eu însă, după toate emoțiile de peste zi, peste o clipă dormeam deja dusă.

36

În așteptare

Nu știu câtă vreme am dormit, dar cert e că, pe când m-am trezit, se luminase deja de ziuă. Oamenii forfoteau de colo-colo, discutând cu înfrigurare – îndeosebi despre cât le era de foame!

Din golfulețul în care ne aflam, situat nu departe de gura râului unde debarcaseră cei trei împreună cu prada lor, țărmul se înălța abrupt deasupra oceanului. Acolo stătea de veghe unul dintre bărbați, pândind sosirea vasului.

M-am sculat și mi-am rotit privirea împrejur, întrebându-mă unde o fi Rob. Mi-au spus că se dusese călare în josul coastei să vadă dacă șeful lui nu luase cumva între timp legătura cu oamenii guvernului.

Peste o oră și jumătate, când Rob se întoarce, însoțit de șeriful Heyes și de agenții federali, soarele era deja sus pe cer. Răpitorii fură dați pe mâna autorităților, iar oamenii făcură roată în jurul acestora și se puseră a le relata, vorbind unii peste alții, ce și cum se întâmplase. Agenții federali hotărâră să rămână la fața locului, nădăduind să-l poată aresta și pe căpitanul vasului, chit că, după toate aparențele, pesemne că acesta avea să sosească abia în noaptea următoare. Câțiva dintre slujbașii domnului Davidson tocmai se întorseseră din Yorktoun, un oraș din apropiere, cu ceva de-ale gurii. Oamenilor li se acrise, vezi bine, să mănânce numai pâine goală și, oricum, toată rezerva de pâine se epuizase cu o zi în urmă.

— Cu toate câte s-au întâmplat, noi doi n-am prea avut când să stăm de vorbă, spuse Rob, apropiindu-se de mine. Cum te simți, Mayme?

— Eram sleită de puteri, dar acum, după câteva ore de somn, mă simt deja mai bine.

— Katie își făcea mari griji pentru tine.

— Ea e bine?

— Da. Doar că se frământă de grija ta.

Se așeză lângă mine și îmi povesti de scurta vizită pe care i-o făcuse lui Katie.

— E o tânără cu adevărat remarcabilă, spuse el în încheiere.

— Fără doar și poate. Nici nu știu ce s-ar fi ales de mine dacă nu era Katie. Fără ea, probabil că nici n-aș mai fi în viață.

— Și ea simte la fel în ceea ce te privește. Iar acum că te-am găsit, trebuie să mă asigur că ajungi la ea teafără și nevătămată.

— Ce are să se întâmple cu toți oamenii aceștia?

— Domnul Davidson le-a aranjat transportul din Yorktown până la gara din Richmond și a vorbit cu cineva de la Căile Ferate să se asigure că fiecare își va putea continua călătoria, fără costuri suplimentare, până la destinația spre care se îndrepta înainte să se petreacă toate astea. Ce mai, e un om de-a dreptul extraordinar! Cum ai ajuns să-l cunoști?

Îi povestii despre fuga mea și câte ceva despre Josepha, relatându-i pe scurt cele istorisite de ea despre girueta în formă de cap de cal.

— Fiecare om are o poveste interesantă de spus, comentă Rob. E fascinant bunăoară felul în care povestea Josephei te-a inspirat să scapi de răpitori și să îi ajuți și pe ceilalți.

— Katie zicea că și tu ai o poveste foarte interesantă și că n-ai avea nimic împotrivă să citesc și eu scrisoarea pe care i-ai trimis-o.

Rob schiță un surâs aproape trist, apoi aprobă din cap.

— Desigur. O poți citi liniștită, dacă vrei. Povestea

mea se adresează tuturor celor pe care îi poate ajuta.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Acesta este, la urma urmei, rostul poveștilor de viață: să îi ajute pe oameni să se cunoască mai bine pe ei înșiși și să crească spiritual.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Dacă povestea unui om poate ajuta un alt om să crească spiritual... înseamnă că fiecare poveste de viață e unică și merită spusă.

— Fără doar și poate, Mayme. Tocmai de aceea mă intrigă într-atât domnul Davidson. Ceva îmi spune că are o poveste aparte, care m-ar putea schimba în bine, dacă aş ajunge să o cunosc.

— Poate că într-o bună zi ai s-o afli.

— Sper să ai dreptate.

— Domnul Davidson este vecin cu fermierul la care m-am dus să cer ajutor. Cu mai mulți ani în urmă, făcuseră amândoi parte din Calea Ferată Subterană. Obişnuiau să adăpostească sclavi fugari în peșterile și pădurile dintre fermele lor.

— Este fără îndoială un om deosebit și mi-ar face plăcere să aflu mai multe despre dânsul.

De parcă ar fi știut că despre el vorbim, chiar în momentul acela domnul Davidson o porni înspre noi.

— Ei bine, stimată domnișoară, permite-mi să te felicit, îmi zise el zâmbind. Oamenii aceștia n-ar fi acum liberi dacă nu erai dumneata.

— Eu nu am făcut decât să mă strecur în pădure și să fug. Dumneavoastră ați fost adevărații salvatori. Chit că, înainte să se lase imbarcați pe vas, ceva îmi spune că unii bărbați ar fi opus oareșice rezistență. Sunt sigură că mulți dintre ei ar fi preferat mai degrabă să moară decât să ajungă iar sclavi. Cred că am sosit tocmai când puneau la cale o răzmeriță.

— A fost, în mod indubitabil, un efort de grup, conchise Rob.

Domnul Davidson își plimbă privirea de la mine la Rob, apoi ridică din sprâncene.

— Încă tot nu m-am dumirit cum de vă cunoașteți voi doi.

Eu și Rob ne uitarăm unul la altul.

— Avem o prietenă comună, să zicem așa, explică Rob. Mayme și prietena ei călătoreau cu trenul, Mayme aflându-se în ultimul vagon, împreună cu toți acești oameni. La destinație nu a ajuns însă decât prietena ei, Katie. Îngrijorată de dispariția lui Mayme, Katie mi-a trimis o telegramă, iar eu am venit să o caut.

După ce i-am relatat pe scurt povestea mea și a lui Katie, domnul Davidson își aminti că citise despre noi în gazetă, în 1867. Apoi ne vorbi despre familia sa și despre activitatea lui în cadrul Căii Ferate Subterane.

— Semeni cu feciorul meu, îi spuse el lui Rob. Tare aș vrea să puteți face cunoștință cu el și cu nora mea.

— Cum îl cheamă pe fiul dumneavoastră? întrebă Rob.

— Seth.

— E un frumos nume biblic, spuse Rob, dând din cap.

Domnul Davidson îi aruncă o privire năstrușnică, apoi buzele i se destinseră încet într-un surâs.

— Dacă am înțeles bine de unde veniți, adăugă Rob, la întoarcere ne-am putea opri să facem cunoștință cu ei.

— Sunteți, desigur, bine-veniți, răspunse domnul Davidson, dar din păcate Seth și soția lui sunt plecați în Kansas să cumpere niște armăsari de prăsilă de la un vechi prieten de-al cuscrului meu.

— Sunteți crescători de cai?! exclamai eu uimită.

— Exact așa a reacționat și noră-mea când ne-am cunoscut, râse domnul Davidson. Și, ca să-ți răspund la

întrebare... noi suntem în primul rând agricultori. Creștem bumbac, grâu și alte cele. Herghelia este mai degrabă o activitate secundară, de care ne ocupăm însă cu mare drag. Orișicum, sunteți amândoi bine-veniți la ferma noastră, oricând ați dori să ne faceți o vizită. Mi-ar face mare plăcere să îmi cunoști fiul și nora, Mayme – dacă îmi permiți să îți spun și eu așa.

— Chiar vă rog. Mă fâstăcesc când mi se spune Mary Am. Numai tata îmi zice așa.

— Plantația noastră e chiar dincolo de orașelul Dove's Landing, adăugă domnul Davidson, întorcându-se iar spre Rob. Sper din suflet să ne mai vedem.

— Și eu la fel, răspunse Rob. Dar până una, alta, trebuie să ne asigurăm că toți oamenii aceștia ajung cu bine la destinație... iar Mayme, înapoi la Katie!

37

Cugetări matinale

Soarele de început de mai tocmai se ivise la orizont, aruncând umbre prelungi peste lanurile plantației Rosewood din Carolina de Nord. Tulpinile tinere de bumbac erau înfășurate într-un abur ușor de ceață ce amintea încă de răcoarea nopții. Dar și umbrele, și ceața aveau să fie în curând înghițite de căldura arzătoare a soarelui ce se înălța pe cer, risipind ultimele rămășițe ale nopții, așa cum soarele lui Dumnezeu are să șteargă într-o bună zi moartea și păcatul, odată cu toate vremelnicele neguri și suferințe pricinuite de ele.

Un bărbat străbătea încet câmpurile, umbra întinzându-i-se până hăt la conac, de unde pornise cu trei sferturi de ceas în urmă.

Nu îi stătea în fire să se trezească la mijitul zorilor. Când era mai tânăr, noaptea și atracțiile ei trecătoare îl acaparaseră ani în șir, împiedicându-l să descopere bucuriile mai simple și mai profunde ale vieții. Abia de curând, de când pășise în toamna existenței sale, își regăsisese pacea sufletească. Acum se bucură de legătura cu pământul, de anotimpuri, de familie, de prieteni și de plăcerile pe cât de mărunte, pe atât de însemnate, ale unui trai simplu. Începând să privească *în adâncul* lucrurilor cu ochii Adevărului, devenea el însuși un bărbat adevărat.

Diminețile ca aceasta îl chemau tot mai des. Acum îi făcea nespusă plăcere să se plimbe în zori pe plantație, privind cum toate se trezesc, se întind și respiră iar după somnul odihnitor al nopții. Găinile, mereu primele, începeau să cotcodăcescă, păsările să zboare din copac în copac, ciripind voioase, vacile să freamăte în grajd, ciorile să croncănească... frunzele se deschideau, tulpinile

se întindeau după soare... zece milioane de stropi de rouă se uscau încet pe tot atâtea fire de iarbă... pământul i se încălzea sub picioare... Acestea și alte zeci de subtilități care rămâneau nedefinite pentru minte, dar pe care inima lui le sesiza în fiecare dimineață, îl făceau să se simtă una cu natura așa cum nu se simțise nicicând înainte de a veni aici. Ciclurile pământului și minunile lui îi vorbeau cum nu crezuse vreodată că ar fi cu putință.

Totuși, în dimineața aceasta, tainicul lor mesaj ascundea o stranie melancolie. Bănuia parțial cauza acelei melancolii. Dar era mai mult de atât. Începuse să se gândească la viitor și, pe nesimțite, cugetările sale, așa cum le stă în obicei, se transformară în frământări. Iar așa cum le stă *lor* în obicei, frământările îi năpădiseră încet cugetul, alungând pacea pe care o simțea de regulă în aceste momente.

După ce ajunse la râu, porni înapoi, ocolind cei zece acri de teren pe care îi însămânțaseră primăvara aceasta, pe lângă cei de până acum, cu bumbac – recolta cu care își câștigau traiul și de care aveau acum nevoie mai mult ca niciodată. Bumbacul părea să crească frumos, la fel de înalt ca pe celelalte câmpuri.

Se plimba de vreo 50 de minute și umbra, redusă de soarele ce se înălța pe cer, nu i se mai întindea decât la 6-8 pași înaintea lui, când o altă siluetă își făcu apariția dinspre șură. Se opri și așteptă.

— Bună dimineața, frate.

— Pari tare îngândurat, spuse Ward, apropiindu-se. Ți faci griji pentru fete?

— Nu, n-aș putea spune că sunt îngrijorat din cauza lor, răspunse Templeton. Mă întreb, ce-i drept, cum de n-am primit nicio veste de la ele și le duc, firește, lipsa, dar de acum sunt amândouă femei în toată firea și știu că trebuie să le lăsăm să își hotărască viața.

Inspiră cu nesaț aerul încă răcoros al dimineții, apoi adăugă satisfăcut:

— Nu-i așa că e minunat să trăiești... să ai un cămin al tău?

— Așa-i, frate, așa-i. Cine ar fi crezut că doi vântură-țară ca noi or ajunge să se statornicească vreodată?

— Misterioase sunt căile Domnului – așa zicea mama. Și tot ea zicea că tot răul e spre bine.

Ward încuviință din cap, după care cei doi frați o porniră tăcuți spre câmpul alăturat.

— Cât de serioasă crezi că e daravera asta cu Herb? întrebă Ward într-un târziu.

Templeton slobozi un oftat.

— Nu știu, Ward... Zău că nu știu. Anul ăsta recolta se anunță a fi una bogată, dar avem facturi și impozite de plătit, iar acum l'A ne este îndepărtat încă unul dintre puținii prieteni pe care îi avem prin partea locului, în afară de Thurston, situația devine, ce-i drept, cam îngrijorătoare. Presupun că nu ne rămâne decât să așteptăm.

— Ai dreptate, aprobă fratele lui. Ce altceva am putea să facem?

— E ca atunci când ai în mână doi valeți și, cu toate astea, miza e cam mare ca să stai liniștit, comentă Templeton zâmbind ștregărește; dar zâmbetul îi pieri numaidecât. Uneori partea cea mai grea este așteptarea.

— Așa cum ne este nouă greu să așteptăm, neștiind ce se întâmplă în timpul ăsta cu fetele.

— Așa cum zici, frate Ward.

Își continuă drumul, întorcându-se pe ocolite spre casă. În Cele din urmă, Templeton fu cel care rupse tăcerea.

— Nu știu, o fi din pricină că fetele au crescut și sunt plecate acum la Nelida să viziteze școala aia... cert e că de la o vreme încoace mă încearcă așa... un sentiment

straniu – nici măcar n-aș ști cum să-i zic – de parcă s-ar putea să nu mai am multe ocazii de a mă plimba pe câmpurile astea.

— Să fie, oare, o premoniție a morții? Nu cred că-mi place cum sună asta, frățioare.

— Nu, nu cred că-i vorba de asta. E mai degrabă sentimentul că se apropie o schimbare și că trebuie să ne bucurăm de fiecare clipă pe care ne este dat s-o mai petrecem aici. Știu și eu? Dacă fetele hotărăsc să se înscrie la pension și apoi au să se mărite și au să se stabilească acolo? Jeremiah bunăoară are o slujbă bună în Nord. Dacă el și Mayme decid să rămână acolo?

— Nu-mi vine să cred că ar face una ca asta...

— N-avem cum s-o știm. În Nord sunt mai multe posibilități pentru un flăcău ca Jeremiah și cei de culoare sunt mai bine văzuți decât aici. Dacă aș fi negru, eu unul acolo m-aș duce. De ce ar vrea ei să rămână în Sud când, în loc să se schimbe în bine, aici lucrurile se schimbă doar în rău? Ş-apoi, să nu uităm că și tânărul pe care îl simpatizează Katie tot în Nord trăiește și își câștigă pâinea.

— Ai dreptate, nu zic nu. Totuși, căminul lor rămâne la Rosewood.

— Mda, dar căminul este acolo unde sunt ai tăi. Îți mai aduci aminte de ferma bunicului? Acela a fost primul cămin al familiei Daniels. Apoi Rosalind s-a măritat cu Richard și a venit aici, iar Nelida s-a măritat la rândul ei și s-a mutat la oraș. Rosewood este casa părintească a lui Katie și ne-a fost și nouă un cămin bun. Dar știu și eu?... Presupun că nimic nu e menit să țină o veșnicie. Mă întrebam pur și simplu ce ne vom face dacă la un moment dat or să plece amândouă de la Rosewood... Vorba ceea, nu mai suntem nici noi tineri.

— Fă bine și vorbește numai în numele tău! râse fratele său mai mare.

— Totuși, Ward, gândește-te și tu, continuă pe un ton serios Templeton, ce am face la o adică? Am vrea să rămânem aici fără ele? Fetele cresc, Ward. Trebuie să ne împăcăm cu gândul. Vin pesemne schimbări pe care nu le vom putea opri.

Cei trei bărbați de la Rosewood

— Ce faci acol'? Întrebă Josepha, apropiindu-se de Henry, care stătea cu spatele la ea, privind pe fereastra de deasupra tejghelei de bucătărie pe care i-o meșterise cu atâta migală cu un an în urmă.

— Iaca, mă uitam cum se plimbă-mpreună pe câmp așa doi frați albi ai noștri – dom' Templeton și dom' Ward.

Josepha se opri lângă el și se uită pe geam.

— Par din cale-afar' de serioși, cum merg ei așa, adânciți în vorbă.

— Băgat-ai, Seffie, de seamă că dom' Templeton face ocolu plantației în fiecare dimineață?

— Văzutu-l-am, da, răspunse nevastă-sa.

— Asta mă duce cu gându la ce se zice-n Scriptură despre oamenii credincioși – „îngrijește bine de oile tale și ia seama la turmele tale”. Frații ăștia doi rătăcit-au vreme îndelungată, da' pân' la urmă or învățat a se îngriji cu sârguință de ceea ce le-a dat Ăl de Sus. Am tăt respectu' pentru ei.

— Cu noi fost-au tare buni, asta-i sigur, încuviință Josepha.

Henry se întoarse și porni încet spre ușă.

— Ceva îmi spune că s-ar cuveni să mă duc la dâșii, murmură el, că or avea pasămite oarece să-mi zică. Nu vrei să vii și tu?

— Nu. Orișice ar avea să-ți spună, socotesc c-a fi ceva ce vă privește pe voi, bărbații.

Henry dădu din cap și ieși pe ușă.

Văzându-l că vine înspre ei, frații Daniels se opriră.

— Bună dimineața, Henry! Îl salută Ward de departe.

— 'Neața, dom' Ward... dom' Templeton. Sper că nu vă deranjez.

— Nicidecum, dragă Henry! exclamă Templeton. Tocmai ne bucuram de aerul proaspăt al dimineții și discutam despre schimbările pe care s-ar putea să ni le rezerve viața.

— Ce schimbări, dom' Templeton?

— Știu și eu?... Vorbeam despre faptul că îmbătrânim... de calea pe care o vor alege fetele în viață...

Henry dădu din cap.

— Tu câți ani ai, Henry? îl întrebă Templeton.

— Cinș'unu.

— Și Josepha?

— Numa' ce-mplinit-a cinzăci anu' ăsta.

— Ei bine, eu am 54 de ani, iar Ward, 57. Ceea ce înseamnă că suntem tustrei trecuți de 50 de ani. Tocmai vorbeam cu frate-meu despre viitor și despre ce are să se aleagă de noi doi. Tu, Henry, ce crezi - s-ar putea ca Jeremiah și Mayme să rămână în Nord?

— Știu și io, dom' Templeton?... Fecioru' meu n-a pomenit de una ca asta 'nainte să plece. El s-a dus numa' ca să câștige niște bănuți, câți să poată ține o nevastă. Da' adevăru-i că acilea n-ar prea fi în siguranță.

— Am înțeles. Totuși, să presupunem că Jeremiah și Mayme se vor căsători, se vor stabili în Nord și, într-o bună zi, vor avea un copil. Cel mai probabil, în calitate de bunici, ne vom dori amândoi să fim aproape de el, nu-i așa?

— Mai încape vorbă? Josepha și cu mine nici că ne dorim altceva!

— Înțelegi, Henry, unde bat? Trebuie să fim realiști: avem cu toții o vârstă. Peste încă cinci sau hai, zece ani, mă îndoiesc că noi trei și Josepha om fi în stare să strângem singuri recolta.

Gândul îl făcu pe Henry să râdă încetișor.

Își continuă tăcuți drumul.

— Ce v-a făcut să cugetați la unele ca acestea?

întrebă Henry după un minut, două.

— N-aș putea să îți spun exact, răspunse Templeton. În dimineața asta m-am trezit pur și simplu îngândurat. Probabil are de-a face cu plecarea fetelor și cu veștile pe care ni le-a dat Herb Watson.

Se lăsă iar tăcerea.

— S-ar mai găsi o ieșire din necazu' acesta, spuse Henry.

— Și anume? întrebă Ward.

— Dacă io și Josepha plecăm d-acilea și ne ducem undeva în Nord, poate că lumea o să vă dea pace...

— Nici prin cap să nu vă treacă una ca asta! îl întrerupse Templeton. Aici, la Rosewood, suntem cu toții o familie și vom rămâne uniți, orice s-ar întâmpla. Ne-a luat tuturor ceva timp să înțelegem cât de importantă e familia. Eu și Ward am fost niște vântură-lume, Josepha a trăit mai toată viața singură, iar tu ți-ai pierdut familia de tânăr. Acum însă ne avem unii pe alții. Josepha are un soț, iar tu, o soție. Avem copii și nepoate, iar într-o bună zi poate că vom deveni chiar și bunici. Nu, suntem o familie și nu vom lăsa nimic să ne despartă.

— Îți mulțănesc, dom' Templeton, spuse Henry, după care începu iar să chicotească. Și, dacă tot vorbim de treburile acestea, să nu uităm un lucru.

— Ce anume? întrebă Templeton.

— Dacă fecioru' meu și fata matale s-or lua, așa cum au dâșii de gând, om fi înrudiți de-adevăratelea.

— Păi nu? râse Templeton. Așa că, la o adică, ori plecăm cu toții de la Rosewood, ori nu pleacă nimeni!

Din nou împreună

Tipătu pe care îl slobozi Katie când deschise ușa mai că îmi sparse timpanele.

— Mayme!

Se năpusti asupra mea și mă strânse în brațe, de aproape mă lăsa fără suflu. Peste câteva secunde plângeam deja amândouă. Aproape în aceeași clipă în care Katie îl văzu pe Rob în spatele meu, eu zării cine se ivește îndărătul ei. La fel de iute cum ne îmbrățișaserăm, ne dădurăm amândouă drumul.

— Jeremiah! exclamai eu. Ce... Nu-mi vine să cred!

Mă repezii înăuntru și mă prăbușii în brațele lui.

— Păi, nu-ți zisai c-am să viu cât de răpede pot? spuse el, mângâindu-mă pe păr cu mâna lui mare și neagră. N-am mai putut să rabd ș-am purces încoa, că abia așteptam să te văz. Ci Katie mi-a zis că tu dispărut-ai și că pornit-a Rob să te caute.

— Doamne, nu-mi vine să cred că te văd! murmurai eu. Mi-a fost așa de dor de tine!

Rob și Katie recuperau și ei timpul pierdut afară pe verandă, chit că despărțirea lor durase mult mai puțin decât a noastră, într-un sfârșit, Rob și Jeremiah își dădură mâna și făcură iar cunoștință. Se mai întâlniseră o singură dată, la Rosewood, cu ani în urmă.

Următoarele zile au trecut ca prin vis. Ne era greu să revenim la starea de spirit pe care o avuseserăm la începutul călătoriei. Chiar dacă nu trecuseră decât o seamă de zile de când luaserăm trenul spre Philadelphia, între timp parcă totul se schimbaseră. Un asemenea moment de răscruce îi unește pe oameni. Iar acesta a avut darul de a-i uni pe Rob și pe Katie mai mult ca orice altceva. De astă dată, Rob n-a mai tras la hotel, ci a rămas

două zile acasă la mătușa Nelida, împărțind garajul cu Jeremiah, iar el și Katie și-au petrecut mai tot timpul împreună, făcând plimbări lungi și discutând la nesfârșit.

La o zi după sosirea mea, Jeremiah a trebuit să se întoarcă la locul său de muncă. Dar nu era departe și ne scriam zi de zi. N-avea de gând să mai rămână multă vreme acolo; în iulie-august voia să se întoarcă la Rosewood ca să ne ajute la cules.

Apoi Rob s-a întors la Hanover, iar eu și Katie am rămas singure cu mătușa Nelida. Cu toate că acesta ne fusese planul de la bun început, zilele următoare au fost parcă prea liniștite, prea triste și prea solitare. Pentru prima oară în viață, Katie și cu mine realizam că nu ne mai suntem de ajuns una alteia. Pe cât de mult ne iubeam, simțeam fiecare lipsa bărbatului iubit. Iar gândul că prietenia strânsă dintre noi nu mai era singurul lucru important din viețile noastre era incitant, dar oarecum și puțin trist, așa cum e adesea, vezi bine, procesul maturizării. De acum nu mai eram două copilițe, ci două tinere femei - în inimile cărora se înfiripase un nou fel de dragoste.

Am făcut plimbări prin oraș cu mătușa Nelida și ne-am dus să vizităm școala - acesta era, doar, motivul pentru care veniserăm în Philadelphia! Pensionul nu m-a impresionat în mod deosebit, în afară de câteva negrese care lucrau ca servitoare, mai toate fetele erau albe. N-am văzut decât o singură elevă de culoare. Eram amândouă nehotărâte. Gândurile ne stăteau în cu totul altă parte - la culesul bumbacului și mai cu seamă la Jeremiah și Rob, cărora le scriam ori de câte ori aveam o clipă de răgaz - și ideea de a începe o viață complet nouă ca eleve de pension, departe de tot ce ne era drag și cunoscut, nu ne surâdea defel.

Firește că de îndată ce am ajuns în sfârșit în

Philadelphia, mătușa Nelida le trimise o telegramă tatii și unchiului Ward, spunându-le că eram amândouă cu ea și că totul era bine. Le scria cu întârziere pentru că apăruse o mică problemă, se scuza ea, adăugând că le vom explica noi într-o scrisoare despre ce era vorba.

Telegrama avu darul de a-i liniști pe frații ei – asta până primiră scrisoarea lui Katie, iar apoi, la distanță de câteva zile, scrisoarea mea! Aflând ce se întâmplase, frații Daniels răspunseră imediat că vor veni personal la Philadelphia să ne aducă acasă. În următoarea ei scrisoare, mătușa Nelida îi întrebă dacă mai puteam rămâne la ea vreme de câteva săptămâni, până la aniversarea lui Katie. Frații ei se învoiră și se apucară numaidecât să facă pregătiri de călătorie.

40

Vechea fermă

Mătușa Nelida ne-a arătat tot ce era de văzut în Philadelphia și am făcut chiar și o excursie de o zi cu trenul până în New York City. Spre bucuria mea, am avut ocazia să-l mai întâlnesc o dată pe Jeremiah. Într-una dintre scrisorile către sora sa, tata o întreba dacă mai știe ceva de vechea fermă a familiei. Mătușa ne arată și nouă scrisoarea.

— Unde se află ferma? o întrebă Katie.

— Nu știu exact - am văzut-o o singură dată, răspunse mătușa Nelida. Undeva la țară, lângă hotarul cu Maryland.

— Acolo trăiește Rob - în orașul Hanover.

— Dacă stau bine să mă gândesc, murmură mătușa, vechea gospodărie Daniels se afla chiar la vest de Hanover. Ce coincidență remarcabilă!

— Cui îi aparține acum ferma? întrebă Katie.

— Nu știu. Nu se mai află în proprietatea familiei de ani de zile, încă de pe vremea când trăiau bunicii mei - adică străbunicii voștri. Ei erau quakeri. Stră-străbunicul meu, Elijah Daniels, a venit în America în 1678 pe vasul Shield, împreună cu Woolmanii și cu John Borton. Pennsylvania era pe atunci o provincie quakeră, căci William Penn primise mare parte din teren printr-un act regal semnat de Carol al II-lea al Angliei și cumpărase restul pământului de la lordul Berkeley și de la ducele de York Woolmanii și Bortonii s-au stabilit pe insula Burlington de pe râul Delaware, dar câțiva, mai curajoși, s-au aventurat puțin mai departe, spre vest, pe urmele marelui Penn, și așa au ajuns strămoșii noștri aici, unde și-au ridicat mica gospodărie. Străbunicii mei aveau opt copii - bunicul era al șaselea. Întrucât n-aveau cum să

moștenească toți ferma, bunicul s-a însurat și a plecat. Nu sunt sigură câtă vreme a mai rămas ferma în proprietatea familiei. Părinții noștri ne-au dus acolo o singură dată – pe Rosalind, Ward, Templeton și pe mine. Dar pe vremea aceea eram cu toții copii și, neînțelegând că vedeam primul cămin ridicat de neamul nostru pe pământ american, nu i-am dat mare atenție.

— N-am putea merge să vedem și noi ferma? întrebă Katie entuziasmată.

— Nici măcar nu sunt sigură că aş fi în stare s-o gălesc, draga mea. Totuși, de încercat, am putea încerca.

Peste două zile luam deja trenul într-acolo. Katie fremăta de emoție. Nu îi scrisese lui Rob de vizita noastră – voia să-i facă o surpriză. Am tras peste noapte la un hotel din York, iar a doua zi ne-am continuat călătoria, sosind în Hanover în prima parte a după-amiezii.

Mătușa Nelida închirie o brișcă și, după ce întrebăram pe cineva unde se află biroul șerifului, o pornirăm într-acolo. Katie dădu buzna înăuntru cu fața toată numai un zâmbet.

Șeriful Heyes stătea așezat la birou.

— Domnișoară... Clairborne? făcu el uimit, recunoscând-o.

— Da, eu sunt, răspunse Katie. Bună ziua, domnule Heyes.

— Domnișoară Daniels, adăugă șeriful, zărindu-mă în spatele lui Katie, văd că ți-ai revenit de pe urma acelei experiențe cumplite.

— Da, domnule șerif, mă simt mult mai bine.

— Rob unde este? întrebă Katie înfrigurată.

— L-am trimis pentru câteva zile în Ellicott City, după care am înțeles că dorește să le facă o vizită părinților săi în Baltimore.

— O, nu! exclamă Katie.

— Știa că veniți?

— Nu, am venit cu alte treburi... - dar ne doream să îl întâlnim. Orisicum... domnule Heyes, dânsa este mătușa noastră, Nelida Fairchild.

— Încântat de cunoștință, stimată doamnă, spuse șeriful, după care adăugă: Regret nespus, știu că Rob va fi tare dezamăgit că nu a fost aici, dar după cum v-am zis, e plecat din oraș.

Dezamăgite la rândul nostru, ne luarăm rămas-bun de la șerif și pornirăm, așa cum avuseserăm de gând de la bun început, în căutarea gospodăriei Daniels. Și eu, și Katie trepidam de emoție. Până acum niciuna dintre noi nu stătuse prea mult să se gândească la strămoșii noștri veniți din Anglia sau la faptul că fuseseră quakeri - chit că, știind că familia mamei lui Katie se trage din Pennsylvania, ar fi trebuit pasămite să ne dăm seama.

După mai multe ceasuri de căutări, într-un târziu ajunserăm la o răscruce, unde drumul principal se întretăia cu o cărare lungă de pământ. Văzând numele Daniels gravat pe plăcuța de lemn pe jumătate putrezită de la răspântie, mătușa Nelida trase de hățuri și își roti privirea de jur-împrejur. La una dintre fermele răsfirate prin preajmă, un bărbat alb și unul de culoare brăzdau împreună pământul cu un plug tras de cai.

— Cred că aici este, șopti mătușa Nelida.

De emoție, ni se făcu la tustrele pielea de găină.

Mătușa plesni din hățuri și pornirăm încet pe drumeagul de pământ. După un pâlț de copaci, ieșirăm într-un spațiu deschis pe care se înălțau o casă mare de lemn și o șură. Ambele erau păraginite, cu bârne lipsă și geamuri sparte. Păreau părăsite de ani de zile.

Mătușa Nelida fixă îndelung casa, cu gândul departe, apoi oftă.

Acesta este, fetelor, primul cămin întemeiat de

strămoșii voștri quakeri pe pământ american. Aceasta este gospodăria Daniels. Nu sunt sigură cât a mai rămas din clădirea inițială – probabil prea puțin. Dar acesta este locul pe care Elijah Daniels și-a înălțat prima casă după emigrarea în America.

Coborâram tustrele din brișcă și făcurăm tăcute ocolul casei. Eu încercai să trag cu ochiul pe ferestre, dar la cât erau de murdare geamurile, nu văzui mai nimic înăuntru.

— Veniți să vedeți ce am găsit! ne strigă Katie din cealaltă parte a casei.

Pornirăm repede într-acolo. În fața lui Katie se înălțau opt-zece pietre de mormânt.

— E exact ca la Rosewood, murmură ea.

— Acestea sunt locurile de veci ale familiei Daniels, spuse mătușa Nelida. Uitați... aici zac bătrânul Elijah Daniels și soața lui, Mary... John Daniels, Ezekiel și Eliza Daniels... William și Sarah Daniels... Parcă nici nu-mi vine să cred că stau chiar lângă mormintele lor!

— Păcat că au fost năpădite de buruieni, zise Katie. Ce-ar fi să le curățăm și să...

Tocmai în momentul acela se auziră niște ciocănituri dinspre șură.

— E cineva aici! exclamai eu. Poate că gospodăria nu e, totuși, părăsită.

— Oricine ar fi, interveni mătușa Nelida, probabil că ne va putea spune mai multe despre fermă. Sunt sigură că nu va avea nimic împotriva să aruncăm o privire în jur.

Cu mătușa în frunte, cotirăm pe după casă și o luarăm spre șură. Lângă jgheabul cu apă era priponit un cal. Zgomotul venea de pe acoperiș, unde un bărbat bătea niște scânduri în cuie.

— Bună ziua! îi strigă mătușa Nelida.

— O... bună ziua și dumneavoastră! răspunse el,

coborându-și privirea spre noi. Nu știam că am musafiri.

— Vă cerem scuze de deranj, zise mătușa Nelida. Străstrăbunicul meu a construit prima casă de pe această proprietate, și tocmai le arătam nepoatelor mele gospodăria – sper că nu aveți nimic împotriva.

— De ce aș avea? răspunse bărbatul. Orișicum, eu nu locuiesc aici. Nu locuiește nimeni aici. Doar că proprietarul se gândește să vândă ferma și m-a angajat să dreg acoperișul șurii.

— Am înțeles.

— Așa că stați și vă uitați liniștite. Dacă vreți, puteți arunca o privire și în casă. Ușa nu-i încuiată.

În casă se mai afla o parte din vechiul mobilier, dar totul era plin de praf, păienjeniș și cioburi de geamuri sparte. De cum pășirăm pragul, Katie se cufundă într-o tăcere de nepătruns și vreme de o oră, după ce ne luarăm rămas-bun de la bărbatul care lucra pe acoperiș și pornirăm înapoi spre Hanover, nu scoase niciun cuvânt. În aceeași seară, am luat trenul spre Lancaster și de acolo un altul până în Philadelphia.

41

Baltimore

Ne-am simțit bine în Philadelphia, la mătușa Nelida, dar trebuie să mărturisesc că spre sfârșitul șederii noastre acolo ardeam deja de nerăbdare să mă întorc la Rosewood. După atâta vreme petrecută între pereții unei case de la oraș, îmi venea să-mi iau câmpii, nu alta! Era grozav, nu zic nu, să ai atâtea cărți la îndemână și tot timpul din lume ca să stai să citești. Mie mi-era însă dor de aerul curat de afară, de lanuri, de păduri, de pâraie, de vaci, de găini și de porci! Ce mai, abia așteptam să ajung acasă!

Am făcut încă o vizită la pension. Directoarea ne-a dus peste tot și ne-a arătat mai multe săli de clasă. Atât eu, cât și Katie ne uitam cu jind la hărțile de pe pereți, iar Katie mai că salivă când văzu pianul din sala de muzică și auzi răzbind de departe acorduri de vioară. Erau atâtea de făcut, atâtea de învățat!

Directoarea ne invită să luăm prânzul acolo. Atunci ne-am dat seama că, deși ne aflam în Nord, lucrurile nu erau nici aici chiar atât de diferite cum crezuserăm noi. Ne-am așezat la masă împreună cu alte câteva fete și mâncarea ne-a fost servită de niște negrese tăcute, îmbrăcate în rochii negre cu șorțuri albe. Din când în când, îmi mai aruncau pe furie câte o privire, dar de vorbit, n-a cutezat să-mi vorbească niciuna. Școala avea și câteva eleve de culoare, puține la număr, dar acestea stăteau mai mult retrase. Până și aici exista segregatie între albi și negri. Se mai găsea oare un loc în care să putem conviețui armonios unii cu alții, așa cum trăiam noi la Rosewood?

Cu o săptămână înainte de ziua ei de naștere, când tata și unchiul Ward aveau să vină să sărbătorim cu toții și apoi să ne întoarcem acasă, Katie dădu în sfârșit curs

invitației lui Rob de a petrece câteva zile în Baltimore, la casa părinților lui. După ce am condus-o la tren, eu și mătușa Nelida am rămas pentru prima oară singure. Credeam că o să ne simțim amândouă stinghere.

Nu știu de ce. Probabil unde că atunci când ești de culoare, te aștepti ca albi să te trateze altfel. Ei, dar nici că trebuia să-mi fac griji în privința mătușii Nelida!

Ne-am simțit grozav împreună. S-a purtat ca o mamă cu mine. M-a învățat să pregătesc prăjiturile preferate ale tatii, m-a ajutat să-mi cos o rochie nouă, m-a dus la biblioteca orașenească și mi-a arătat toate clădirile istorice în care părinții fondatori ai națiunii semnaseră acte importante precum Declarația de Independență și Constituția Statelor Unite ale Americii. Câte lucruri n-am aflat de la ea despre istoria țării și despre cea a neamului Daniels! Și, cu toate că eram pe jumătate neagră, mătușa m-a tratat tot timpul ca pe un membru drag al familiei.

În răstimpuri, cu ochii încărcăți de dor, începea a depăna amintiri despre sora ei, Rosalind, și despre mămuca mea. Și așa am ajuns a înțelege că nu doar mama lui Katie o îndrăgise pe Lemuela. O îndrăgise întreaga familie.

Zilele petrecute împreună s-au scurs parcă prea repede și am prins mare drag de mătușa Nelida. Era curioasă să afle mai multe despre felul în care izbutiserăm s-o scoatem la capăt noi, fetele, înainte să ni se alăture tata și unchiul Ward. După ce îi răspundeam la întrebări, se cufunda uneori într-o tăcere plină de alean. Mă întrebam dacă nu-i tânjește cumva și ei sufletul după viața pe care o duceam noi la Rosewood și mă muștra cugetul că nu veniserăm să o vizităm mai repede.

*

Între timp, așa cum mă apropiasem eu de mătușa Nelida, se apropiase și Katie de familia lui Rob Paxton. Îi

mai întâlnise o dată, dar numai fugitiv. De atunci se mai maturizase și înțelegeau cu toții că relația dintre ea și Rob era, în mod vădit, una cât se poate de serioasă. Acum că știa atâtea despre povestea familiei și despre suferința pe care le-o pricinuisese moartea surorii lui Rob, nu mai venea în casa lor ca o străină, iar Paxtonii o primiră cu brațele deschise, ca pe una de-a lor.

În seara de dinaintea întoarcerii lui Katie la Philadelphia, cei doi tineri erau singuri în mica bibliotecă de la etajul casei. Katie își plimba distrată privirea peste cotoarele cărților de pe rafturi.

— „Povești cu zâne”, citi ea un titlu. Sună interesant. Ai citit cartea?

— Nu, răspunse Rob. E scrisă de un scriitor scoțian pe care l-a descoperit mama cu un an, doi în urmă.

— Aveți, fără doar și poate, o mulțime de cărți.

În cele din urmă, coborâră scările și ieșiră în grădină.

— Familia mea este de-a dreptul vrăjită de tine, comentă Rob.

Katie zâmbi.

— Au fost cu toții minunați.

— Crezi că ai putea fi vreodată fericită aici... în Nord? întrebă el. Nu că Baltimore ar face parte din Uniune, dar știi ce vreau să zic – e mai la nord decât Carolina.

— Știu și eu? murmură Katie. În fond și la urma urmei, neamurile mele se trag din Pennsylvania. După cum ți-am zis, străbunii mamei aveau o fermă lângă Hanover, orașul în care lucrezi tu.

— Încă tot nu-mi vine să cred că s-a nimerit să mergi acolo tocmai când eu eram plecat! exclamă Rob. Tare aș fi vrut să văd casa aceea împreună cu tine.

— Mătușa Nelida zice că ne tragem din neam de quakeri. Eu însă am trăit toată viața în Sud. Rosewood *este* viața mea. Nu mă văd plecând vreodată de acolo.

Rob schiță un zâmbet.

— Mai știi? Poate c-or avea nevoie de un șerif în Greens Crossing.

— Cel din Oakwood este corupt. Face parte din Ku Klux Klan.

— Atunci poate că ar trebui să mă duc la Oakwood să candidez împotriva lui.

— Mi-a povestit Mayme cum l-ai salvat de la moarte pe domnul acela pe nume Davidson, dar încă tot mă îngrijorează să știu că porți o armă la tine, ripostă Katie. Mă înspăimântă ce s-ar putea întâmpla.

— Atunci presupun că va trebui să găsim o altă soluție. Nu mai e o taină, domnișoară Clairbome, că inima mea îți aparține, Am doar nevoie de un răgaz să mă gândesc cum ar fi cel mai bine... pentru tine și pentru noi toți. Tot ce îți cer, Katie, este să ai puțină răbdare.

— Voi avea, Rob. Am încredere în tine.

O luă în brațe, ea îl înlănțui la rândul ei și rămaseră îmbrățișați așa vreme îndelungată, într-o tăcere plină de mulțumire.

Nu aveau nevoie de termene și condiții. De acum, inimile lor băteau ca una. Iar deocamdată, asta era de ajuns.

Lacrimi de despărțire

La aniversarea de 20 de ani a lui Katie am ținut o petrecere festivă și amuzantă. Cu ajutorul mătușii Nelida, am pregătit un tort mare pe care l-am ornat, după cum mă învățase ea, cu glazură, frișcă și tot felul de bomboane colorate. A ieșit o frumusețe de tort, zău așa! Și am petrecut cu toții de minune, cu cântec și voie bună.

Totuși, pe de o parte eram și nițel triști, căci știam că în curând o să ne despărțim și că poate nicio revedere n-are să mai fie vreodată la fel. Așa-i, bag seama, la orice zi de naștere – te năpădesc fel și fel de gânduri. Când le-am povestit de primele noastre aniversări sărbătorite la Rosewood, ceilalți ne-au compătimit pasămite. Ci Katie și cu mine ne aminteam cu drag și bucurie de clipele acelea. Cu toate căte se întâmplaseră în ultima vreme, ne maturizaserăm amândouă... parcă prea repede. Poate că ne întrista gândul că în viață apar neîncetat schimbări neprevăzute. Unele sunt îmbucurătoare, dar odată cu acelea vin deopotrivă încercări și suferințe, după cum o știam prea bine. Iată deci că, deși petreceam, eram cu toții conștienți de despărțirile și schimbările ce aveau să vie mai repede decât ne doream noi.

Primele despărțiri avură loc chiar a doua zi.

Rob, care venise la petrecere, luă trenul de dimineață ca să se întoarcă la Hanover.

Katie vărsă lacrimi fierbinți.

În după-masa aceleiași zile, plecă și Jeremiah. Trebuia să se întoarcă la locul său de muncă din Delaware.

— Spune-i lu' tătuca și lui Josepha că m-oi întuma luna care vine, îmi zise el. Pân' atunci oi avea destui bani puși deoparte. Și, dom' Templeton, adăugă el, întorcându-se spre tata, stai liniștit c-am să viu și la cules.

— Îți mulțumim, Jeremiah, răspunse tata. Aceasta are să fie cea mai importantă recoltă pe care am avut-o vreodată la Rosewood.

— Zisu-mi-a tătuca într-o scrisoare. Fii pe pace, dom' Templeton: oi fi acol' ș-om strânge tăt bumbacu cela.

— Ești un flăcău de nădejde, Jeremiah.

— La întoarcere, vezi să nu te așezi în vreun vagon din acelea care se desprind de restul trenului! glumi unchiul Ward.

— Mi-oi da silința, dom' Ward.

În cele din urmă, Jeremiah veni la mine, mă îmbrățișă și schimbă câteva cuvinte în șoaptă. Apoi îl privii, înlăcrimată, cum se duce.

În dimineața următoare, unchiul Ward, Katie și cu mine ne-am început lungul drum spre casă. Năstrușnică mai e viața! Câtă vreme fuseserăm despărțiți, ne topiserăm unii de dorul celorlalți. Acum eram din nou împreună tuspătru și, totuși, aveam impresia că asta nu mai e de ajuns – ceva lipsea. Știam prea bine ce. Lui Katie îi lipsea Rob, iar mie, Jeremiah. Viețile noastre se împleteau de acum cu ale lor și, fără ei, nu ne mai simțeam întregi. Familia noastră creștea. Cred că tata și unchiul Ward o simțeau la rândul lor, chit că ei se gândeau nu atât la Jeremiah și Rob, cât la mătușa Nelida. Legătura dintre cei doi frați și sora lor era mai strânsă ca niciodată. Templeton și Ward fuseseră burlaci toată viața, iar Nelida era văduvă. Ani de zile nu știuseră mai nimic unii de alții. Acum însă, pe măsură ce înaintau în vârstă, deveneau din ce în ce mai conștienți de dragostea adâncă pe care și-o purtau ca frați.

Ci uneori frații și surorile nu prea se pricep a vorbi despre lucrurile acestea. Așa se face bunăoară că, atunci când ne adunăm cu toții pe veranda mătușii Nelida să ne luăm rămas-bun, cei trei se îmbrățișară, spunându-și vorbe

aparent banale precum: „Ai grijă de tine”. De fapt, ceea ce își spuneau ei, fără cuvinte, era: „Te iubesc”.

O îmbrățișarăm și noi, fetele, iar mătușa Nelida ne sărută pe amândouă cu căldură. Descoperiserăm în ea nu doar o mătușă, ci și o prietenă de suflet. Știam că o să-i simțim lipsa.

După ce urcarăm tuspătru în trăsură și unchiul Ward le strigă celor doi cai s-o ia din loc, mătușa Nelida se întoarse cu spatele și intră, plângând, în casă.

În prima zi a călătoriei am fost cu toții tăcuți, fiecare adâncit în gândurile sale. În cea de-a doua zi ne-a revenit cheful de vorbă și până într-a treia tăfăsuiam deja voioși, la fel ca odinioară. Chit că Rob, Jeremiah și mătușa Nelida nu erau niciodată departe de gândurile noastre, ne bucuram pur și simplu să fim din nou împreună tuspătru.

Drumul până acasă a durat șase zile.

— Ei, nu ne mai țineți în suspans! exclamă tata într-o zi. Spuneți-ne ce ați hotărât.

— În ce privință? întrebai eu.

— Vreți să mergeți la școala aia de fete din Philadelphia?

Eu și Katie ne uitarăm una la alta.

— Nu, unchiule Templeton, nu vrem, răspunse ea.

— Cum așa? Nu v-a plăcut pensionul?

— N-aș putea spune că nu ne-a plăcut... dar se pare că oriunde am merge, ne este greu să ne găsim locul. Cum a fost pe tren, bunăoară – când ne văd împreună, oamenii se uită chiondorâș la noi. Nu le place să vadă că o fată albă și una de culoare pot fi cele mai bune prietene. Mi-aș dori, nu zic nu, să studiez istorie, geografie, muzică și literatură. Dar, după toate prin câte am trecut împreună Mayme și cu mine, a învăța regulile etichetei și cum să te îmbraci și să așezi argintăria la o cină simandicoasă nu mi se pare a fi tocmai o necesitate.

Tata dădu din cap, apoi se uită la mine.

— Ce încearcă ea să zică, intervenii eu, este că, după cele două vizite pe care le-am făcut la pension, am ajuns amândouă la concluzia că Rosewood este căminul nostru și că acolo suntem mai fericite ca în orice altă parte.

Tata și unchiul Ward aduseseră toate cele necesare pentru călătorie și de-a lungul drumului am înnoptat sub cerul liber și am gătit la foc de tabără. La cât eram de strâmtorați în momentul acela, nu ne permiteam, vezi bine, să tragem la hotel! La drept vorbind, nu ne-ar fi dat mâna nici să cumpărăm biletele de tren până în Philadelphia, dar tata și unchiul Ward stăruiseră. Orișicum, până la cules eram nevoiți să ne drămuim fiecă bănuț.

— La ce te-ai referit, unchiule Templeton, întrebă la un moment dat Katie, când i-ai spus lui jeremiah că aceasta este cea mai importantă recoltă pe care am avut-o vreodată la Rosewood?

Tata și unchiul Ward se uitară unul la altul, întrebându-se parcă din priviri dacă să ne spună ori nu adevărul.

— Stăm cam prost cu banii, Kathleen, răspunse tata în cele din urmă.

— Din cauza impozitelor?

— Mda, în mare parte.

— Dar le vom achita cu banii câștigați pe bumbac.

— Probabil. Dar prețurile s-ar putea să scadă. Și... nu suntem pe deplin siguri că domnul Watson are să ne poată cumpăra tot bumbacul.

— De ce să nu ni-l cumpere?

— S-ar putea să aibă prea mult. Anul acesta se prevăd recolte uriașe în tot ținutul. În fine, miza e mare și nu se știe ce probleme pot să apară.

— Mă sperii, unchiule Templeton. Pari atât de serios!

— Am toate motivele să fiu, Kathleen.

Tata trase adânc aer în piept, apoi adăugă:

— Când am venit la Rosewood, plantația era înglodată în datorii. Mai ții minte?

Katie încuviință din cap.

— De nevoie, continuă tata, încet-încet am ajuns iar datori vânduți.

— Știu că avem plăți restante, dar cu siguranță că situația n-are cum să fie chiar atât de gravă...

— Ba este, Kathleen. Așa-s datoriile: se tot adună până ce ajung să te mănânce de viu. Pe scurt, totul depinde de recolta aceasta. Dacă nu vom avea o recoltă mănoasă, n-o s-o putem scoate la capăt.

Katie și cu mine ne uitarăm îngrijorate una la alta. Habar nu avuseserăm că lucrurile stăteau chiar atât de prost.

— Iată de ce, adăugă tata, încercând să pară vesel, va trebui să-i dăm zor și să culegem tot bumbacul înainte să înceapă ploile și să sperăm că aceasta are să fie cea mai bogată recoltă din câte am avut vreodată.

— Va fi, unchiule Templeton, sunt sigură că va fi. Rosewood a mai trecut și prin alte momente de cumpănă și de fiecare dată am reușit să ieșim cumva la liman.

Tata și unchiul Ward nu mai spuseră nimic. Erau amândoi îngândurați. La ce se gândeau, n-aveam însă cum s-o știu.

43

Vremea culesului

Am ajuns în cele din urmă la Rosewood.

Ce bine era să fim iar acasă! Totul arăta grozav. Cerealele și bumbacul creșteau viguroase și dese. Mai că uitasem cât de drag îmi era locul acesta. Katie era, în mod vădit, la fel de încântată ca mine. Ce ne-am mai bucurat să-i revedem pe Henry și pe Josepha! Le-am dat fiecăruia câte o îmbrățișare din partea lui Jeremiah și le-am împărtășit vestea cea bună: că în curând se va întoarce și el acasă.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut după sosirea la Rosewood a fost să le scriem – eu lui Jeremiah, și Katie, lui Rob. În seara aceea, ne-am dus amândouă la culcare cu degetele înnegrite de tuș!

Luna iulie veni și trecu, iar bumbacul și grâul creșteau văzând cu ochii sub razele calde ale soarelui de vară.

Jeremiah se întoarce la Rosewood la începutul lui august – spre bucuria tuturor, dar mai ales a mea! – și, pentru prima oară după vreme îndelungată, îmi vorbi deschis despre căsătorie. Totuși, am ales să nu împărtășim nimănui planurile noastre. Nici măcar lui Katie nu i-am vorbit despre asta. Nu că ar fi fost un secret – era pur și simplu o hotărâre care ne privea doar pe noi doi. După ce așteptaserăm atâta amar de vreme – nouă, cel puțin, așa ni se părea! – nu voiam să facem anunțul până nu eram siguri. Așa că am păstrat tăcerea.

Ne gândeam că poate cel mai bine ar fi să ne căsătorim după culesul recoltei – după ce datoriile au să fie plătite, Rosewood va fi trecut hopul și toată lumea va răsufla ușurată. Cu banii pe care îi câștigase în Nord, Jeremiah zicea că om putea pune la punct coliba în care

locuise înainte împreună cu tată-său și că, odată ce o să ne mutăm noi acolo, om avea cu ce trăi un an, dacă nu chiar mai mult. Iar apoi, de-a fi nevoie, s-a duce iar să muncească niscaiva luni în Delaware.

Spre sfârșitul lunii, tata, unchiul Ward și Henry începură a cerceta câmpurile de bumbac zi de zi, să vadă când ne putem apuca de cules. Știind că Henry avea cea mai mare experiență în domeniu, așteptau să dea el verdictul. Pregătiseră deja căruțele, cutiile de ambalat, și făcuseră loc în șură ca să avem unde depozita bumbacul în caz că ploua. Totul era pregătit. Nu trebuia decât să așteptăm să fie bumbacul gata de cules.

Între timp, tata și unchiul Ward mai făcură câteva vizite la bancă. Domnul Taylor îi presa în privința banilor, dar ei stăruiau în a-i spune că recolta va pune capăt problemei. Și, de parcă datoria către bancă n-ar fi fost de ajuns, în scurtă vreme deveneau scadente și impozitele.

Am avut însă cu toții parte și de o surpriză plăcută. Cu puțin înainte de începutul culesului, numai ce ne-am trezit în prag cu nimeni alta decât... mătușa Nelida! Luase trenul până la Charlotte, iar acolo închiriasse o șaretă cu care își continuase drumul până la Rosewood. Părea oarecum schimbată - mai hotărâtă decât o văzusem vreodată. Își chemă frații în salon și le spuse așa:

— Știu că treceți prin dificultăți financiare. Mi-am dat seama din cele spuse de voi și de fete. Nu vă faceți griji - nu e nimic rușinos în asta. Voi sunteți toată familia care mi-a mai rămas. Orice s-ar întâmpla, vă stau alături. Iată-mă, dar, aici să pun umărul la cules împreună cu voi toți. N-am cules în viața mea bumbac, așa că va trebui să-mi arătați voi cum se face. Totuși, două mâini în plus n-au cum să nu fie de folos, chiar și dacă numai la pregătitul meselor. Nu mă deranjează să fac bășici în palme atâta vreme cât asta ar putea salva plantația de la ruină.

Suntem, doar, o familie.

Aceea a fost prima oară când l-am văzut pe unchiul Ward emoționat până la lacrimi. A ieșit din salon lăcrimând și ștergându-se la ochi. Gestul mătușii Nelida însemna enorm pentru el. Din momentul acela, cei doi frați și sora lor au devenit cei mai buni prieteni. Și-ar fi dat și viața unul pentru altul. După ce petrecuseră atâția ani despărțiți, era de-a dreptul minunat să îi vezi atât de apropiați.

Mai apoi am aflat că mătușa Nelida le mai spusese ceva.

— Nu sunt o femeie bogată. După moartea lui Horace, am rămas cu o seamă de datorii și abia am reușit să păstrez casa și un mic cont de investiții. Cu ajutorul acestuia și al banilor pe care îi câștig din cusut, am izbutit să achit toate datoriile, inclusiv creditul ipotecar, și să trăiesc confortabil. Orișicum, înainte să plec, mi-am scos toți banii din cont. Consider că acum aveți mai multă nevoie de ei decât mine.

Spunând acestea, scoase câteva bancnote din portofel și le puse pe masă.

— Sunt doar 115 dolari. Dar sunt ai voștri.

Cei doi frați se uitară la ea năuciți.

— Ai fi tu dispusă să faci una ca asta... pentru noi - doi frați netrebnici de care n-ai știut nimic ani în șir?...

— Nicio familie nu e perfectă, Ward. Dar frații se iartă unii pe alții și își stau alături la greu. Da, vreau să vă dau banii aceștia.

Până să apuce ei a mai spune ceva, Nelida își luă cele două valize și urcă la etaj, instalându-se în fosta cameră a Josephei.

În aceeași seară, Katie îi scrisese lui Rob o scrisoare lungă, relatându-i tot ce știa și motivul pentru care venise mătușa să ne ajute la cules. Ce i-a scris, nu știu exact, dar

i-a dat pesemne de înțeles că situația era gravă - cum fusese pe vremea în care aproape că pierduserăm plantația din pricina datoriilor - și că urma să muncim cu toții din greu la culesul recoltei.

Într-o zi zăpușitoare de la începutul lui septembrie, după o vizită la domnul Thurston, tata și unchiul Ward se întoarseră cu vestea că slujbașii acestuia aveau să se apuce de cules chiar pe parcursul săptămânii și că - lucru ciudat, adăugă tata zâmbind pe sub mustață - îl găsiseră pe vecinul nostru stând de vorbă cu doamna Hammond.

În cele din urmă, veni și ziua mult așteptată. Henry anunță la cină că bumbacul e gata de cules. A doua zi dimineață ne și puteam apuca de treabă.

A doua zi, când m-am trezit și m-am uitat pe fereastră, deși soarele încă nu răsărise, l-am văzut pe tata făcând ultima inspecție a câmpurilor de bumbac. Henry și unchiul Ward înhămau caii la prima căruță pe care aveau să o ducă afară pe câmp.

Apoi, imediat după micul dejun, începu culesul - culesul celei mai importante recolte din câte avuseserăm vreodată la Rosewood.

Ni se alătură încă un culegător

În Hanover, Rob Paxton citea pentru a doua oară scrisoarea pe care o ținea în mână, când intră în birou șeriful Heyes.

— Vești bune? întrebă el.

— Nu sunt prea sigur, murmură Rob îngândurat. E o scrisoare de la domnișoara Clairbome. A sosit vremea culesului la Rosewood și...

Trase gânditor aer în piept, după care întrebă:

— Ați cules vreodată bumbac, domnule șerif?

— Nu. De ce întrebi?

— Știu și eu?... Am impresia că le-ar prinde bine încă un culegător. V-ați putea lipsi o vreme de mine, domnule șerif? Aș vrea să mă duc să îi ajut.

— Cât timp preconizezi că ai să fii plecat?

— O lună, două. Nu știu cât durează să culegi o recoltă de bumbac.

— Dacă socotești că e de datoria ta, du-te liniștit. Ești un om Valoros și, decât să te pierd, prefer să te las să pleci. La cât de liniștite sunt acum treburile prin oraș, am să mă descurc o vreme și singur. Până una, alta, fii bun și trimite telegrama asta.

Peste câteva minute, Rob pășea deja pragul oficiului telegrafic.

— Bună ziua, domnule Evans. Ați reușit să vindeți ferma?

— Încă nu, răspunse bărbatul. Aștept cumpărătorul potrivit.

*

De acum trebuia, bag seama, să ne fi obișnuit cu surprizele.

Și totuși, în cea de-a treia zi de cules, când călărețul

sosi la Rosewood, am rămas cu toții năuciți. Cu toate că tata îl văzu primul, în clipa următoare, Katie fu cea care slobozi un țipăt de bucurie, după care, ieșind în grabă pe marginea câmpului, tăbărî pe noul venit, cât pe ce să-l doboare din șa.

— Rob... Rob!

— Aș zice că se bucură să te vadă, tinere Paxton, râse tata, apropiindu-se în spatele ei.

Rob descălecă și o strânse pe Katie în brațe.

— Ce faci tu aici? îl întrebă ea entuziasmată.

— Am o chestiune... de fapt, două chestiuni de discutat cu diverși membri ai familiei voastre de la Rosewood și m-am gândit că ar fi cel mai bine să discutăm despre ele față în față.

— Doamne... nu-mi vine să cred că ești aici! îi dădu Katie înainte.

— Unu la mână, am socotit că v-ar prinde bine o mână de ajutor la strânsul bumbacului. Dar pare-se că am ajuns prea târziu, adăugă el, aruncând o privire spre câmp. Văd că ați început deja culesul.

— Doar de trei zile, îl liniști Katie.

— Orișicum, fiule, este un gest foarte nobil din partea ta, interveni tata. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc... Și sora mea a venit tocmai din Philadelphia – ai cunoscut-o pe Nelida.

— Da, sigur că da... Se află încă aici?

— Da, a venit și ea să ne ajute la cules. Iar acum că s-a întors și Jeremiah acasă... împreună cu tine, suntem cu toții – dacă o convingem și pe Josepha să ni se alăture... la să vedem... nouă culegători – mai mulți ca niciodată! Ce mai, anul acesta culesul va fi floare la ureche!

— Grozav. Mă bucur să pot fi de ajutor.

— Ce zici, Kathleen – îl lăsăm să stea la colibă, împreună cu Jeremiah?

— O, da... da! strigă Katie încântată. Doamne, Rob... sunt atât de fericită că ești aici! Parcă e prea frumos să fie adevărat!

— Ei bine, noi tocmai ne pregăteam să facem o pauză de masă, spuse tata. Așa că poștește, Rob, înăuntru, să iei prânzul împreună cu noi, iar apoi Jeremiah are să te însoțească până la colibă. Ai cules vreodată bumbac?

— Nici măcar o singură dată.

— Mare parte dintre noi ne aflăm în aceeași situație în urmă cu câțiva ani. Iar acum suntem cu toții experți - nu-i așa, Kathleen?

— Știu și eu, unchiule Templeton? Henry culege și acum de trei ori mai mult bumbac decât oricare dintre noi... Sau, mă rog, cu excepția lui Mayme - că și ea culege repede.

În după-masa aceea, Katie nici că își mai încăpea în piele de fericire în timp ce culegea bumbacul de la Rosewood cu Rob alături. Acum ea era, vezi bine, culegătorul cu experiență care îi arăta lui ce și cum să facă, întocmai cum o învățasem eu odinioară pe ea.

Împărțiți pe grupulețe, lucram sporovăind voioși de-a lungul șirurilor - tata și unchiul Ward împreună cu mătușa Nelida, Katie împreună cu Rob, Henry împreună cu Josepha, iar eu împreună cu Jeremiah. Frații Daniels îi împărțeau cu desfătare tainele culesului surorii lor, iar Katie, lui Rob, de parcă ar fi cules tustrei bumbac de când lumea și pământul.

Ca de obicei, începutul culesului a fost mai anevoios, dar după câteva zile, timp în care ne-am intrat în ritm, căruțele au început să se umple văzând cu ochii.

O discuție despre viitor

În seara aceea, Katie și cu mine ne-am retras în odaia ei. N-o mai văzusem nicicând atât de emoționată! Rob rămăsese la parter să stea de vorbă cu mătușa și cei doi unchi ai ei. Am încercat noi să tragem cu urechea, dar degeaba – nu deslușeam ce își zic.

— Oare despre ce-or fi vorbind? Întrebai eu cu un zâmbet poznaș.

— Of... nu știu! se tângui Katie, chit că de la cină, când îl auzise pe Rob spunând că are ceva important de discutat cu mătușa Nelida și cu frații ei, radia toată, nu alta.

Într-un târziu, se auzi de jos glasul tatii.

— Fetelor, ce-ar fi să veniți și voi aici? ne strigă el de la baza scării. Ne-ați înnebunit cu chicotelile voastre, nu alta! Parcă ați fi două fete sturlubatice!

Katie nici că avu nevoie de încă o invitație. Se avântă pe trepte în jos, coborând câte trei odată!

— Rob a avut să ne spună câteva lucruri, începu tata. După cum știți deja, și-a luat un concediu de o lună ca să ne ajute la cules. Noi i-am zis că îi suntem recunoscători și că este bine-venit să rămână la Rosewood cât dorește el.

Tata își plimbă privirea peste noi toți, apoi adăugă:

— Dar acesta nu e singurul lucru de care a vrut să discute cu noi tânărul Paxton. Nu-i așa, Ward?

— Așa-i, frate.

— Vrei să le spui tu despre ce este vorba? Întrebă tata.

— Nu, zi-le mai bine tu.

— Nu cred că s-ar cuveni... E o chestiune personală.

— Ce-ar fi să le spui tu, Nelida? o întrebă unchiul Ward pe sora lor.

— Nu, eu nu sunt în măsură s-o fac, răspunse ea zâmbind.

— Hm... cel mai bine cred că ar fi să le spui chiar tu, Rob, zise tata mucalit, făcându-i cu ochiul.

Rob zâmbi și se uită în ochii lui Katie.

— N-ai vrea să facem o plimbare? o întrebă el. E o seară frumoasă. Cred că de acum o fi răsărit și luna.

Zicând acestea, o conduse până la ușă și ieșiră împreună afară.

Mă întorsei întrebătoare spre tata, unchiul Ward și mătușa Nelida.

— Ei bine?...

— Ei bine... ce? făcu tata.

— N-aveți de gând să-mi spuneți?

— Ce anume?

— Of, tată, zău așa! Ce v-a zis Rob!

— Cred că ar fi mai bine s-o întrebi pe Katie.

*

Katie și Rob pășiră în seara liniștită și se îndepărtară de casă și de șură, lăsând încet în urmă freamățul animalelor din gospodărie. Pacea înserării îi învălui ca o mantie. Singurul zgomot care se auzea era cântecul greierilor dinspre copacii de pe malul râului. Cum se plimbau ei așa, Rob o luă pe Katie de mână.

— Ai mâinile aspre, spuse el.

— Îmi cer scuze... e din cauza bumbacului.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze - mi se pare de-a dreptul minunat. Vă admir pe toți - îndeosebi pe tine și pe Mayme - pentru sânguința cu care munciți.

— Peste o săptămână și mâinile tale au să fie aspre și pline de bășici.

— Am s-o consider o onoare dacă, aducându-mi astfel aportul, am să vă pot ajuta să vă achitați impozitul.

— Unchii mei ți-au vorbit despre asta?

Rob încuviință din cap.

— Dragii de ei... murmură Katie. Nici că mi-aș putea dori niște unchi mai buni! Au ajuns să iubească plantația aceasta la fel de mult ca mine.

— Mi-am dat seama.

— Când te gândești că la început nu eram aici decât eu și Mayme... Doamne, câte s-au schimbat între timp! Pe atunci nu eram decât niște copile. Și uită-te la noi acum... Suntem aproape femei în toată firea.

— Chiar *sunteți* femei în toată firea.

— Probabil. Dar încetăm oare vreodată să ne simțim copii?

— Bănuiesc că sunt și eu prea tânăr ca să știu răspunsul la această întrebare.

— Ești, totuși, mai mare ca mine.

— Am doar 23 de ani.

— Poftim, asta înseamnă că ești cu trei ani mai vârstnic decât mine. Și ai făcut deja atâtea lucruri curajoase și palpitate!

— Și ceea ce ai făcut tu și Mayme nu crezi că a fost curajos și palpitant?

— Știu și eu? răspunse Katie zâmbind. Poate curajul e mai ușor de remarcat la alții. La vremea aceea bunăoară, peripețiile prin care am trecut împreună cu Mayme nu mi s-au părut atât palpitate, cât înfricoșătoare. După ce ți-am citit scrisoarea, mi-am zis că ești un om curajos. Nu doar în fapte, ci și în gândire – în felul în care te-ai rugat pentru domnul Teague și ai căutat să afli voia lui Dumnezeu în ceea ce te privește. Sau, mă rog... Tu nu crezi că și gândirea poate fi curajoasă?

— Mărturisesc că nu mi-am pus niciodată întrebarea asta, răspunse Robert, dar acum că ai adus vorba... da, cred că ai dreptate. Ți trebuie curaj ca să poți sparge anumite tipare de gândire.

Katie inspiră cu nesaț aerul înmiresmat.

— Nu-i așa că e minunat? exclamă ea. Nimic nu se compară cu o seară de vară.

— Acum înțeleg de ce iubiți cu toții locul acesta. E atât de plăcut și de liniștit aici!

— Așa e acum. Din păcate, însă, n-avem mereu parte de liniște și de pace, ripostă Katie. Oamenii din ținut – sau, mai bine zis, o parte din ei – continuă să ne hărțuiască.

— Din ce cauză?

— Mulți nu privesc cu ochi buni felul în care trăim noi la Rosewood.

— Ai pomenit la un moment dat de Ku Klux Klan. E adevărat ce se spune despre ei – că ard cruci în iarbă și spânzură oameni? Unde trăiesc eu nu s-au întâmplat niciodată asemenea grozăvii.

— Mayme are și acum o cicatrice în locul unde i-au strâns ștreangul de gât când au încercat s-o spânzure. Pe Jeremiah l-au scos târâș din șură chiar sub ochii noștri și l-au dus la spânzurătoare. N-am să uit cât trăiesc noaptea aceea de coșmar. Unchiul Templeton și unchiul Ward l-au salvat în ultima clipă. Ți-aș putea arăta locul din fața casei unde o poteră de-a Klanului a dat foc unei cruci în iarbă. Copilașul sărmanei Emma a fost înecat din ordinul unuia dintre cei mai influenți plantatori din partea locului. Anul trecut, când a fost incendiat grajdul cu chirie din Greens Crossing, Henry era cât pe ce să ardă de viu. Și, după cum ți-am spus, șeriful din Oakwood face și el parte din Klan. E groaznic de ce sunt în stare oamenii aceștia.

— Și de ce mai rămâneți aici?

— Pentru că acesta este căminul nostru. Unde altundeva să ne ducem? Nu mi-am dorit niciodată să mă mut în altă parte, Trăiesc la Rosewood de când mă știu.

Katie oftă abătută.

— Totuși, după ce i s-a întâmplat lui Mayme în drum

spre Philadelphia, continuă ea, mărturisesc că mă întreb uneori ce ne mai ține aici. De ce am mai răbda toate nedreptățile astea? Firește, cel mai mult au de suferit Mayme, Jeremiah, Henry și Josepha.

Uneori mă cuprinde furia când văd cum sunt tratați. Ce viitor ar putea avea ei aici, știind că lumea îi privește cu dispreț – și asta doar pentru că sunt de culoare? Mayme este o ființă minunată și merită mai mult de atât. Uneori îmi spun că toate strădaniile noastre sunt în zadar, căci atitudinea localnicilor n-are să se schimbe, probabil, niciodată. În loc să se îndrepte, situația pare să se înrăutățească de la un an la altul. Oamenii au inimile pline de ură și nu înțeleg de ce.

— Tu... te vezi trăind în altă parte? întrebă Rob.

— Adică... departe de Mayme și de toți ceilalți?

— Da.

— Nu. De ce mi-aș dori una ca asta?

— Păi... dacă drumurile voastre s-ar despărți... Vreau să zic, până acum tu și Mayme ați împărțit totul, v-ați petrecut fiecare clipă împreună... dar dacă lucrurile nu pot rămâne așa la nesfârșit? Dacă vine o vreme în care Dumnezeu are să vă îndrepte pașii în direcții diferite? Atunci ce ai să faci?

— La ce te referi când zici „direcții diferite”?

— La faptul că, după ce vă veți mărita, fiecare dintre voi va avea familia ei... viața ei.

Katie își simți inima bubuind în piept.

— Ce încerc eu să spun, continuă Rob, e că vreau să îmi petrec viața alături de tine... Că te iubesc și îmi doresc să fii soția mea.

Lui Katie i se tăie respirația.

— Katie, te întreb dacă vrei să te căsătorești cu mine.

— O, Rob! suspină ea, cu ochii înotând în lacrimi.

Rob îi cuprinse umerii cu brațul și o trase aproape de el. După ce își reveni un pic, Katie murmură:

— Despre asta vorbeai cu mătușa și cu unchii mei?

— Da. Ei sunt tutorii tăi legali. Întâi trebuia să le cer dâșilor permisiunea.

— Și ei ce au spus?

— Mi-au dat... ba nu – ne-au dat binecuvântarea lor.

— Mă bucur. Știu că te plac tustrei.

— Acum câteva luni, când erai în vizită la părinții mei, te-am rugat să ai puțină răbdare. Și ai avut. Atunci ți-am spus că țin foarte mult la tine. Acum doresc să îți declar, din toată inima, că te iubesc, Kathleen Clairbome. Vrei să fii soția mea?

— O, da, Rob! Din toată inima... da!

Câtă vreme s-au mai plimbat după aceea, învăluți de o fericire profundă ce nu avea nevoie de cuvinte, n-o știa niciunul, nici celălalt. Luna, care la începutul plimbării lor abia se ițise la orizont, era deja sus pe cer. De pe malul râului o luară ca prin vis înapoi spre pădure, lăsând în urmă cântecul răsunător al greierilor. Într-un târziu, Katie fu cea care rupse încântătoarea tăcere.

— De aceea mă întrebai de Rosewood, și de viitor, și dacă aș fi fericită în altă parte?

— Firește, răspunse Rob. Asta e întrebarea care m-a frământat de la bun început. Realitatea este că ducem vieți diferite și complet separate – tu aici, în Carolina de Nord, iar eu hăt, în Pennsylvania. Ce-i de făcut?

— Cândva m-ai întrebat dacă mi-ar plăcea să fiu soție de șerif. Mai ții minte?

— Sigur că da.

— Ei bine, acum te întreb eu pe tine: n-ai vrea să fii soțul unei stăpâne de plantație?

Luat pe nepregătite, Rob făcu ochii mari.

— *Eu...* fermier?... Să îmi trăiesc tot restul vieții

muncind pământul și îngrijind de animale?...

Katie izbucni în râs.

— Să știi că e o viață frumoasă.

— Rosewood chiar este a ta?

— Nu tocmai. Plantația a aparținut, desigur, părinților mei, dar mama i-a cedat dreptul de proprietate unchiului Ward, iar el a insistat să fim trecuți titulari tuspatriu – el, unchiul Templeton, Mayme și cu mine. Așa că, în cele din urmă, presupun că Rosewood ne va reveni mie și lui Mayme. Am trăit mereu cu convingerea că, după ce ne vom căsători, vom construi încă o casă și vom rămâne cu toții aici.

— Dar nu îți dai seama cât de periculos ar fi? O familie de albi și una de negri, trăind împreună pe aceeași plantație... Localnicii nu vor accepta poate niciodată așa ceva.

— Speram că au să se mai îndrepte lucrurile. Puneam ostilitatea lor pe seama războiului și îmi spuneam că în cele din urmă Vor reveni la sentimente mai bune.

— Dar chiar tu ai spus cu gura ta că situația s-a înrăutățit.

— Așa este. Ce mai, mă contrazic singură! Ei, dar ce poți aștepta din partea unei fete care tocmai a fost cerută în căsătorie? râse Katie îmbujorată.

— Albii din Sud s-ar putea să nu-i accepte *niciodată* pe cei de culoare drept cetățeni liberi, egali cu ei. Problemele cu care vă confrunțați aici, la Rosewood, mă îngrijorează profund și nu sunt sigur că vreau să îmi întemeiez un cămin într-un loc în care există atâta animozitate între rase.

— Și atunci ce crezi că ar trebui să facem, Rob?

— Nu știu, Katie. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te iau de lângă familia ta. În același timp însă, aș face tot ce îmi stă în puteri să te feresc de pericole. Dacă

voi putea face asta la Rosewood, rămâne de văzut. Încă nu știu dacă îmi surâde ideea de a fi bărbatul unei plantatoare, adăugă el zâmbind. Ce se întâmplă bunăoară dacă, după culesul bumbacului, are să mi se acrească de muncile câmpului?

Katie pufni în râs.

— Îți promit, Rob, că n-are să ți se acrească. Ba dimpotrivă, are să-ți placă la nebunie. Nu este nimic mai satisfăcător decât culesul recoltei! Culesul propriu-zis nu e, desigur, nici ușor, și nici plăcut. Nădușești ore în șir sub soarele zăpușitor, te dor toți mușchii, iar șirurile de bumbac se întind parcă la nesfârșit. E o muncă înfiorător de monotonă și fiecare ghemotoc de bumbac ți se pare de-a dreptul insignifiant. Dar, puse laolaltă, ghemotoacele formează încetul cu încetul un funt... și apoi sute de funți până ce ajungi să umpli o căruță întreagă și isprăvești de cules tot bumbacul de pe o tarla și treci la următoarea... și tot așa, iar și iar. Ei, dar când dai gata și ultimul câmp, simți o fericire, o bucurie și o mulțumire fără margini, căci ceea ce ai plantat a crescut sub ochii tăi și a dat roade. Și atunci îți vine să strigi: „Iubesc locul acesta, iubesc viața aceasta!”

Rob se întoarse spre ea și îi privi chipul la lumina lunii. Katie radia toată.

— Măi să fie, exclamă el, tu chiar *ești* o plantatoare sadea! Ți-e dragă viața pe care o duci aici, nu-i așa?

— Da, Rob, mi-e dragă. Și are să-ți fie și ție. Nu e nimic mai frumos și mai curat decât să îți câștigi traiul cu sudoarea frunții, făcând pâine și brânză și bucurându-te de roadele pământului.

— Atunci, domnișoară Clairbome, pesemne că în momentul de față cel mai important este culesul. Am să fac bășici în palme, așa ca tine, și poate chiar are să ajungă să-mi placă... și abia *apoi* ne vom gândi la viitorul

nostru.

Se aplecă și o sărută cu tandrețe.

— Te iubesc, Katie. M-ai făcut nespus de fericit în seara asta.

— Și eu te iubesc, Rob, șopti ea. Nu cred că există pe fața pământului ființă mai fericită decât sunt eu acum!

46

Altercația

Era trecut de ora 11 când Katie dădu buzna în casă, iar Rob porni, la lumina lunii, înapoi spre coliba lui Jeremiah.

Ne retrăseserăm cu toții la culcare și toate luminile erau stinse. De dormit, nu știu dacă dormea careva. Eu una sigur nu dormeam. Și, odată ce Katie se năpusti în odaia mea, strigând cât o ținea gura că Rob o ceruse de soție, se trezi cât ai clipi întreaga suflare și se aprinseră felinarele în întreaga casă!

Peste cinci minute, eram deja așezate amândouă pe patul din camera mătușii Nelida, iar Katie ne povestea cu însuflețire cum avusese loc cererea în căsătorie. Mătușa era la fel de entuziasmată ca noi. Turuiam înfrigurate tustrele, ca niște copilițe. După numai câteva minute, se auziră pași pe hol, apoi un ciocănit în ușă, și tata cu unchiul Ward își ițiră capetele înăuntru – așa aflară și ei vestea cea mare.

Tata o felicită pe Katie și o sărută, după care se întoarse afară, pe palier.

— Mă duc să îi anunț pe Henry și pe Josepha.

— Ei, zău așa, Templeton – cum să te duci să îi trezești în miez de noapte? protestă mătușa Nelida.

— Dacă nu le dau vestea acum, Josepha are să ne mănânce urechile mâine dimineată.

Katie, unchiul Ward și cu mine pufnirăm în râs. Știam, vezi bine, că are dreptate!

— Stai că vin și eu, frate Templeton! sări unchiul Ward.

Câteva minute mai târziu, când se auziră din depărtare chiote de bucurie, însoțite de niscaiva „Lăudat fie Domnul”, ne pufni iar râsul pe tustrele. În noaptea

aceea, Katie mă rugă să rămân la ea în odaie. Cuibărite în patul ei, am discutat în șoaptă vreme de încă un ceas. Atunci i-am mărturisit că eu și Jeremiah aveam de gând să ne căsătorim după culesul recoltei.

— Vai, Mayme... ce veste minunată! exclamă Katie. Ați așteptat asta atâta amar de vreme!

În mod năstrușnic, mărturisirea mea ne întristă însă puțin pe amândouă. Și eu, și ea înțelegeam că vremea prieteniei strânse dintre noi, în care să ne putem aparține pe deplin una celeilalte fără a trebui să ținem cont și de alții, se apropia de sfârșit. Eram amândouă dornice să ne mărităm, dar nu voiam să pierdem acea parte importantă din viețile noastre. Aceasta era o consecință a îndrăgostirii pe care nu o prevăzuse niciuna dintre noi.

Apoi i-am spus lui Katie că, după căsătorie, eu și Jeremiah aveam de gând să ne mutăm în coliba lui și s-o punem la punct. Socoteam că are s-o bucure vestea că nu plecăm de la Rosewood. Și la început chiar a bucurat-o.

După aceea a căzut însă pe gânduri. Își dădea pentru prima oară seama că locuințele de la Rosewood sunt numărate. În afară de coliba în care stăteau Henry și Josepha și cea în care urma să ne mutăm eu și Jeremiah, nu mai rămânea bunăoară decât casa mare, unde aveau să locuiască mai departe, așa cum se și cuvenea, cei doi unchi ai ei. Dar atunci unde să stea ea și Rob?

La cât de strâmtorați eram în momentul acela, nu ne dădea mâna să construim încă o casă. Asta însemna că... va trebui să plece de la Rosewood?... Chiar dacă avea să fie împreună cu Rob, gândul o întrista până peste poate. Nu voia să se mute într-un orășel din Pennsylvania, unde să stea toată ziua singură acasă, plictisindu-se moarte, în vreme ce soțul ei era plecat la datorie, îndeplinind atribuțiile de șerif adjunct. Nu mi-a mărturisit toate astea în noaptea aceea, dar pe parcursul zilelor ce

au urmat, judecând după cele spuse de ea, mi-am dat seama ce o frământă.

Să nu care cumva să mă înțelegeți greșit. Pe de o parte, Katie era fericită din cale afară că avea să devină soția lui Rob. Ci când te pregătești de un pas așa de important, începi parcă a cumpăni altfel lucrurile, iar uneori lucrurile la care trebuie să te gândești sunt nițel înfricoșătoare. A fi logodit înseamnă schimbare. Iar unele schimbări sunt dificile.

Cum era de așteptat, a doua zi am ajuns pe câmp cam... târzior! Toată lumea era însă voioasă nevoie mare, discutând cu însuflețire despre vestea logodnei dintre Katie și Rob. Chiar dacă s-o fi întrebat careva ce urmări o să aibă cererea în căsătorie, și de Katie are să plece ori ba de la Rosewood, nimeni nu pomeni vreun cuvânt despre asta. Katie era viața și sufletul plantației. Ce s-ar fi ales de Rosewood fără ea? Pentru moment, nici noi, nici viitorii miri nu voiam să ne gândim la despărțire.

În ziua aceea, Katie nu strânse prea mult bumbac. Cum Rob era începător, ar fi trebuit să-l îndrume într-ale culesului, dar ți-ai găsit! În loc de a se îndeletnici cu treaba, cei doi îndrăgostiți se sorbeau mai tot timpul din priviri și își șopteau vorbe dulci. A doua zi au cules, totuși, ceva mai mult bumbac și de acum, intrându-ne în mână, lucram cu toții mai cu spor, chit că, la cât de iute dădea Henry gata șir după șir, ai fi zis că noiăștialalți stăm pe loc, nu alta!

Trecură zilele și grămezile de bumbac creșteau văzând cu ochii.

Într-o zi, încrucișându-ne pe două rânduri alăturate, eu și Katie ne-am pus vesele pe sporovăit, cum obișnuiam ori de câte ori ne aflam împreună. Ridicându-mi la un moment dat privirea, am văzut că, în depărtare, Rob și Jeremiah lucrau și ei cot la cot, stând de vorbă și râzând.

Muncind împreună tot restul zilei, în scurtă vreme ajunseră a fi prieteni la cataramă. De acum, Rob mai că putea ține pasul cu Jeremiah.

Frații Daniels și sora lor se mișcau ceva mai încet decât ceilalți, dar păreau că se distrează de minune. Mătușa Nelida, îmbrăcată cu una dintre rochiile de lucru ale mamei lui Katie, cu o pălărie de soare pe cap, era de-a dreptul adorabilă. Unde trăise toată viața la oraș, ți-era mai mare dragul s-o vezi acum la cules de bumbac împreună cu cei doi frați ai ei. Văzându-i așa pe tustrei, m-am întrebat cum or fi fost pe vremea în care erau copii. Oare băieții se jucau între ei, iar Nelida și Rosalind se jucau cu păpușile... sau zburdau tuspătru pe afară, făcând fel și fel de șotii? La cât de bine se înțelegeau acum, ai fi zis că fuseseră prieteni toată viața. Iar faptul că își uneau forțele într-un scop atât de important, îi apropia și mai mult.

*

De vreo două săptămâni, nu mai fusese niciunul dintre ei în Greens Crossing.

— Ni se gată cafeaua și sarea, dom' Templeton, anunță într-o dimineață Josepha la micul dejun. Cineva tre' să facă un drum până-n târg.

Templeton își roti șovăielnic privirea în jurul mesei, deloc dornic să se lipsească de un membru al echipei de culegători vreme de o jumătate de zi.

— Ce-ar fi să dau eu o fugă până acolo împreună cu Jeremiah? sugeră Rob. N-am văzut decât fugitiv orașul și cu acest prilej aș putea face cunoștință și cu vestita doamnă Hammond, despre care am auzit atâtea. În două ore ne și întoarcem. Ce zici, Jeremiah, vrei să mă însoțești?

— Vreau, cum nu! încuviință Jeremiah. Mata ce crezi, dom' Templeton?

De vreo două luni, niciunul dintre negrii de la

Rosewood nu mai pusese piciorul în târg. Totuși, între timp spiritele se liniștiseră și sperau cu toții că necazurile erau de domeniul trecutului.

— Nu văd de ce nu te-ai duce, răspunse Templeton. Dar, după ce luați proviziile, vă sfătuiesc să nu zăboviți prin oraș – veniți direct acasă. Știu, Jeremiah, că ai vrea să treci pe la domnul Watson să vezi cum mai stau lucrurile la depozit... dar nu te duce. Are să ne dea el de știre când o fi pregătit să îți redea slujba.

— Am înțeles, dom' Templeton.

Imediat după micul dejun, cei doi tineri puseră șaua pe cai și porniră întins la drum. Ajunseră în Greens Crossing pe la vreo opt și jumătate; doamna Hammond abia ce deschisese prăvălia.

— 'Neața, coană Hammond, o salută Jeremiah după ce trecură amândoi pragul.

— Bună dimineața, Jeremiah, îi răspunse jupâneasa la salut, aruncând o privire spre tânărul de lângă el.

— Rob, dânsa-i coana Hammond, prietenă bună cu Josepha și... dacă stau bine să mă gândesc, cu noi toți.

Jupâneasa încuviință, zâmbind, din cap.

— Coană Hammond, aista-i Rob Paxton. De loc, Rob îi din Baltimore, Maryland, da' acu' trăiește-n Pennsylvania.

— Îmi pare bine, stimată doamnă, spuse Rob zâmbitor, strângându-i mâna.

— Încântată de cunoștință, domnule Paxton. Ați venit... ăă... în vizită?

— N-o să-ți vie să crezi, coană Hammond, interveni Jeremiah, da' Rob aci de față numa' ce-a cerut-o de nevastă pe donșoara Katie.

— O, Doamne... ce veste minunată! exclamă femeia. Felicitări, domnule Paxton. Dacă nu mă înșel, dumneata ești tânărul cu care corespundează Kathleen.

— Mă declar vinovat! râse Rob. Am venit să dau o

mână de ajutor la culesul bumbacului și... așa cum a zis Jeremiah, s-o cer pe Katie de soție. Spre bucuria mea, a spus „da”.

— Să fie într-un ceas bun! Ați hotărât deja data nunții?

— Încă nu am avut timp să ne gândim la asta.

— Când veți fixa data, să îmi dați de știre. Nu de alta, dar îmi doresc din tot sufletul să fiu de față la nunta lui Kathleen.

— Voi avea grijă ca dumneavoastră să primiți cea dintâi invitație, răspunse Rob.

Femeia zâmbi, vădit încântată.

— Coană Hammond, nu putem zăbovi prea mult, că ne-așteaptă 'napoi la cules, se băgă Jeremiah în vorbă. Josepha mi-a dat lista asta cu lucrurile de care-avem trebuință și-ți transmite toate cele bune.

Doamna Hammond luă lista și, peste mai puțin de cinci minute, Jeremiah și Rob părăseau deja prăvălia, încărcăți cu o grămadă de provizii.

Când cotiră pe trotuar, spre locul în care își priponiseră caii, trei băieți albi își făcură apariția din direcția opusă.

— Fir-ar să fie... murmură Jeremiah.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rob.

— Il Deke Steeves, răspunse Jeremiah în șoaptă. Să nu spui nimica.

Steeves și cei doi tovarăși ai săi se opriră lângă cai.

Rob și Jeremiah coborâră de pe trotuar și, după ce așeza ră proviziile și corespondența în desagile din spatele șeilor, trecu ră în fața cailor să îi dezlege.

Apucând frâiele calului său, Rob înclină din cap și îi salută zâmbind pe cei trei.

Steeves făcu un pas spre el și anunță cu emfază:

— Țsta-i priponu meu propriu și personal.

— Aha, făcu Rob. Nu ştiam.

— Ş-acuma c-o ştii, ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu ce altceva aş mai putea face în punctul acesta decât să îmi cer scuze şi să vă asigur că nu se va mai repeta.

— Scuzele tale vin cam târziu, băietaş, îl repezi Steeves, neluând câtuşi de puţin în seamă faptul că erau probabil de aceeaşi vârstă. Ce treabă ai tu cu gunoiul ăsta negru?

— Mă tem că nu ştiu exact la cine vă referiţi, ripostă Rob.

Exprimarea lui îngrijită îl făcu pe Steeves să ridice mofluz din sprâncene.

— Eu şi Jeremiah, dacă la el vă refereaţi, continuă Rob, tocmai am luat nişte provizii de la magazinul universal şi acum ne pregătim să părăsim oraşul.

— Oţi pleca când o să vă dau eu voie! se zborşi Steeves la el. Şi încă tot nu mi-ai răspuns la întrebare: ce treabă ai tu cu *ăsta*?

— Tocmai v-am spus. Dar, dacă ţineţi morţiş, adăugă Rob care, în pofida calmului afişat, începea deja să clocotească pe dinăuntru, aflaţi că Jeremiah este prietenul meu.

— Ha! râse Steeves sarcastic. Asta-nseamnă că şi tu eşti un gunoi, la fel ca el! N-am dreptate, băieţi?

Ca să-i facă pe plac, tovarăşii lui râseră şi ei, dar cam mânjeşte, ochindu-i precauţi pe cei doi. Unul dintre ei făcuse deja Cunoştinţă cu pumnii negrului, iar albul înalt care îl însoţea părea a fi un adversar la fel de redutabil.

— Se vede treaba, băiete, că nu ştii cum merg lucrurile prin părţile astea, îi dădu Steeves înainte. Aicea albi nu se-amestecă cu negroteii.

— Pe meleagurile de unde vin eu lucrurile stau altfel, răspunse Rob zâmbind.

— Îți bați joc de mine, băiețuș?!

— Nicidecum. Și eu sunt sudist, dacă vreți să știți. Sunt originar din Maryland, un stat la fel de confederat precum Carolina de Nord. Dar războiul s-a terminat și oamenii de acolo știu că a venit vremea să mergem mai departe. Orișicum, îmi cer încă o dată scuze că v-am folosit priponul.

Zicând acestea, Rob dădu să apuce frâiele, dar Steeves îl înșfăcă de braț, mârâind amenințător:

— Cred că se cade să-nveți niscaiva bune maniere.

Rob oftă în sinea lui, mai mult a năduf, decât de frică.

— Ce ziceți, băieți? continuă Steeves. Să le dăm o lecție ca să nu le mai treacă prin cap să pună picioru-n oraș?

Jeremiah, care stătea lângă Rob, făcu un pas în față. Rob întinse brațul să-l oprească.

— Ce-i, albișorule - ți-a-nghițit mâța limba? Lașule! răcni Steeves, luându-și avânt să îi dea un pumn în falcă.

Rob își feri repede capul, evitând lovitura. Dezechilibrându-se, Steeves, care stătea pe marginea trotuarului, se trezi în genunchi în colbul străzii. Furios să arate neputincios și ridicol, sări însă repede în picioare și se năpusti vijelios asupra lui Rob, doborându-l la pământ. În aceeași clipă, cei doi acoliți ai săi tăbărâră, vrând-nevrând, pe Jeremiah. Negrul le ținu piept cu dârzenie și peste un minut, două, atacatorii săi începură să bată în retragere. Niciunul dintre ei nu era dornic să se aleagă cu un pumn între ochi. Rob, pe de altă parte, care, nevoinde să își rănească adversarul, nu făcuse decât să își ferească fața cu mâinile, încasase o serie de lovituri năprasnice în abdomen, coaste, umeri și cap.

Văzând că tovarășii săi se retrag și, știind că nu îi mai rămân decât câteva secunde până ce Jeremiah are să

se repeadă asupra lui, ceea ce nu îi surâdea defel, Steeves hotărî să pună capăt atacului și se ridică în picioare, administrând un ultim șut în coastele lui Rob.

În vreme ce zurbagiii se îndepărtau râzând, Jeremiah îl ajută pe Rob să se ridice în picioare.

— Ești bine? întrebă Jeremiah.

— N-aș spune că sunt tocmai bine, gemu Rob.

— Păcat că nu m-ai lăsat să-l altoiesc cum se cuvine.

— E mai bine așa. Lasă-l să creadă că sunt un laș.

Dacă te-ai fi luat la încăierare cu el, ar fi fost apoi dornic să se răzbune și asta n-ar fi dus la nimic bun. Din partea mea, n-au decât să creadă că suntem doi prostănaci.

Își pipăi capul și pieptul, schimonosindu-se de durere, apoi își scutură praful de pe cămașă și pantaloni.

— E un puști puternic... De rupt, nu mi-a rupt nimic, dar am să rămân fără îndoială cu câteva vânătăi zdravene. Bine, totuși, că am reușit să îmi feresc fața.

Semințe spirituale

Când băieții ajunseră acasă, Katie le fugi în întâmpinare. Văzând însă că Rob are haina ruptă și o tăietură adâncă pe frunte, se opri ca lovită de trăsnet și își duse îngrozită mâna la gură.

— Sunt bine, o liniști Rob, chit că la descălecare se schimonosi, fără să vrea, de durere.

Katie dădu fuga la el și, luându-l de braț, îl conduse spre casă. Aflând ce se întâmplase, clătină din cap și oftă posomorâtă:

— Bine ai venit în Carolina de Nord.

În vreme ce Katie se ocupă de Rob, pansându-i rana de la cap și coastele zdrelite, Jeremiah duse caii în grajd, după care li se alătură în casă și îi înmână lui Katie corespondența. Printre plicuri se afla și o scrisoare de la Micah și Emma, pe care Katie o citi cu voce tare la masa de seară.

Dragii noștri, în timp ce poposeam în Utah, gândindu-ne ce rută să urmăm spre Coasta de Vest, s-a întâmplat ceva de-a dreptul extraordinar. Am zărit în depărtare un bărbat. Deși avea barba cărunță și era mai bătrân decât mi-l aminteam, am luat-o la fugă după el, strigând numele ce îmi veni numaidecât în minte: „Hawk!”

A întors capul spre mine. Era chiar el, Hawk – cel care, în tinerețea mea, m-a oprit într-o noapte pe străzile din Chicago și mi-a schimbat viața din temelii.

M-a scrutat cu privirea lui pătrunzătoare, care citește până în adâncul omului și, cu toate că nu mă mai văzuse de ani de zile, m-a recunoscut imediat. Ne-am îmbrățișat de parcă am fi fost tată și fiu, iar într-un târziu, când am făcut fiecare un pas înapoi, Hawk avea lacrimi în ochi. Nu-mi venea să cred că era atât de mișcat să mă revadă!

I-am prezentat-o pe Emma și i-am spus că este soția mea. Hawk i-a strâns mâna și s-a uitat adânc în ochii ei. Emma zice că în momentul acela Hawk a înțeles parcă povestea întregii ei vieți și cât de greu îi fusese să ajungă a se considera o femeie vrednică. El a înclinat, simplu, din cap și i-a zâmbit. Iar zâmbetul acela spunea totul.

Așa e Hawk! Caută mereu să înțeleagă ce poate și, mai ales, ce ar trebui să devină o ființă. Iar o schimbare adevărată, așa cum a sesizat la Emma, îi umple mereu inima de bucurie. Pentru asta trăiește – să-i vadă pe oameni crescând sufletește. Venise în vest înainte de război, la scurtă vreme după ce l-am cunoscut și, în tot acest timp, trăise mai mult în munți, printre indienii Paiute. În momentul, acela se afla în Utah pentru a negocia, în numele lor, cu autoritățile guvernamentale.

În loc să îi slăbească puterile, înaintarea în vârstă îl făcuse mai înțelept și mai hotărât ca niciodată să vestească adevărul lui Dumnezeu în viețile celor spre care îi îndrepta El pașii. Firește că i-am spus povestea mea și felul în care m-a înrăurit întâlnirea cu el, punându-mă pe calea responsabilității, a maturității și a creșterii spirituale. Auzind toate acestea, i s-au umplut iar ochii de lacrimi.

Doamne, cât mi-aș fi dorit să îl puteți cunoaște și voi!

Hawk ne-a invitat să îl însoțim până în California, zicând că, dacă suntem hotărâți să ne stabilim în Oregon, ne va călăuzi el însuși spre nord din San Francisco sau Sacramento. După spusele lui nu e o călătorie anevoioasă; nu vom avea de străbătut munți înalți, ci mai degrabă păduri dese.

Așadar, când veți primi această scrisoare, noi vom fi probabil în drum spre California, fără să avem încă o destinație anume. Vom petrece iarna împreună cu Hawk și niște prieteni de-ai săi de lângă Sacramento – Zack Hollister și soția lui, o indiană Paiute pe nume Apa-care-

râde...

— Ia stai așa, interveni Ward Daniels. N-or fi cumva chiar Hollisterii noștri, Templeton? Nu Zack îl chema pe feciorul lui Drum Hollister?

— Ba da! exclamă fratele lui. Dar a trecut cam mulțisor de atunci. Oricum, tu îi cunoșteai mai bine decât mine.

Îi făcu semn lui Katie și ea citi mai departe:

Hawk spune că Zack și cu mine avem multe în comun în ceea ce privește anii tinereții. Când l-am întrebat la ce anume se referă, a zâmbit misterios și mi-a spus doar atât: „Când ai să-l întâlnești, roagă-l să-ți spună povestea lui. Și atunci ai să înțelegi”.

Lunga noastră călătorie va ajunge în curând la sfârșit. Până la iarnă vom fi deja în California. Cu toate că tânjim să aflăm vești de la voi, asta va trebui să aștepte până vom avea o adresă la care să ne puteți scrie. Suntem foarte fericiți, dar vă ducem dorul. Emma vă îmbrățișează din inimă pe toți.

Cu mare drag, Micah și Emma Duff

*

În duminica aceea, Katie și Rob ședeau afară pe verandă, bucurându-se de ziua de odihnă. M-am dus la ei și în curând ne-am așternut tustrei la vorbă.

— Rob, am citit și eu scrisoarea aceea lungă despre bărbatul care a fost spânzurat, spusei eu. Sper că nu te superi.

— De ce m-aș supăra? ripostă el. Cele de care am povestit în scrisoare fac parte din ceea ce sunt eu azi. Nu am nimic de ascuns.

— E o poveste de-a dreptul extraordinară. Nu-i așa, Katie?

Katie încuviință, zâmbind, din cap.

— Am discutat mult cu Mayme despre ceea ce ți s-a

întâmplat, explică ea. Sper că nu te deranjează, Rob.

— A fost o experiență grea și chinuitoare, spuse el, care m-a învățat multe despre Dumnezeu, despre mine însumi, despre păcat... și despre multe altele. Nu pot decât să mă bucur dacă povestea mea le poate fi de folos și altora.

— Încă de când ne-am cunoscut, Mayme și cu mine ne-am dorit să îi dăm ascultare lui Dumnezeu și să trăim după voia Lui. Ne-am rugat nu o dată împreună - nu-i așa, Mayme? Totuși, cred că scrisoarea ta ne-a făcut să înțelegem că a trăi pentru Dumnezeu înseamnă mult mai mult decât ne închipuiam noi.

— Asta voiam și eu să zic, aprobai eu. M-a mișcat din cale afară cu câtă devoțiune și perseverență ai încercat să faci voia lui Dumnezeu în ceea ce te privește. În afară de Micah Duff, n-am mai cunoscut pe nimeni care să aibă o credință așa de personală și de profundă.

— Am înțeles, zise Rob, dând din cap. Bănuiesc că este, într-adevăr, un caz mai puțin obișnuit. Din miile de oameni care merg la biserică în fiecare duminică, prea puțini nutresc o credință veritabilă, vie și dinamică.

— Mi-a plăcut când ai spus că Dumnezeu este ca un tată iubitor, adăugai eu. Chiar crezi că așa este?

— Din tot sufletul.

— Predicatorii care îi amenință pe oameni cu chinurile iadului nu îl prezintă nicidecum în chipul acesta.

— Știu, îmi răspunse Rob zâmbind. Este o problemă des întâlnită - și cu atât mai mult pentru unul ca mine, care în copilărie a petrecut mai mult timp la biserică decât acasă. Acum că am ajuns să îl văd pe Dumnezeu cu alți ochi și îmi dau seama că iubirea Lui necondiționată e mult mai mare decât crede lumea că ar fi cu puțință, mă doare inima să știu că mulți îl privesc ca pe un căpcăun înfricoșător.

Între timp, ni se alăturase și Henry, care ședea acum pe treptele verandei. Tata și unchiul Ward, care ne ascultaseră din camera de zi, se ridicară din fotolii și veniră și ei în prag.

— Dar nu te-ai gândit că dai atâta importanță credinței tale tocmai pentru că ești fiu de preot? întrebai eu.

Rob pufni în răs.

— Scuze că râd, dar aș spune că dimpotrivă! Multă lume trăiește cu impresia că unii sunt făcuți să fie mai duhovnicești decât alții. Dumnezeu vrea să fie activ în viața fiecăruia, nu doar în viețile celor ce se întâmplă să fie religioși. Eu încerc doar să trăiesc așa cum cred că ar vrea El să trăim cu toții – nu mi se pare că fac ceva ieșit din comun. Greșesc și eu, ca toți ceilalți. Totuși, cu ajutorul Lui, mă străduiesc să fiu mai bun. Cred că asta este tot ce își dorește Dumnezeu.

— La ce te referi când zici că Dumnezeu vrea să fie activ în viața fiecăruia? întrebă tata din pragul ușii.

Rob își cumpăni răspunsul vreme de câteva clipe.

— Poate că ar fi trebuit să mă exprim un pic altfel: Dumnezeu vrea ca noi să căutăm în mod activ viața Lui, spuse el în cele din urmă.

— Și cum se face asta?

— După cum am spus, Dumnezeu vrea să trăim așa cum ne-a hărăzit tuturor. Vrea să trăim activ în felul acesta, nu doar să lăsăm lucrurile să decurgă de la sine. Vrea să umblăm alături de El, ca și El să poată umbla alături de noi.

— Și cum vrea El să trăim? întrebai eu. Fiind buni și făcând fapte bune?

— Sigur, în esență, tocmai despre asta este vorba, încuviință Rob. Dumnezeu vrea să fim buni, binevoitori, altruști, cumpătați la vorbă, zăbavnici la mânie,

mărinimoși, atenți cu cei din jur și milostivi – așa cum ne îndeamnă Iisus.

— Și ce înseamnă să... umbli cu Dumnezeu? întrebă Katie.

Rob căzu câteva secunde pe gânduri, apoi răspunse așa:

— Înseamnă să îl incluzi în mod activ în viața ta – în gândurile și atitudinile tale, în felul în care te porți cu ceilalți, în orice decizie iei, tot ce gândești și tot ce faci în viață. Înseamnă să îl întrebi care este voia Lui atunci când nu ești sigur ce alegere trebuie să faci.

— Prin rugăciune? întrebai eu.

— Da, întrebându-L pur și simplu cum vrea El să îți trăiești viața.

Jeremiah apărură de după colțul casei și se așeză jos, pe iarbă, iar la scurtă vreme după aceea ni se alătură și Josepha. Adunați în chipul acesta, ascultam de acum cu toții vorbele lui Rob.

— Am încercat și noi două să facem așa cum zici tu, spusei eu. Henry ne-a fost de mare ajutor, îndrumându-ne tot timpul să îi dăm ascultare lui Iisus. Nu-i așa, Henry?

— Nu-i nemica mai important în viața asta decât să te rogi și să-L întrebi pe Dumnezeu ce să faci... și-apoi să-L dai ascultare, răspunse el.

— Totuși, stăruii eu, n-am mai auzit pe nimeni vorbind așa cum ai făcut-o tu în scrisoarea către Katie despre ceea ce se petrecea în sufletul tău, despre proprii tăi păcătoșenie și atitudine greșită și despre felul în care încerca Dumnezeu să te schimbe pe dinăuntru. Ziceai că încerca să te facă asemeni lui Iisus însuși.

— N-am mai auzit de când îs așa ceva! exclamă Josepha.

Rob zâmbi.

— Bănuiesc că este, într-adevăr, un lucru îndrăzneț

să spui că vrei să îți trăiești viața precum Iisus.

— Cin' poa' să trăiască precum El?

— Oricine, Josepha, atâta vreme cât se roagă zi de zi pentru asta, răspunse Rob. Asta este, cel puțin, convingerea mea. Consider că aceasta este rugăciunea de căpătâi pe care Dumnezeu vrea să o înălțăm cu toții, întreaga viață. Nu spun că am putea deveni într-un totu precum Iisus, dar îl putem ruga pe Dumnezeu să ne șlefuiască asemeni Lui.

Se lăsă tăcerea. Cumpăneam cu toții la imensitatea chestiunii de care vorbea Rob.

— Creșterea spirituală e un drum individual, cu cotituri diferite pentru fiecare dintre noi, continuă el. Fiecare învață în felul lui să trăiască așa cum ne spune Iisus și să facă voia lui Dumnezeu în viața sa. În ceea ce mă privește, la o vârstă fragedă, am avut un moment de răscruce care m-a silit să mă confrunt de timpuriu cu mine însumi. Din câte mi-ați povestit despre prietenul vostru, Micah, și el l-a întâlnit în copilărie pe acel bărbat pe nume Hawk, iar acea întâlnire i-a schimbat viața din temelii, făcându-l să se întrebe cine era el cu adevărat și ce devenea ca ființă. Voi două, adăugă el, uitându-se la mine și la Katie, ați trecut împreună prin încercări care v-au făcut să vă cercetați caracterul și să vă întrebați cum vrea Dumnezeu să vă trăiți viața. Fiecare dintre noi înfruntă împrejurări diferite, dar toate aceste împrejurări sunt menite să ne călăuzească în aceeași direcție – să ne învețe a întreba: „Doamne, ce vrei să fac, ce fel de om vrei să fiu?” Cred că de aceea spune Iisus că împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar care crește diferit în fiecare dintre noi.

Conversația continuă vreme de încă un ceas, marcându-ne în fel și chip pe fiecare dintre noi.

În după-masa aceea, eu bunăoară am pornit singură

la plimbare pe câmpul pe care tocmai îl isprăviserăm de recoltat cu o zi în urmă. Pe jos erau răsfirate o mulțime de tulpini, amestecate cu niscaiva buruieni și cu ghemotoace de bumbac care ne scăpaseră neobservate. Câteva păsări scurtau ici-colo cu ciocul, căutând semințele căzute în țărână. Iar în depărtare se vedea căruța, plină ochi cu roadele dalbe ale muncii noastre.

Cu gândul la discuția avută cu ceva vreme în urmă, n-am putut decât să murmur: „Doamne, vreau să devin ființa care vrei Tu să fiu. Arată-mi ce vrei să fac”.

*

După ce conversația de pe verandă luă sfârșit și fiecare se întoarse la ale sale, Mayme porni singură spre unul dintre câmpuri, iar Templeton și Ward porniră spre cel unde aveau să înceapă culesul a doua zi.

Cei doi frați mergeau tăcuți, fiecare absorbit de gânduri noi, cu totul neașteptate.

— Rob Paxton este un tânăr de ispravă, spuse Ward într-un târziu.

— Are să fie un soț bun pentru Kathleen, încuviință Templeton.

Fratele lui aprobă din cap, apoi murmură gânditor:

— E foarte credincios.

— Cum altfel ar putea să fie un fiu de pastor? ripostă Templeton.

— Mda, dar am impresia că nu e doar asta. Sunt de acord cu ce a spus Mayme – n-am mai auzit niciodată un predicator care să vorbească așa.

— Că ai și ascultat tu multe predici la viața ta! îl luă Templeton peste picior, mustăcînd.

— N-oi fi eu prea dus la biserică, dar la câteva slujbe tot am fost.

Templeton râse încetișor, dar redeveni imediat serios.

— Cred că știu ce vrei să zici – nici eu n-am mai auzit pe cineva care să vorbească de lucrurile pomenite de tânărul Paxton. E de-a dreptul remarcabil, dacă stai bine să te gândești.

— Nici chiar mama, pe cât de credincioasă era ea, fie-i țărâna ușoară, n-a spus vreodată asemenea lucruri. A fost fără doar și poate o femeie de ispravă și ne-a învățat să îi respectăm pe ceilalți, dar n-am auzit-o niciodată să spună că trebuie să căutăm în toate voia lui Dumnezeu.

Ward făcu o pauză, apoi întrebă:

— Spune-mi, Templeton, tu L-ai întrebat vreodată pe Dumnezeu ce vrea El să faci?

— Nu, frate. Niciodată.

— Nici eu. Am făcut întotdeauna ce am vrut eu să fac. De obicei încercam să fac așa cum socoteam eu că e mai bine, dar nu m-am gândit niciodată ce ar avea Dumnezeu de spus despre alegerile mele. E un fel cu totul diferit de a privi lucrurile.

— Mie-mi spui?

Ward începu să râdă molcom.

— Ce-ți veni? Îl întreabă Templeton.

— Mă gândeam ce uimită ar fi mama să ne audă vorbind așa!

Templeton zâmbi.

— Uimită, dar și încântată. A fost, așa cum zici, o femeie de ispravă. Păcat că n-am știut să o prețuiesc îndeajuns cât era încă în viață.

Cei doi meraseră până departe, pe malul râului, și rămaseră Adânciți în gânduri tot restul zilei.

Pe întreg cuprinsul plantației Rosewood, semințele spirituale încolțeau și creșteau rădăcini în lung și în lat, urmând să dea, la Vremea lor, îmbelșugate și felurite roade.

Am continuat culesul – ce-i drept, o vreme fără ajutorul lui Rob. Venea cu noi afară pe câmp, dar îl durea prea tare umărul rănit ca să poată apuca bumbacul cu ambele mâini. Totuși, după câteva zile îi trecură durerile și uite așa, spre sfârșitul săptămânii, lucra deja cot la cot cu noi.

Pe cât de anost e să strângi bumbac, noi eram vorbăreți și plini de voie bună, căci tare era plăcut să muncim în chipul acesta, cu toții laolaltă, pentru ceva așa de important. Din când în când, Josepha și Henry dădeau tonul la câte o cântare de-ale negrilor și ne așterneam toți pe cântat, amintindu-ne de lunga istorie a culesului de bumbac.

În mod ciudat, cel mai entuziast cred că era Rob – îl bucura nespus să fie părtaș la culesul recoltei care definise ani de-a rândul plantația Rosewood și existența noastră, a foștilor sclavi de culoare. Deși Maryland fusese un stat sclavagist, cei de acolo, aflându-se prea departe, în Nord, nu prea aveau habar ce însemna cu adevărat viața pe o plantație.

La sfârșitul zilei, când el și Katie plecau de pe câmp ținându-se de mână, chiar dacă erau amândoi nădușiți și osteniți, știam că se simt mai apropiați ca niciodată datorită trudei depuse împreună. Așa cum semințele celor spuse de Rob despre umblarea cu Dumnezeu creșteau în inimile și în mințile noastre, așa Rosewood și muncile câmpului își făceau lucrarea într-însul, sădindu-i drag de pământ în suflet și-n gând.

Peste vreo două săptămâni, Henry ne spuse în taină mie și lui Katie că se apropie ziua de naștere a Josephe și că îi pregătise o surpriză specială.

— O să intre la bănuiele, zise el, dacă-i spunem că s-a îngriji altcineva de bucate, așa c-om lăsa-o să-și vadă de treabă ca de obicei. Da' ar fi strașnic de i-ați face colo, un

tort frumos. Io oi căta s-o țin departe de bucătărie tăă dimineața.

— Cu mare drag, Henry, răspunse Katie. O să fie distractiv!

Josepha deveni, într-adevăr, bănuitoare când Henry ținu morțiș să prânzească singuri, în căsuța lor. Mai târziu, pe la ora trei după-masa, când veni la conac, adulmecă intrigată aerul și sunt sigură că bănuie ea ceva, chit că scoseseșăm deja tortul din cuptor și îl ascunseseșăm în coliba lui Jeremiah, să se răcească.

Chiar și așa, cred că Josepha tot a fost surprinsă trei ceasuri mai târziu, când s-a ivit tortul împodobit cu lumânări, urmat de cadouri din partea tuturor. Până atunci niciunul dintre noi nu știuse când era ziua ei de naștere, iar Josepha nici cu gândul nu gândise că Henry are să ne spună.

Sărbătorita primise deja mai toate cadourile. Nu mai rămâneau decât cele din partea soțului ei – două cutii cam de aceeași mărime, împachetate în hârtie colorată și legate frumos cu panglică. Când Josepha ridică primul pachet, fu cât pe ce să-l scape din mână, atât era de greu!

Îl prinse strâns în palme și, desfăcând cu grijă hârtia, atentă să n-o rupă, scoase dinăuntru cea mai frumoasă carte pe care o văzusem vreodată, cu coperti din piele, împodobite cu gravuri pe margine.

— „Călătoria pelerinului”! exclamă Josepha. Doamne, de când îmi doresc cartea asta! Da’ n-am văzut de când îs una așa de frumoasă.

— Am rugat-o pe coana Hammond s-o comande pe a mai frumoasă dintre toate, zise Henry. Despre asta vorbeam cu dânsa în ziua cea când te supărași tu pe mine.

— Ei, ce vrei – eram și io curioasă!

Henry râse încetishor.

— Hai, deschide și celălalt cadou, o îndemnai eu.

Josepha așeză cartea pe masă cu nespusă grijă, de parcă ar fi fost un prunc, apoi luă în mână cel de-al doilea pachet.

— Și ăsta-i la fel de greu - să fie tot o carte?

— Desfă-l ș-ai să vezi, spuse Henry.

După ce îndepărtă cu grijă hârtia, Josephei i se tăie răsuflarea.

— E o Biblie! Doamne, Henry... îi a mai frumoasă Biblie din câte văzut-am vreodat'!

Se aplecă și îi dădu soțului ei o sărutare.

— N-am avut de când îs lucruri așa de frumoase!

După aceea, Josepha ne întrebă dacă în serile următoare, după cină, nu ne-am putea aduna laolaltă să citim „Călătoria pelerinului” din propriul ei exemplar. Bineînțeles că am fost cu toții de acord. Ba mai mult, am început lectura în aceeași seară.

48

Sam Jenkins

Șeriful Sam Jenkins era ultima persoană pe care ne-am fi așteptat s-o vedem sosind la Rosewood. Singurul lucru de care eram siguri era că vizita sa nu era una de curtoazie.

Se năpusti călare în mijlocul câmpului, călcând sub copitele calului tulpini întregi de bumbac încă necules, și se duse întins la locul în care lucrau tata și unchiul Ward împreună cu mătușa Nelida.

— Vai, ce înduioșător! făcu el sarcastic. Înduioșător, dar zadarnic. Măi, băieți, de ce nu vă lăsați odată păgubași? N-aveți nicio șansă de câștig.

— Asta rămâne de văzut, ripostă tata.

— Voi chiar nu înțelegeți că vă pierdeți timpul degeaba?

— Ce dorești, Sam? Bănuiesc că n-ai venit să vezi cum merge culesul la Rosewood.

— Puțin îmi pasă mie de culesul vostru! pufni șeriful. Caut pe cineva și am impresia că-i aici, cu voi.

Își roti iar privirea peste câmp. Noi, ceilalți, lucram răsfirați care pe unde pe o rază de o sută de metri.

— Un puști alb înalt... prieten cu cioroiu ăla, fecioru lui Henry... a tulburat ordinea publică în Greens Crossing. Aha – cred că l-am dibuit!

— Rob! strigă tata. Ești bun să vii puțin până aici?

Rob porni spre ei, urmat de noi toți. Ne strânserăm în jurul șerifului, care stătea mai departe călare pe cal.

— Rob, dumnealui este șeriful Jenkins. Se află aici din pricina disputei pe care ați avut-o ieri în oraș tu și Jeremiah. Sam, el este Rob Paxton.

Șeriful îl măsură din cap până-n picioare și fața i se destinse încet într-un rânjet.

— Judecând după tăietura de pe frunte și vânătaia de sub ureche, ca să nu mai vorbim de felul în care îți atârnă brațul stâng, de parcă te-ar dura nițel, se vede treaba că ai fost părtaș la cele întâmplate.

— Am fost de față, răspuse Rob.

— S-a făcut o plângere împotriva ta, băiete, continuă șeriful, pentru comiterea unui act de violență.

Katie icni indignată. Întorcându-mă spre ea, văzui că îi scăpărau ochii de furie.

— Reclamantul este Deke Steeves, spuse Jenkins. Știi ceva despre asta?

— Da, am avut o mică altercație cu dumnealui.

— Recunoști, așadar, că plângerea este întemeiată?

— N-am spus asta, stimată domn, răspuse Rob pe un ton calm. Învinuirea care mi se aduce este mincinoasă.

— Îl acuzi pe Deke Steeves că a dat o declarație falsă? E împotriva legii.

— Sunt conștient de asta, domnule Jenkins. Și drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, nu acuz pe nimeni de nimic. Neștiind cum ați intrat în posesia acestei informații, nu fac decât să vă spun că ea nu este adevărată.

— Așa zici dumneata, rânji Jenkins.

— Da, domnule, așa zic eu, ripostă Rob, fără să își piardă calmul.

— Și de unde să știu eu că nu minți?

— Nu mi-a stat niciodată în obicei să mint, domnule Jenkins. Dacă l-aș fi atacat pe domnul Steeves, aș fi primul care s-o recunoască.

— Pari foarte sigur de dumneata, domnule... Paxton.

— Chiar sunt, domnule șerif.

— Atunci ce propui, mă rog, să fac? Am în buzunar un mandat de arestare pe numele dumitale, dar dumneata susții că Deke Steeves este un mincinos.

— Dacă ați ascultat cu atenție tot ce v-am spus, știți foarte bine că n-am făcut pe nimeni mincinos. Am afirmat doar că denunțul, în forma sa actuală, este fals.

— Mă rog.

— Dar, ca să vă răspund la întrebare, v-aș sfătui să vă asigurați de felul în care s-au petrecut faptele înainte de a face o arestare – aceasta este regula de bază după care ar trebui să se călăuzească orice reprezentant al legii. Nu uitați că au existat și martori oculari.

— Te-i fi referind la cioara asta, pufni șeriful, arătând cu capul spre Jeremiah.

De astă dată îmi scăpărări mie ochii!

Rob făcu o grimasă la auzul invectivei.

— Rasa lui nu are nicio relevanță, domnule Jenkins, spuse el. Cert e că Jeremiah a auzit și a văzut tot ce s-a petrecut între mine și domnul Steeves. Consider că o coroborare a informațiilor ar fi cât se poate de utilă. În caz contrar, dacă acționați în mod prematur și pripit, s-ar putea să fiți acuzat de privare ilegală de libertate.

— Paxton, interveni unchiul Ward, arătând spre Rob, este ajutor de șerif în Nord și știe câte ceva despre lege.

— Este doar o sugestie, domnule Jenkins, continuă Rob. Sunt pe deplin conștient de faptul că nu am nicio autoritate aici. Orișicum, dacă aveți, într-adevăr, un mandat de arestare pe numele meu și sunteți hotărât să îl puneți în aplicare, am să mă predau de bunăvoie.

Jenkins privi în jur, dându-și încet seama că acest individ pe care nici măcar nu-l cunoștea... îl face de râs în fața întregii șlehte de imbecili de la Rosewood!

— Lucrurile nuse-ncheie aici, Paxton, scuipe el cu venin, după care își întoarse calul și se îndepărtă în galop de-a curmezișul unei porțiuni nerecoltate a câmpului.

— Rob, ce-ai fi făcut dacă te aresta?? exclamă Katie.

— Ți-aș fi spus să îi trimiți o telegramă lui John Heyes

în Hanover, Pennsylvania, răsese el. John ar fi sosit în mai puțin de 48 de ore și ar fi fost vai și amar de șeriful Jenkins.

Am reluat culesul. Dintre toți, cel mai puțin afectat de vizita lui Sam Jenkins era chiar Rob. Dar el nu știa, vezi bine, de ce sunt în stare indivizii aceștia.

49

Herb Watson

Peste trei zile își făcu apariția la Rosewood, abătut din cale afară, domnul Watson. Venise să stea de vorbă cu frații Daniels. Intrară tustrei în casă și luară loc.

Vreme de câteva minute, niciunul dintre ei nu scoase însă un cuvânt.

— Ei, zău așa, Herb! făcu Ward într-un târziu. Cât de grav poate să fie?

— E grav, băieți, foarte grav. Nici nu știu cum să v-o spun.

— Hai, zi odată ce ai pe suflet!

— V-am spus data trecută, începu Watson fără tragere de inimă, că se fac presiuni asupra mea să nu vă mai vând chereștea. Atunci credeam că, în timp, or să se liniștească spiritele. Dar nu s-a întâmplat așa. Dimpotrivă. I-a înfuriat la culme că anul trecut, când au încercat să îl ardă pe Henry de viu, dând foc grajdului din Greens Crossing, le-ați dejucat planurile. Iar acum plănuiesc să se descotorosească de voi pentru totdeauna. Amenințările devin periculoase.

— Ce fel de amenințări?

— Sam tocmai mi-a făcut o vizită. Pare dornic de răzbunare. Dacă mă împotrivesc, au să-mi ardă depozitul din temelii.

— Poftim?!

— Exact așa a spus.

— Dar asta ar afecta întreaga comunitate, nu doar pe tine.

— Și i-ar falimenta pe jumătate din plantatorii de bumbac din ținut, încuviință abătut Watson. O știu prea bine. Și ei trebuie să își vândă recolta undeva, dar când sunt năpădiți de ură, oamenii nu mai gândesc limpede.

— Care a fost condiția lor? Întrebă Templeton.

— Sam mi-a zis clar și răspicat să nu vă cumpăr bumbacul – nici chiar la cel mai mic preț.

— Poftim?! Păi, Herb... dacă nu ne vindem recolta, o să ajungem la sapă de lemn!

— Știu, Templeton, știu... Mi-am tot stors creierii să găsesc o soluție, dar la cum stau lucrurile în momentul de față, nu știu pur și simplu ce să fac.

— O să ne vindem bumbacul în altă parte! spuse Ward furios.

— Dă, Doamne, să puteți. Asta ar fi cea mai bună soluție pentru toată lumea. Doar că...

— Așa... îi dădu ghes Templeton.

— S-ar putea să nu ajungeți cu bumbacul nici la Charlotte, nici în altă parte. Sunt chitiți să vă îngenuncheze... orice ar presupune asta.

— Vrei să zici că vor sta cu ochii pe noi și, dacă încercăm să ducem bumbacul undeva, au să ne prade la drumul mare?

— Da, exact asta vreau să zic. S-ar putea să vă fure bumbacul, să vă dea foc la câmpuri – Dumnezeu știe de ce-s în stare. Cert e că *nu* au să vă lase să vă vindeți recolta.

*

După vizita domnului Watson, tata și unchiul Ward au rămas înnegurați tot restul zilei. Era clar pentru toată lumea că se întâmplase ceva groaznic. Totuși, am continuat culesul.

— Oare ce le-o fi spus domnul Watson? o întrebai eu pe Katie când ne încrucișarăm de-a lungul unui șir.

— Nu știu, răspunse ea. Poate că prețul are să fie chiar mai scăzut decât credeau ei.

— Atunci trebuie să culegem tot bumbacul de pe câmpurile astea, până la ultima bucățică.

Şi am cules mai departe.

50

Oferta

Peste două zile, domnul Watson se întoarse și avu încă o discuție privată cu frații Daniels.

— După conversația pe care am purtat-o deunăzi, începu el, m-am gândit îndelung la situația voastră și mi-a venit o idee.

— Orice sugestie este bine-venită, Herb. Știi unde ne-am putea vinde bumbacul și cum l-am putea transporta în siguranță până acolo?

— Nu, e vorba de cu totul altceva, răspunse Watson.

— Te ascultăm.

Watson pironi tăcut masa vreme de câteva secunde, apoi murmură:

— V-ați gândit vreodată...?

Se uită adânc în ochii celor doi frați, apoi reluă întrebarea:

— V-ați gândit vreodată să vindeți plantația?

— Să vindem... *Rosewoodul?!'*

Watson încuviință din cap.

— Nu... niciodată, răspunse Templeton.

— Unu la mână, interveni Ward, plantația nu e a noastră ca s-o putem vinde.

— Eu altceva am auzit.

— E plantația lui Kathleen... e a noastră, a tuturor.

— Asta așa o fi, dar voi doi sunteți cei care hotărăsc ce și cum.

— Nu fi așa de sigur, zâmbi Ward.

— Nici nu se pune problema, Herb, zise Templeton. Este de neconceput să vindem plantația.

— Ia gândiți-vă... Dacă nu vă puteți achita impozitele, Rosewood o să fie scoasă la licitație și n-o să vă alegeți cu nimic.

— O să le achităm.

— Și dacă, totuși, nu veți izbuti?

— Atunci poate că vom fi nevoiți să luăm în considerare și posibilitatea asta. Ai fi interesat să cumperi tu plantația?

— De ce nu? Tot voiam eu să mă mut la țară. Proprietatea asta e, ce-i drept, mult mai mare decât ce aveam eu în gând, dar... mă rog, nu pot privi cu brațele încrucișate cum pierdeți totul. Gândiți-vă la oferta mea. S-ar putea să fie singura voastră cale de scăpare.

— Și ce ai face tu, Herb, cu o plantație ca asta?

— Aș lăsa depozitul în seama oamenilor mei, iar eu m-aș muta aici, aș tocmi câțiva muncitori și, cu ajutorul lor, aș munci pământul și aș crește niscaiva animale... la fel cum faceți voi acum.

— Cu alte cuvinte, vrei să îți mărești avutul profitând de strâmtorarea noastră?

— Ei, zău așa, băieți, știți prea bine că n-aș face nicicând una ca asta. Sunt dispus să cumpăr plantația la un preț corect, ca să aveți bani din belșug să vă stabiliți confortabil în altă parte. Casa, animalele, anexele, terenul... toate astea fac bani frumoși. Hm... dacă stau bine să mă gândesc, n-ar fi exclus ca tocmai ăsta să fie unul dintre motivele pentru care se dorește îndepărtarea voastră.

— Ce anume?

— Faptul că aceasta este o proprietate de prim rang, cu ieșire la râu și cu cel mai rodnic pământ din ținut. Probabil că mulți și-ar dori să pună mâna pe ea.

— Ai auzit tu ceva?

— Nu, n-am auzit nimic și nu bănuiesc pe nimeni. Eu spun doar că, dacă mi-o vindeți mie, veți primi pe ea atât cât valorează și veți ieși cu toții câștigați. Casa face probabil vreo cinci mii de dolari, terenul, încă zece, recolta

de anul acesta, o mie, două.

Cu animalele, restul clădirilor și căsuța lui Henry, aveți o mică avere aici. Nu vreau, pur și simplu, să pierdeți totul și să nu vă alegeți cu nimic.

Ward și Templeton, încă năuciți, nu spuseră nimic.

Peste câteva clipe, se ridicară și îl conduseră pe Watson până afară.

— Știu că adineauri am fost cam irascibili, spuse Templeton, dar trebuie să înțelegi, Herb, că nu ne este deloc ușor.

— Înțeleg, băieți. E o situație dificilă.

— Orișicum, îți mulțumim pentru ofertă.

Își dădură mâna, apoi Watson încălecă în șa și o luă din loc.

După ce musafirul se făcu nevăzut, Ward dădu rostire întrebării care îl rodea de ceva timp.

— O fi oare în cârdășie cu ei... ca să pună el însuși mâna pe Rosewood?

— Sunt convins că n-ar face niciodată așa ceva, ripostă Templeton. Herb este un om corect și onorabil. În situația dată, oferta pe care ne-a făcut-o e mai mult decât rezonabilă. Dacă ar fi așa cum zici tu, ar putea aștepta să se pună sechestru pe plantație și apoi s-o cumpere, la licitație, pe bani de nimic. Nu, cred că oferta lui este cât se poate de cinstită.

— Ar trebui să discutăm cu fetele, spuse Ward, uitându-se spre câmpuri.

— Știi ce au să zică.

— Va trebui oricum să stăm de vorbă cu ele.

— Și nu doar cu ele, murmură Templeton.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Poate că a venit vremea să-i dăm ascultare lui Rob - să îl întrebăm pe Dumnezeu ce vrea *El* să facem.

51

Consfătuire

Când domnul Watson se îndepărtă călare, noi lucram pe câmp.

Încă nu bănuiam nici pe departe motivul vizitelor sale. Ne gândeam că o fi vorba de prețul bumbacului sau altele asemenea.

Zece minute mai târziu, tata și unchiul Ward porniră încet înapoi spre câmp, vorbind între ei. Erau și de astă dată întunecați la față și parcă le trecuse tot cheful de cules. Înnegurarea lor ne îngrijora pe toți.

După-amiază, lucrare departe de ceilalți, șușotind între ei, iar pe la patru și jumătate ne chemară pe toți în jurul lor. Pe Josepha și pe mătușa Nelida le trimiseseră deja în casă cu două ceasuri în urmă.

— Astăzi vom încheia culesul mai devreme, anunță tata. Duceți-vă fiecare să vă spălați și să vă primeniți. Josepha și Nelida ne pregătesc ceva bun pentru masa de seară. Iar după cină vom avea de purtat o discuție serioasă.

Eu și Katie ne uitarăm întrebătoare una la alta. Eram amândouă îngrijorate.

După ce servirăm cina în tăcere, bărbații se ridicară și ne invitară să mergem cu toții în salon.

— Vino și tu, Nelida, spuse unchiul Ward.

— Dar eu nu sunt... știți voi, nu fac parte din familia voastră de la Rosewood.

— Nu uita, Nelida, că eu am fost cândva oaia neagră a familiei, ripostă unchiul Ward. Eu am fost cel care a plecat și a uitat de toți și de toate. Dar oamenii ăștia m-au primit cu brațele deschise înapoi în sânul familiei. Iar, dacă au primit pe unul ca mine, n-au cum să nu te primească și pe tine. Acum, Nelida, faci parte din această familie, la fel

ca noi toți.

Sărmana mătușă Nelida! Bărbia și buza de jos începură să-i tremure și ochii i se umplură de lacrimi. Iar în clipa următoare alergă la unchiul Ward și îi dădu cea mai calduroasă îmbrățișare de care avusese el parte vreodată!

— Ești un frate nemaipomenit, Ward, murmură ea. În ochii mei n-ai fost niciodată o oaie neagră. Ți mulțumesc!

— Vino și tu, Rob – orice o privește pe Katie te privește acum și pe tine. Și tu, Jeremiah – Mayme și cu tine va trebui să luați orișice hotărâre împreună.

După ce ne așezarăm cu toții, tata luă cuvântul.

— V-am chemat aici – îndeosebi pe voi, fetelor – pentru că suntem o familie și acum Rosewood este a noastră, a tuturor. Avem de luat niște hotărâri majore, pe care trebuie să le luăm împreună.

— Ce fel de hotărâri, unchiule Templeton? Întrebă Katie, cu vocea tremurândă.

— Despre viitorul plantației.

Tata aruncă o privire spre fratele lui.

— Zi-i înainte, frate Templeton, îl îndemnă unchiul Ward. Tu ești la Rosewood dinaintea mea și ai tot dreptul să vorbești în numele amândurora.

Tata oftă și se scărpină în cap.

— Nu mai e o taină pentru nimeni faptul că suntem restanțieri la plata impozitelor. Avem niște probleme financiare, dar nici pe departe la fel de grave precum cele cu care v-ați confruntat voi două, spuse el, uitându-se întâi la Katie, și apoi la mine, pe vremea când erați singure. Atunci v-a fost, ce-i drept, de mare ajutor și aurul lui Ward. Am putea și acum să ieșim din impas dacă ne unim cu toții forțele și muncim din greu. Nelida s-a oferit și ea să ne ajute, gest pentru care îi mulțumim, adăugă el, zâmbindu-i soră-sii, dar mă tem că problemele noastre nu se rezumă la bani. Dacă ar fi vorba doar de asta, am scoate-o noi

cumva la capăt. Dar nu este doar o chestiune de ordin financiar. Problema noastră cea mai mare este vrajba pe care ne-o poartă cei din ținut – Sam Jenkins, Dwight Steeves, întregul Klan. Indivizii aceștia sunt împotriva noastră și au să fie mereu.

— Bine, dar bumbacul... începu Katie.

— Bumbacul n-are să fie de ajuns, Kathleen, o întrerupse tata.

— Cum să nu fie?...

— Pentru că, așa cum am mai spus, problema noastră cea mai mare nu sunt banii...

Cei doi frați se uitară iar unul la altul, după care tata adăugă:

— Domnul Watson nu ne poate cumpăra bumbacul.

— Poftim??... Decesănu poată? îngăimă Katie înmărmurită.

Încă nu înțelegea pe deplin toate implicațiile celor spuse de tata.

— A primit amenințări și nu mai poate să colaboreze sub nicio formă cu noi, răspunse el. Dacă o face, va fi distrus – amintiți-vă ce soartă a avut grajdul cu chirie din Greens Crossing. După prietenia pe care ne-a arătat-o în tot acest timp, nu-l putem pune într-un asemenea pericol.

— N-am putea vinde altcuiva bumbacul? întrebai eu.

— N-avem cui, răspunse tata, întorcându-și privirea spre mine. Ce încerc eu să vă dau de înțeles, Mary Ann, este că nu e vorba doar de vânzarea bumbacului. Chiar dacă am încerca să ducem bumbacul în altă parte, ne vor prăda la drumul mare sau ne vor da foc la câmpuri.

Abia acum începeam eu și Katie să înțelegem cât de gravă era, de fapt, situația.

— Atunci... ce ne facem, unchiule Templeton? întrebă ea. Trebuie să vindem bumbacul!

— Tocmai ți-am spus, Kathleen dragă... că probabil

n-o să-l putem vinde.

Urmă o tăcere îndelungată. Tata trase adânc aer în piept.

— Domnul Watson a venit ieri și ne-a propus o eventuală soluție, spuse el în cele din urmă. Propunerea făcută de el nu e nici pe placul meu și al lui Ward, și n-are să fie nici pe placul vostru, dar s-ar putea să fie singura cale de ieșire din impasul în care ne aflăm. Pe scurt... domnul Watson s-a oferit să cumpere plantația.

Katie și cu mine am rămas amândouă ca lovite de trăsnet. Nu ne venea să ne credem urechilor.

— Să vindem... plantația? șopti Katie, cu ochii plini de lacrimi.

— Da, răspunse tata. Totuși, cum suntem trecuți tuspatri titulari pe actul de proprietate, Ward și cu mine am hotărât că, dacă nu cădem cu toții de acord, nu vom vinde. Vom fi alături de tine, Kathleen, orice ai alege.

— Of, unchiule Templeton, nu se poate să nu găsim noi o soluție! stăruia ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Până acum am scos-o cumva la capăt de fiecare dată, chiar și pe vremea în care eram singure la Rosewood.

— Vremurile s-au schimbat, Kathleen, și de astă dată s-ar putea să nu mai fim în stare să ieșim din impas. Chiar dacă am avea o recoltă din cele mai bogate, la ce bun, dacă au să ne dea foc la plantație?

— Nu știu, unchiule Templeton, suspină ea, ștergându-se la ochi, dar trebuie să existe o cale. Trebuie!

Rob își așează mâna pe umărul ei, dar până și lui îi pierise graiul.

Pironeam cu toții podeaua, fără să spunem un cuvânt. Mi se pusese un nod în stomac. Era cea mai cruntă lovitură pe care o promisem de când îmi pierdusem familia.

Cel mai dureros era că, din tonul tatii, atât eu, cât și Katie am înțeles că acesta era cel mai dificil moment cu

care ne confruntaserăm vreodată. Tata era un optimist convins – mereu vesel, mucalit și pus pe șagă – care vedea partea bună în orice situație.

Acum însă până și el părea îngenuncheat. În voce i se simțea nu doar disperarea, ci și... teama.

Iar dacă el se temea, cum să nu ne temem și noi? Dacă el era îngrijorat, situația era fără doar și poate gravă.

Poate că acesta era, într-adevăr, sfârșitul. Cum stăteam eu acolo, mi-am dat seama că plângeam la rândul-mi.

— N-am să părăsesc niciodată plantația! strigă Katie într-un sfârșit. Rosewood are să rămână, cât trăim, căminul nostru. Nici nu mă gândesc s-o vând. Vom rămâne aici pentru totdeauna... și...

Izbucni în lacrimi. Rob încercă s-o ia de mână ca s-o liniștească, dar Katie zvâcni în picioare și fugi la etaj.

Eu și Rob ne uitarăm unul la altul. Până acum, eu eram mereu cea care se ducea după ea s-o consoleze, așa cum făcea și Katie când eram eu tristă. Între timp, însă, situația se schimbaseră și mă întrebam dacă nu o fi cumva de datoria lui Rob să se ducă să discute cu ea.

— Ghicindu-mi parcă gândurile, Rob arată cu capul spre scară, îndemnându-mă din priviri să merg după Katie.

Așa am și făcut.

Când am pășit în odaia ei de la etaj, Katie mă privi cu aceeași expresie speriată și deznădăjduită pe care o văzusem pe chipul ei când ne-am cunoscut.

Ne-am prăbușit una în brațele celeilalte, vărsând lacrimi amare.

*

După plecarea fetelor, se lăsă tăcerea în salon.

— Nu știu dacă v-ar putea fi de vreun ajutor, zise Rob într-un târziu, dar îmi amintesc ceva ce ne-a învățat tata pe vremea când eram mici. Spunea că, atunci când te afli

Într-un impas și nu știi ce hotărâre să iei, sunt patru pași pe care ar trebui să îi urmezi. Să stai de vorbă cu toți cei pe care îi privește problema. Să te rogi și să îl întrebi pe Dumnezeu ce vrea El să faci. Să vezi dacă nu găsești cumva vreo îndrumare în Biblie. Iar apoi să aștepti ca împrejurările să îți indice direcția pe care ar trebui s-o alegi. Tata zicea că, în cele din urmă, Dumnezeu își arată de fiecare dată voia, fie vorbind minții sau inimii tale, fie prin circumstanțele pe care le creează.

— E un sfat bun, Paxton, spuse Ward.

— Acum că faceți deja tot ce vă stă în puteri, adăugă Rob, nu vă mai rămâne decât să vă rugați și să vedeți în ce direcție vă călăuzește Dumnezeu prin felul în care va evolua situația.

— Ei bine, tinere Paxton, zise Templeton, ar trebui pesemne să facem exact ce spui tu – să îl întrebăm pe Dumnezeu care este voia Lui și să încercăm să îi deslușim răspunsul.

— De ce nu L-am întreba chiar acum? ripostă Rob.

Frații Daniels se uitară șovăielnici unul la altul, dar Rob își plecase deja capul, începând să se roage:

— Tată, acești copii dragi ai Tăi se confruntă cu o situație dificilă și au nevoie de ajutorul Tău. Au nevoie să știe ce alegere vrei Tu să facă. Arată-le, Te rog, voia Ta prin împrejurările care se vor ivi în zilele și în săptămânile următoare. Oricare ar fi împrejurările acelea, Te rog să le dai clar de înțeles ce îți dorești de la ei.

După o clipă de tăcere, se auzi vocea lui Henry:

— Amin, Doamne. Fă-ne cunoscută voia Ta, cât mai repede cu putință.

Apoi îi veni rândul lui Templeton să se roage – după cum îi mărturisi mai apoi lui Mayme, era prima oară când se ruga cu voce tare de față cu alții.

— Așa cum au zis și ceilalți, Doamne, nu știm ce-i de

făcut, începu el. Fii, aşadar, bun şi ne arată voia Ta. Spune-ne, Doamne, ce avem de făcut, şi-o să ne străduim să îţi dăm ascultare.

— Amin, şoptiră toţi ceilalţi.

Strădanii deznădăjduite

Acum Katie era mai hotărâtă ca niciodată să culegem tot bumbacul de la Rosewood și să îl vindem undeva.

A doua zi m-am trezit dis-de-diminează și m-am dus la fereastră. Încă înainte să privesc afară, știam ce voi vedea. Și nu m-am înșelat. Departe, pe câmpul pe care îl recoltam de trei zile încoace, Katie culegea deja de zor, singură pe un șir parcă nesfârșit de bumbac. Nu era prima dată când se întâmpla asta. Ori de câte ori Rosewood era în pericol, Katie făcea tot ce îi stătea în puteri să își salveze mult iubitul cămin, chiar de ar fi fost să muncească până la epuizare.

Apoi l-am văzut pe Rob ieșind din coliba lui Jeremiah și îndreptându-se încet către ea.

Se îmbrățișară și rămaseră câteva clipe înlănțuiți. Când se desprinseră din îmbrățișare, Katie îi întinse lui Rob o traistă, iar el se apucă de cules pe șirul alăturat.

De astă dată, poate nici măcar tenacitatea lui Katie n-are să fie de ajuns, mi-am spus eu în sinea mea. Dar Katie nu era singură. Ne avea pe noi toți. Orice s-o întâmpla, îi vom rămâne alături.

M-am îmbrăcat, mi-am luat ghetele și m-am dus la ei. Jeremiah era deja afară pe câmp. Îmi ieși în întâmpinare, cu un zâmbet trist pe chip și mă îmbrățișă. Apoi ne-am luat amândoi traistele de unde le lăsaserăm în ajun și ne-am apucat și noi de treabă.

Ni se alăturară, rând pe rând, toți ceilalți - în afară de Josepha, care rămăsese la conac să pregătească micul dejun.

Lucram fără să scoatem un cuvânt. Deși eu și Katie îi aveam alături pe Jeremiah și pe Rob, bărbații pe care îi iubeam și cu care urma să ne căsătorim, în loc să fim

veseli și fericiți, cum ar fi fost de așteptat, eram cu toții abătuți din cale afară.

Și așa am rămas tot restul săptămânii. Grămezile de bumbac din șură creșteau văzând cu ochii – o treime din recoltă era deja ambalată și gata de vânzare. Știam că unii plantatori începeau să își vândă încă de pe acum bumbacul. Domnul Thurston trecuse pe la noi să ne spună că prețul plătit de Herb Watson cultivatorilor era unul cât se poate de bun. Cu bumbacul pe care îl strânseserăm deja, am fi putut achita pasămite toate impozitele, dar tata și unchiul Ward nu pomeneau nimic de vânzare. Știam cu toții că se întreabă ce să facă.

Așa că noi continuam să culegem... și să ne rugăm.

Când și când se iveră în depărtare câte un călăreț care se oprea preț de câteva clipe și ne scruta din șa.

— Cine era omul acela? l-am întrebat eu o dată pe tata.

— Nu sunt sigur, Mary Ann, îmi răspunse el, dar s-ar fi putut să fie Dwight Steeves.

Altă dată l-am zărit pe șeriful Jenkins ochindu-ne de departe, dar ne-am făcut cu toții că nu băgăm de seamă. Printre cei care ne supravegheau în chipul acesta, așteptând să vadă ce vom face, l-am recunoscut o dată chiar și pe William McSimmons, de care nu mai auziserăm nimic de când îl confruntase Micah, împreună cu tata și cu unchiul Ward.

Într-o noapte, auzind zgomot, m-am dat jos din pat și m-am furișat tiptil până la fereastră. De jos, din curte, răzbătea un licăr de lumină. Fusesse o zi zăpușitoare și fereastra rămăsese deschisă. Privind afară, l-am văzut pe unchiul Ward venind dinspre șură, cu un felinar într-o mână și o pușcă în cealaltă. Tata închise ușa casei în urma lui și îi ieși în întâmpinare.

— Nicio mișcare?

— Nicio mișcare, răspunse fratele lui, întinzându-i felinarul și arma.

— Bun. Atunci tu du-te și te culcă. Am să rămân eu de pază. M-am retras încetișor și m-am băgat înapoi în pat. Tata și unchiul Ward stăteau de pază toată noaptea! Oare chiar credeau că are să încerce careva să ne fure bumbacul?

Sau mai rău?...

53

Alertă

Călărețul gonea nebunește prin noapte.

Din fericire pentru calul său, razele lunii luminau îndeajuns drumeagul pustiu cât să vadă calea. Nu putea încetini. Trebuia să ajungă acolo până nu era prea târziu. De asta atârnav mai multe vieți – și propriul său viitor.

La scurt timp după miezul nopții, îl deșteptase ceva. Orice o fi fost, cert e că la un moment dat se trezi brusc din somn, înconjurat de întuneric și de tăcere.

Numai nebunii sunt treji la ora asta, își spuse el. Totuși, o voce lăuntrică îl îndemnă să se scoale și să arunce o privire în jur. Se dădu jos din pat buimac, își puse pantalonii și cizmele, luă sfeșnicul și coborî la parter.

Amenințările pe care le primise fuseseră cât se poate de clare. Dar dacă le tălmăcise greșit intențiile?

Inspectă înfrigurat depozitul, dar nu găsi nimic nelalocul său. Tăcerea în care era cufundat întregul oraș era străbătută când și când doar de câte un lătrat răzleț de câine. *Imaginația îmi joacă feste*, încercă el să se liniștească, pornind-o înapoi către casă.

Brusc, un zgomot tulbură tăcerea nopții... pași grei ce înaintau bocănind de-a lungul străzii la câteva clădiri distanță.

Stinse repede lumânarea și se strecură înapoi, lipindu-se de zidul depozitului.

—...au zis că ne-om întâlni cu toții la ora!... îl auzi șoptind pe unul dintre ei.

Recunoscând imediat vocea, se luă după ei, căznindu-se să le deslușească vorbele.

—...de ce în noaptea asta?

— Au primit destule avertismente... e timpul să trecem la fapte...

De pe o stradă lăturalnică li se alătură un al treilea, care ducea sub braț ceva alb.

—...cai?

— O aduce McSimmons destui din herghelia lui. Ca să nu trezim întregul oraș.

—...ne întâlnim în capătul nordic al târgului.

—...Sam a zis că...

—...așa am auzit și eu... s-a săturat să...

— În noaptea asta are să se lase cu vărsare de sânge... Până la dimineață...

—...o să se aleagă scrumul de conac.

Cel care trăgea cu urechea auzise destul. Se întoarse grăbit acasă. Știa prea bine despre care conac vorbeau. Nu era sigur dacă va putea ajunge acolo la timp ca să-i salveze pe cei ai casei și să prevină vărsarea de sânge, dar era de datoria lui morală să încerce.

Cinci minute mai târziu, își înșeuă deja calul pe întuneric. Avea să ia drumul spre sud, după care va face un ocol înapoi spre nord, nădăjduind să treacă neobservat. În felul acesta, va avea probabil un avans de 40 de minute față de ei, dacă nu chiar o oră întreagă.

Cum să își trezească prietenii din somn fără a sfârși cu un glonț în cap e o întrebare pe care și-o puse abia când se apropie de destinație.

În cele din urmă, își mână calul în curtea dintre șură și casă, după care își scoase pușca și trase scurt două focuri în aer.

În vreme ce ecoul împușcăturilor se stingeă, câinii lătrau, iar animalele din grajd nechezau și mugeau de mama focului, se aprinseră felinare și răsunară strigăte de alarmă în toată casa.

— Treziți-vă! strigă călărețul spre ferestrele de la etaj, unde apăruseră câteva lumini. Sunt eu... Herb Watson! Templeton... Ward... trebuie să vă vorbesc!

Se întredeschise o fereastră și Ward Daniels își iți capul afară, cu pușca la ochi.

— Cine-i acolo? strigă el.

— Daniels... sunt eu, Herb Watson! răspunse vizitatorul. Coborâți amândoi, tu și frate-tău... trebuie să vă vorbesc. Nu-i vreme de pierdut. Au să atace... au să atace în noaptea asta!

Ward își trase capul îndărăt și închise fereastra. Peste un minut, ambii frați pășiră pe veranda din fața casei, Templeton venind cu un felinar în mână dinspre sură, unde îl furase somnul, iar Ward, înarmat cu pușca.

— Ce te apucă, Herb, să vii aici în miez de noapte și să faci asemenea tărăboi? îl luă Templeton în primire.

— Trebuia să vă trezesc - n-avem timp de pierdut... Au și pornit încoace! Trebuie să ne mișcăm repede. Trebuie să plecați de aici, cu toții.

— Crezi că situația e chiar atât de gravă? întrebă Ward.

— I-am auzit pe câțiva dintre ei când se duceau la întâlnire cu Sam, Bill și ceilalți. Sunt chitiți să omoare pe cineva în noaptea asta și să vă ardă casa din temelii. Spuneau că se va lăsa cu vărsare de sânge și că nu va mai rămâne decât scrumul din casă până la dimineață.

Cei doi frați se uitară unul la altul. Tonul imperios al prietenului lor le dădea clar de înțeles că vorbește cât se poate de serios.

— Cum rămâne cu discuția pe care am purtat-o data trecută? întrebă Templeton. Acum n-avem timp să întocmim contractul de vânzare-cumpărare.

— M-am gândit la asta pe drum încoace, răspunse Watson. Dacă vă învoiți, putem rezolva chiar acum chestiunea. Am adus cu mine câteva acte preliminare. Atâta vreme cât le iscălim cu toții, or să aibă valoare legală. Va trebui să vă încredeți că o să vă dau toți banii

care vi se cuvin, de îndată ce am să pun la socoteală și bumbacul pe care l-ați recoltat. Așa cum v-am spus, am să vă plătesc prețul integral pe casă, pământ, animale, bumbac și toate celelalte.

Templeton căzu câteva clipe pe gânduri, apoi slobozi un oftat.

— Nu prea avem de ales, Herb. Și chiar de am avea, tot ne-am încrede în tine. Te-ai dovedit a fi un prieten de nădejde și un om de onoare. Iar acum ți-ai pus viața în primejdie ca să le salvezi pe ale noastre. Așa că ai, probabil, dreptate... pesemne că a sosit, în sfârșit, timpul. Dar... dacă au să-și verse mânia pe tine și au să dea oricum foc la plantație?

— Nu cred că o vor face. De voi vor ei să se descotorosească, nu de mine.

— Nu-mi surâde ideea de a te lăsa să îi înfrunți singur. Am avea, poate, mai multe șanse dacă am rămâne cu toții...

— Uite ce e, Templeton - dacă indivizii ăștia dau cu ochii de oricare dintre voi, *niciunul* dintre noi nu va mai avea vreo șansă de scăpare. Singura cale de a salva plantația este să fiți cu toții plecați pe când or să ajungă ei aici. Sunt prea mulți ca să le puteți ține piept. Ne-ar încercui și nu le-ar lua nici cinci minute să incendieze casa și șura.

— Ne-am putea ascunde în pădure.

— Acela e primul loc unde s-ar gândi să vă caute. N-o să-mi dea crezare până n-or să scormonească întreaga plantație, Haideți, hotărâți-vă - v-am spus că se îndreaptă deja încoace!

Templeton se uită iar la fratele său. În momentul acela, doi tineri își făcură apariția dinspre fostele colibe ale sclavilor. Unul era negru, celălalt alb. Acesta din urmă avea în mână un revolver Colt 45. Auzind împușcăturile și

gândindu-se la ce-i mai rău, cei doi veniseră fuga să vadă ce se întâmplă.

— E în regulă, băieți, e doar domnul Watson.

— Mă bucur să te văd, Jeremiah, îl salută Watson pe tânărul de culoare.

— Așijderea, dom' Watson, răspunse acesta, strângându-i mâna.

— Herb, acesta este Rob Paxton, logodnicul nepoatei mele, făcu Templeton prezentările.

Cei doi dădură mâna.

— Văd, băiete, că ai un pistol strașnic, comentă Watson.

— A fost al bunicului meu. L-am luat cu mine când am auzit împușcăturile, gândindu-mă că situația s-ar putea să fie periculoasă.

— Chiar este, Rob, spuse Ward. Să sperăm însă că n-o să fii nevoit să-ți folosești arma.

— Ne aflăm în mare pericol, băieți, interveni Templeton. Trebuie să trezim pe toată lumea și să plecăm cât mai iute de aici. Jeremiah, tu du-te după Henry și Josepha. Rob, tu înhamă cei mai iuți cai la două căruțe și la șareta cea mare și înșeuează încă vreo doi, trei cai pe deasupra. Eu mă duc la etaj să le trezesc pe fete. Cu toții, suntem nouă inși. Nu vom putea lua prea multe cu noi și va trebui să-i dăm zor.

— Am să vă dau și eu o mână de ajutor, spuse domnul Watson. Să mergem, băieți!

54

O decizie grea

Eu și Katie eram încă adormite când am ajuns în bucătărie, dar vorbele tatii ne dezmeteciră numaidecât.

— Fetelor, încep eu, ați auzit și voi focurile de armă care ne-au trezit pe toți din somn. Cel care a tras a fost Herb Watson. Herb a venit să ne dea de știre că suntem în mare pericol. Sam Jenkins, Bill McSimmons, Dwight Steeves și restul bandei lor se îndreaptă călare înapoi, înarmați cu puști și cu torțe. Herb i-a auzit vorbind. De astă dată, nu vin doar să ne amenințe – sunt chitiți să dea foc casei. Chiar și în aceste împrejurări, Herb este încă dispus să cumpere plantația – cu tot ce ține de ea, inclusiv recolta de bumbac – în schimbul unei sume rezonabile cu care s-o putem lua de la capăt în altă parte. Așa că avem o decizie de luat, și asta chiar acum.

Ne privi cu o expresie gravă. Amândouă îl ascultam cu ochii mari, năucite de groază, dar mai ales de durere.

— Am mai vorbit despre oferta lui Herb, continuă tata. Niciunul dintre noi nu și-ar fi dorit să se despartă de Rosewood, dar de astă dată pare-se că n-avem de ales. Dacă ne găsesc aici, au să ardă casa din temelii. Iar dacă se înfierbântă și se pun pe tras, țintele vom fi ori eu, ori Ward, ori Henry, ori Jeremiah. Nu știu cum să vă dau mai clar de înțeles, fetelor, că dacă nu acționăm imediat, mâine s-ar putea să fiți nevoite să-l îngropați pe unul dintre noi. Trebuie să plecăm, neîntârziat. Singura cale de a mai salva plantația în momentul de față este vânzând-o domnului Watson.

Făcu iar o pauză și se uită la noi. Între timp ni se alăturase și mătușa Nelida, care acum strângea într-o mână mâna lui Katie, iar în cealaltă, mâna mea.

— Asta este, așadar, situația, urmă tata. Fie

rămânem să le ținem piept – iar asta ar însemna să îi înfruntăm cu arme, cu riscul de a omorî pe cineva sau de a fi omorâți noi înșine, căci avem de a face cu oameni haini care nu mai suportă să ne aibă prin preajmă; fie iscălim cu toții actele și îi vindem plantația lui Herb. Orice am alege, tot am pierde Rosewoodul.

Își mută privirea de la una la cealaltă. De acum plângeam amândouă.

Se așternu o tăcere ca de mormânt. Deși pericolul era iminent, tata așteptă răbdător. După ce petrecusem atâția ani la Rosewood, iar Katie, întreaga ei viață, ne era din cale afară de greu să luăm o asemenea decizie, iar el o știa prea bine. Dar de această decizie atârna viitorul nostru.

Chit că, în mod oficial, era o hotărâre pe care trebuia s-o luăm împreună, știam cu toții că singura în măsură să hotărască era Katie și nimeni altcineva. În fond și la urma urmei, fără ea, niciunul dintre noi n-ar fi ajuns să fie trecut în actul de proprietate.

Uitându-mă la ea, mi-am dat seama că retrăia cumplita noapte în care îi fusese masacrată familia.

— Nu ne-am putea... ascunde în pivniță, unchiule Templeton? Îngână Katie cu o voce ca de copil.

— Kathleen, răspunse tata cu o tandrețe nemărginită, dacă n-au să găsească pe nimeni în casă, fie au să scormonească fiecă colțișor până or să dea de noi, fie or să ardă casa din temelii. N-avem încotro. Ori plecăm, ori pierdem totul.

— Templeton are dreptate, Kathleen, spuse unchiul Ward. Herb a auzit cu urechile lui când au spus că or să incendieze totul.

— Kathleen, adăugă tata, singura cale de a salva casa aceasta este vânzându-i-o domnului Watson și plecând înainte să ajungă ei aici. Nici chiar atunci nu-i

sigur că o vor cruța, dar este singura noastră șansă. De dragul Rosewoodului, este singurul lucru pe care îl putem face.

Ne mai cufundărăm în tăcere vreme de un minut, două, chibzuind la cele spuse de tata. Refuzam parcă a crede că-i adevărat. Dându-și în cele din urmă seama că era singura cale de scăpare, Katie începu să plângă, apoi încuviință încet din cap.

— Sunt de acord să vindem, șopti ea printre lacrimi.

Totuși, de astă dată, chiar dacă vorbise abia șoptit, o făcuse cu vocea unei femei mature. Apoi izbucni în suspine. Mi se rupea inima pentru ea.

Tata se uită la mine.

— Și eu sunt de acord, încuviințai la rândul-mi, înghițindu-mi lacrimile.

— Ward? întrebă tata.

— Și eu.

— Bine, atunci, spuse tata. Ward, ești bun să-l chemi pe Herb? Semnăm actele și imediat după aceea o luăm din loc.

Unchiul Ward numai ce ieșise, când dădură buzna înăuntru Josepha și Henry.

Tata se ridică și se duse la Katie, care stătea așezată de cealaltă parte a mesei. Ea se sculă și i se prăbuși în brațe. Tata o strânse la piept clipe în șir, în vreme ce ea plângea scuturată de suspine.

— Ești o tânără curajoasă, Kathleen, spuse el, iar acesta s-ar putea să fie unul dintre cele mai curajoase lucruri pe care le-ai făcut vreodată. A ști când să renunți presupune la fel de mult curaj ca a ști când să lupți.

Katie dădu din cap, zguduindu-se de plâns la pieptul lui.

Într-un târziu, tata îi dădu ușurel drumul și se întoarse spre ceilalți.

— Josepha... avem nevoie de cafea - vezi să fie multă... și tare. Și de merinde - câte putem duce. Nelida, fii bună și dă-i o mână de ajutor. Henry, tu du-te să-i ajuți pe băieți la înhămatul cailor.

— Da' ce, Doamne iartă-mă, se petrece, dom' Templeton?

— Părăsim plantația pentru totdeauna, Henry - chiar acum, în noaptea asta. Membrii Klanului se îndreaptă încoace... și sunt chitiți să ne omoare.

Unchiul Ward se întoarce în fugă, însoțit de domnul Watson.

— Bun, spuse tata, atunci hai să iscălim actele astea.

Domnul Watson scoase câteva hârtii din buzunar și le răsfirea pe masă.

— Sunt dispus să cumpăr totul - mobilier, teren, echipamente de lucru, clădiri, animale și întreaga recoltă de bumbac. Am să vă achit și impozitele restante. Este totul trecut aici, negru pe alb. Sunt convins că n-au să-mi facă nimic odată ce-și vor da seama că nu mai sunteți aici și că plantația e trecută pe numele meu. În privința plății, va trebui să vă încredeți în cuvântul meu.

Se priviră în ochi.

— Ne încredem, Herb, zise tata.

— Am strâns toți banii gheață pe care îi aveam în casă și vi i-am adus drept avans, ca să aveți de drum.

Spunând acestea, domnul Watson scoase un teanc de bancnote și îl puse pe masă.

— Nu sunt decât vreo două sute de dolari, dar banii ăștia au să vă acopere, fără doar și poate, cheltuielile de călătorie. Nu-mi spuneți unde mergeți. Nu vreau să știu. Telegrafiați-mi sau scrieți-mi la adresa doamnei Hammond. Asta dacă...

— Da, ne încredem în ea, zise tata. Se va învoi să ne fie persoană de legătură și să nu sufle nimănui un cuvânt.

— Am să vă trimit restul banilor după ce ajungeți la destinație și este cules tot bumbacul.

Domnul Watson se uită la hârtiile luminate de felinarul așezat în mijlocul mesei.

— Am să trec în acte data de ieri, spuse el, după care scoase un condei din buzunar și scrisese data în partea de sus a primei foi. Nu vreți să citiți și voi contractul?

— N-avem timp, Herb, spuse tata, înmuind penița în călimara de pe masa din bucătărie și iscăindu-se în josul celei de-a doua foi.

Unchiul Ward semnă sub numele tatii.

Până și Josepha, care forfotea în celălalt capăt al bucătăriei, încremenise locului, uitându-se la noi. Toate privirile erau îndreptate spre hârtiile acelea întinse pe masă.

Unchiul Ward îmi întinse condeiul și mă iscălii la rându-mi.

De acum Katie își revenise în fire. Se șterse la ochi, apoi trase stoică aer în piept și îmi luă penița din mână. Privirile ni se întâlneau într-un zâmbet încărcat de dragoste... și de durere.

— Asta e, Mayme...

— Of, Katie!

Katie nu mai șovăi decât preț de o clipă, apoi își trecu numele sub al meu:

Kathleen O'Bannon Clairborne.

Și cu asta, Rosewood a trecut în posesia lui Herb Watson.

— Ei bine, Herb, iată-te stăpân pe plantație! exclamă tata. Dacă vor incendia, totuși, plantația în chip de răzbunare, nu ne datorezi nimic – și când îți spun asta, știu că vorbesc în numele tuturor.

Încuviințarăm cu toții din cap.

După ce domnul Watson dădu mâna cu tata și cu

unchiul Ward, Katie se întoarce cu fața spre el.

— Vă rog să aveți mare grijă de Rosewood, domnule Watson, șopti ea, începând iar să plângă, dar străduindu-se să zâmbescă printre lacrimi, după care îl îmbrățișă.

— Te asigur că voi avea, Kathleen dragă, răspunse bărbatul. După ce or să treacă toate astea, sper că ai să te întorci în vizită. Am să împachetez toate lucrurile pe care nu le puteți lua acum cu voi și am să le păstrez. Vă puteți întoarce după ele când doriți.

Katie făcu un pas îndărăt și Rob își petrecu brațul pe după umerii ei, după care îmi veni mie rândul să îi strâng mâna domnului Watson.

— Trebuie să adunăm tot ce putem duce cu noi, și asta cât mai repede, interveni tata. Herb, cât timp crezi că ne mai rămâne?

— Douăzeci... cel mult treizeci de minute. Dar, dacă nu vreți să pornească pe urmele voastre, trebuie să aveți un avans față de ei, ca să nu vă audă când sosesc.

— Am înțeles... murmură tata. În cazul acesta, vom lua doar strictul necesar - mâncare, haine, păături... obiecte de suflet, cărți, amintiri. Josepha, tu du-te la voi acasă și fă bagajele pentru tine și Henry. Nelida, tu dă fuga la etaj după cele două valize ale tale, apoi ocupă-te de restul merindelor. Fetelor, mergeți și voi să vă luați lucrurile. Dar ați auzit ce-a spus Herb - dacă e ceva ce nu putem lua acum cu noi, va avea el grijă ca tot ce lăsați în urmă să vă parvină într-un fel sau într-altul. Haideți... să-i dăm zor! într-un sfert de ceas plecăm.

Toată lumea părăsi grăbită bucătăria, alergând care încotro.

Katie aruncă o ultimă privire spre hârtiile din mijlocul mesei, apoi mă urmă la etaj.

55

Rămas-bun

Cât ai clipi din ochi, în cele două căruțe trase lângă casă, la care Rob și Jeremiah înhămaseră deja câte o pereche de cai, începură să se adune, claie peste grămadă, valize, unelte, haine, pături, cutii cu argintărie și sacoșe cu ustensile de bucătărie, borcane, farfurii, merinde, tigăi, saci cu fasole, zahăr, pastramă, brânză și pâine, sfoară, perne, bidoane pentru apă, săpun, pălării, ghete, mănuși, piese de schimb pentru căruță și bucăți de piele pentru reparatul hamurilor, șei, nutreț pentru cai și toate celelalte provizii pe care le consideram necesare pentru o călătorie lungă. Măiculiță, ce harababură – zece inși care apucau ce le pica pe mână și azvârleau totul în căruțe mai iute decât ai fi în stare să spui cum te cheamă!

La acestea se adăugau și doi cai înșeuăți și trăsura. Henry veni fuga cu un braț de haine și cuverturi, în care erau înfășurate cele două cărți de preț ale Josephei. În acest timp, nevasta lui forfotea între bucătărie și căruțe, tot aducând pe alimente, oale și cratițe. Alergă și Rob la colibă să își adune cele câteva lucrușoare cu care venise. Ce mai, era un du-te-vino de nedescris și căruțele se umpleau văzând cu ochii.

Când tata și domnul Watson ieșiră din casă, toată lumea alerga încă de colo-colo.

— Nu știi unde veți face prima oprire, spuse Watson, dar important e ca în noaptea asta să ajungeți cât mai departe de Greens Crossing. La cum îi știu eu pe Bill și pe Sam, la dimineață au să trimită oameni pe urmele voastre. Oricum, după ce se vor liniști lucrurile, vă puteți întoarce, așa cum v-am spus, să luați orice doriți... unelte, mobilă, amintiri de familie, chiar și pianul măicuței lui Kathleen, din salon.

— Îți mulțumim, Herb, spuse Templeton, dând recunoscător din cap. Asta înseamnă enorm pentru Kathleen. Rosewood a fost singurul cămin pe care l-a avut vreodată.

Știind parcă despre ce vorbesc, Katie se apropie de ei.

— Aceasta este una dintre cele mai triste zile din viața mea, spuse ea. Totuși, vreau să vă mulțumesc, domnule Watson, că ați salvat de la pieire plantația Rosewood... chiar dacă eu s-ar putea să n-o mai revăd niciodată.

— Ba ai s-o revezi, Kathleen. Tocmai îi spuneam unchiului dumitale că sunteți bine-veniți să vă întoarceți oricând în vizită. Rosewood va rămâne mereu casa dumitale.

Katie făcu un pas în față și îl sărută pe obraz, sforțându-se să zâmbească, după care murmură cu glasul abia șoptit:

— Mulțumesc, domnule Watson.

Peste alte zece minute, forfota se domoli și începurăm a ne strânge cu toții în jurul căruțelor. Mătușa Nelida se duse înfrigurată la domnul Watson.

— Domnule Watson, era cât pe ce să uit... Calul și brișca pe care le-am închiriat la Charlotte...

— Nu vă faceți nicio grijă, doamnă Fairchild, o liniști bărbatul. Am să mă ocup eu de ele.

— Vă rog să îmi dați de știre cât vă datorez și am să vă fac plata prin bancă.

— Lăsați totul pe seama mea, stimată doamnă, ripostă zâmbind domnul Watson, după care se întoarse spre noi și exclamă, aruncând o privire spre oraș: E vremea să plecați. Pare-mi-se că se deslușesc deja vag în zare niște luminițe. Porniți cât mai iute spre pădure!

Cinci dintre noi ne suirăm fuga în căruțe - eu, Katie și

tata întruna, iar mătușa Nelida și unchiul Ward în cealaltă –, Jeremiah și Rob încălecară pe cei doi cai înșeuăți, iar Henry o ajută pe Josepha să urce în trăsurică, apoi se săltă și el pe șa lângă dânsa.

— Nu mai putem zăbovi. Fiecare secundă contează, spuse tata, aruncând o ultimă privire înjur și clipind des, să își înfrâneze lacrimile. Rămâi cu bine, Herb, și îți mulțumim încă o dată! adăugă el, după care plesni din hățuri și caii o porniră la trap prin noapte, ducându-ne spre noua noastră viață, oricare ar fi fost ea.

Mă îndoiesc că se afla în momentele acelea vreunul dintre noi care să nu plângă.

Dintre Katie și Josepha, zău că nu știu care era mai tristă – Katie, că își părăsea căminul de-o viață, sau Josepha, că își părăsea noua ei căsuță în care sperase că avea să trăiască tot restul vieții. Fețele amândurora șiroiau de lacrimi. Iar, în ceea ce mă privește, mă durea inima mai mult pentru ele decât pentru mine însămi.

Căruțele trecură hurducându-se pe lângă șură, apoi o luară pe drumul ce ducea spre plantația domnului Thurston.

Eu și Josepha mai plecaserăm cândva de la Rosewood, zicându-ne că nu ne-om mai întoarce niciodată, dar pentru Katie aceasta era prima oară și durerea ei era nemăsurată. Ne-am întors amândouă și am privit îndărăt, spre casa și șura ce începeau să se estompeze în întunericul nopții. Înainte de cotitură am aruncat o privire către Katie. Ochii îi străluceau de lacrimi în lumina plăpândă a lunii. Își întoarse și ea privirea spre mine.

— Am fost fericite aici. Nu-i așa, Mayme?

— Așa-i, Katie. N-am fost nicăieri mai fericită ca la Rosewood.

— Cu tine alături, am să fiu fericită oriunde. Of, dar cât are să-mi lipsească locul acesta drag! Nu pot decât să

sper că părinții mei nu vor fi dezamăgiți de ceea ce am făcut.

— N-au să fie. S-ar fi ajuns de mult aici, dacă n-ai fi fost tu așa de muncitoare și de curajoasă. Cred că părinții tăi ar fi foarte mândri de tine.

Ne-am întors amândouă privirea spre casă.

— Rămas-bun, Rosewood.

Katie mai pironi câteva clipe zarea, până ce clădirile se făcură nevăzute, apoi șopti la rându-i, cu glasul stins:

— Rămas-bun.

56

Înfruntarea

Încă înainte să iasă căruțele din curte, Herb Watson își luă calul de dârlogi și îl duse în grajd, unde îi scoase grăbit șaua, după care, sperând că animalul nu va fi găsit lac de sudoare, se repezi la etajul casei, își lepădă hainele și scotoci prin dulapuri până găsi o cămașă de noapte veche, ce aparținuse probabil răposatului Clairbome, tatăl lui Kathleen. În timp ce uruitul căruțelor se pierdea în depărtare, stinse toate felinarele din casă... și așteptă.

Când ajunseră la Rosewood cu torțele aprinse, hăulind și răcnind sălbatic, clica furioasă de călăreți albi găsiră conacul exact așa cum se așteptau – cufundat în tăcere și în beznă. În scurtă vreme, apăru o lumină la una dintre ferestrele de la etaj.

Dar cel care își iți, somnoros, capul pe fereastra deschisă peste câteva secunde era ultima ființă pe care s-ar fi așteptat ei s-o găsească acolo.

— Watson, strigă William McSimmons, scoțându-și gluga de pe cap, ce mama sărăciei cauți tu aici?!

— N-ai auzit? ripostă Watson. Eu sunt noul proprietar al plantației Rosewood.

Un murmur de uimire străbătu ceata de călăreți.

— Am venit aici cu o socoteală, Watson, îi strigă Sam Jenkins. Așa că fă bine și vino să ne lămurești ce-i cu toată tărășenia asta.

Peste un minut, Watson își făcu apariția cu un felinar în mână, frecându-se la ochi ca unul ce abia fusese deșteptat din somn.

— Unde sunt? îl luă Jenkins la întrebări.

— Cine?

— Afurisiții ăia de Daniels și șleahta lor de ciori!

— Habar n-am. Tot ce știu e că au plecat... Nu sunt

decât eu aici.

— Asta rămâne de văzut. Te deranjează dacă aruncăm o privire în jur?

Watson șovăi preț de o clipă înainte de a răspunde.

— Să înțeleg, Sam... că te îndoiești de cuvântul meu?

— N-am spus asta. Vreau doar să știu dacă ne dai voie să cercetăm casa și împrejurimile, atâta tot.

— Asta înseamnă că nu vă încredeți în ceea ce v-am spus. Și nu sunt sigur că v-o pot lua în nume de bine.

Jenkins fu cât pe ce să sloboadă o înjurătură zdrăvăună, dar se înfrână. Herb Watson era unul dintre cei mai respectați oameni din Greens Crossing.

— Dar dacă țineți morțiș, n-aveți decât să percheziționați tot ce vreți, adăugă Watson, după care își plimbă, rând pe rând, privirea de la un călăreț la altul. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, băieți, eu unul am încredere în voi când îmi aduceți bumbacul și cerealele recoltate de pe câmpurile voastre. Dacă aș fi mai puțin încrezător, aș putea bunăoară să vă desfac baloturile și să scotocesc și eu prin ele. Probabil că aș găsi buruieni, pietre și scaieți și nu v-aș putea plăti prețul pe care vi l-ați dori. Înțelegeți unde bat? Eu am încredere în voi. Dacă voi nu vă încredeți în mine, n-aveți decât să scormoniți întreaga plantație. Dar am să-mi amintesc de asta data viitoare când oți vrea să vă cumpăr bumbacul. Cu sau fără cearșafuri, știu prea bine cine sunteți, de la primul până la ultimul. Orișicum... Sam, dacă nu crezi când îți spun că plantația e acum a mea și că frații Daniels au plecat, împreună cu toți ceilalți... n-ai decât să te convingi singur.

În spatele lui, câțiva dintre călăreți se foiră stingheriți în șa.

— Prea-i cusută cu ață albă povestea asta, mârâi Jenkins. Ți-am spus să nu mai faci afaceri cu frații Daniels și când colo, acum pretinzi că au plecat și că plantația e a

ta.

— Asta mi s-a părut a fi soluția cea mai bună pentru toată lumea. Se știe de mult că voiam să îmi cumpăr o casă la țară.

— I-ai lăsat să-și ia tălpășița, Herb. Chiar și numai pentru asta, am putea să dăm foc la plantație.

— Ați putea - voi sunteți mulți, iar eu, unul singur. Dar n-ați avea niciun motiv s-o faceți. Ce ați avea de câștigat? Eu m-am purtat întotdeauna cinstit cu fiecare dintre voi. Vreți să mă pedepsiți pentru că am profitat de o oportunitate? Puteți, într-adevăr, să dați foc la plantație - chiar în noaptea aceasta. Puteți să-mi incendiați până și depozitul din oraș, dacă ura voastră a ajuns atât de departe. Dar chiar vă doriți asta? N-a mai rămas niciun negru aici. Au plecat cu toții și nu se vor mai întoarce. Am cumpărat plantația în mod legal și am acte care s-o dovedească. Au plecat toți negrii. Nu mai suntem aici decât voi și cu mine. Știu cine sunteți și că, fără depozitul meu, ați ajunge mai toți la sapă de lemn. Eu sunt cel care vă cumpără bumbacul. Fără mine, recoltele voastre nu valorează nimic. Întrebați-vă, așadar, dacă merită.

Fie că lui Sam Jenkins îi convenea ori ba, cuvintele lui Watson începeau să stârnească îndoieli în toți ceilalți, inclusiv lui William McSimmons, a cărui recoltă de bumbac era uriașă. Sam trăia din leafa de șerif, dar ceilalți își câștigau cu toții traiul din bumbac.

— Ați câștigat, continuă Watson. Frații Daniels au plecat. V-ați atins scopul: ați reușit să îi izgoniți.

— Unde au plecat?

— Habar n-am. Tot ce știu e că aveau de gând s-o ia pe căi lăaturalnice spre Charlotte, să își vândă caii și căruțele și apoi să ia trenul spre Nord. Au ceva rude pe undeva prin Pennsylvania.

— Când au pornit la drum?

— Ieri, minți Herb Watson, izbutind în sfârșit să îl lase pe Sam Jenkins fără replică.

Câțiva dintre bărbați dădură încet înapoi și își întoarseră caii, iar în scurtă vreme ceilalți le urmară exemplul. Peste un minut se îndepărtau deja toți prin noapte, înapoi spre Greens Crossing. Herb Watson se întoarse în casa goală, care acum se afla în proprietatea lui, și murmură în barbă:

— Ptiu, a fost pe muchie de cuțit!... Sper că a mai rămas ceva din cafeaua aia făcută de Josepha.

La foc de tabără

Nu străbătuserăm decât vreun kilometru jumătate, îndepărtându-ne de drumul principal, prin pădure, pe o cărare îngustă de abia încăpeau căruțele pe ea, când tata trase de hățuri și ne spuse să facem liniște.

Greierii și animalele pădurii își dormeau de acum somnul nopții și totul era cufundat în tăcere. Dinspre casă răzbătea zvon înfundat de strigăte și de copite și printre copaci se zăreau, vag, torțe pâlپătoare.

Trăgeam înfrigurați cu urechea, rugându-ne să nu auzim pârپit de flăcări, căci asta ar fi însemnat că dăduseră foc la casă ori la șură...

Jeremiah se apropie călare de căruța noastră și îi spuse șoptit tatii:

— Dom' Templeton, ce-ar fi să fac eu cale-ntoarsă, cu mare grijă să nu m-auză nimeni și să văd ce se petrece? Dac-or porni pe urmele noastre, i-oi duce într-altă direcție. Iar de n-or da să ne caute, om ști măcar cum stau lucrurile.

— Hm, ar fi prea riscant, Jeremiah...

Tata căzu câteva clipe pe gânduri, apoi dădu încet din cap.

— Dar ai dreptate. Ne-ar fi de mare ajutor să știm. Ai însă grijă să nu te audă.

— Oi avea, dom' Templeton, stai pe pace.

Zicând acestea, Jeremiah își întoarse calul și o porni încet înapoi pe cărarea pe care veniserăm.

Se făcu o liniște ca de mormânt. În mod normal, la ora asta am fi dormit duși, dar spaima și zbuciumul sufletesc ne răpiseră tuturor somnul.

Am așteptat, cu urechile ciulite, și am tot așteptat.

La o adică, ne aflam într-un pericol la fel de mare

cum am fi înfruntat dacă rămâneam la Rosewood. Dacă ne prindeau aici în pădure, încercând să fugim, ne-ar fi ucis probabil pe toți și ne-ar fi aruncat leșurile într-o râpă.

Într-un târziu, se auzi din depărtare zgomot înfundat de copite. Tropotul se înteeți și apoi se auzi prin beznă o voce:

— Sunt eu... Jeremiah.

Răsuflarăm cu toții ușurați.

— Or plecat, spuse el când ajunse la noi. Or pornit 'napoi către Greens Crossing și Rosewood îi în siguranță. N-or dat foc la nimica.

Ne veni să chiuim de bucurie, zău așa! Ne-am înfrânat însă entuziasmul, nu cumva să fim auziți.

Cred că în momentul acela nu se afla printre noi vreunul care să nu-și dorească să se întoarcă la Rosewood și să se bage înapoi în propriu-i pat.

Dar acela nu mai era căminul nostru.

Și n-am fi rezolvat, orișicum, nimic întorcându-ne.

Viitorul se afla înaintea, nu în urma noastră. Luaserăm o decizie și nu mai exista cale de întoarcere.

După ce toată lumea se liniști, tata plesni din hățuri și caii o porniră din loc.

— Fetelor, vă sfătuiesc să vă cuibăriți în spate și să trageți un pui de somn, zise el. Ne așteaptă o noapte lungă.

Când mă trezii, soarele strălucea deja pe cer. Dimineața era răcoroasă și pământul, acoperit de rouă. Îmi ajunse la nări miros de cafea.

Ridicându-mă în șezut, îi văzui pe tata, unchiul Ward, Henry și Josepha discutând în șoaptă, așezați în jurul unui mic foc de tabără. Josepha avea ochii înroșiți de la plâns, iar cei trei bărbați erau abătuți.

Era un moment de cotitură în viețile noastre, care ne zdruncinase pe toți până în adâncul sufletului. Tristețea pe

care o simțeam după cele petrecute în ajun nu avea să treacă, vezi bine, cu una, cu două.

După o scurtă vizită în pădure, mă așezai și eu lângă foc.

— Ai reușit să dormi un pic? mă întrebă tata, cuprinzându-mă cu brațul.

— Da, îi zâmbii eu, cuibărindu-mălapieptul lui. Unde suntem?

— Dumnezeu știe! râse el molcom. Probabil cale de vreo 13-16 kilometri la nord de oraș.

— Și acum ce-i de făcut?

— Îi dăm zor înainte încă o zi, două până ce nu va mai exista riscul să fim văzuți de careva care le-ar putea da de știre celor din Oakwood și Greens Crossing.

În momentul acela ni se alătură și Rob.

— 'Neața, oameni buni. Nu știam că sunteți o familie așa de aventuroasă! Viața voastră e mereu atât de palpitantă?

Cum nu mai eram, bag seama, nevoiți să vorbim în șoaptă, la auzul întrebării lui, eu și tata am râs așa de tare, că le-am trezit din somn pe Katie și pe mătușa Nelida!

Josepha se șterse la ochi și se ridică, opintindu-se, în picioare.

— Io oi pregăti repejor ceva de-ale gurii. Azi om bate cale lungă și nu-i cuminte să pornim la drum cu burta goală.

Ne-am continuat greoi călătoria pe cărări lăturalnice. Am ajuns a înainta ceva mai repede abia după ce, îndepărtându-ne îndeajuns de Greens Crossing, am îndrăznit s-o luăm pe drumul principal. La sfârșitul celei de-a doua zile ne despărțeau deja vreo 40 de kilometri de Rosewood și bărbații socoteau că ne aflăm de acum în afara primejdiei.

Totuși, în urma săptămânilor de cules și a fugii în

miez de noapte, oboseala începea să își spună cuvântul, așa că în ziua aceea ne-am oprit mai devreme, pe la cinci după-masa. Bărbații au făcut un foc de tabără, iar Josepha, mătușa Nelida, Katie și cu mine am fiert niscaiva cartofi și am pregătit alături o mâncare de fasole cu slănină. A ieșit o cină să te lingi pe degete, nu alta!

În seara aceea, în vreme ce ședeam cu toții în jurul focului, Katie dădu în sfârșit rostire întrebării care ne frământa, fără doar și poate, pe fiecare dintre noi.

— Încotro ne îndreptăm, unchiule Templeton?

— Nu știu exact, Kathleen, răspunse tata. Trebuia, înainte de toate, să ajungem cât mai departe de Greens Crossing. Acum că ne aflăm în afara pericolului, presupun că e vremea să stabilim ce vom face de acum înainte. Cu banii primiți de la domnul Watson putem merge oriunde. Așa că s-ar cuveni să hotărâm unde anume ne dorim să ajungem.

— Nu uita de banii mei, Templeton, interveni mătușa Nelida. Sunt în siguranță, la mine în bagaj.

— N-am să uit, Nelida, zâmbi tata. Ehei, asta înseamnă că avem, cu totul, mai bine de trei sute de dolari. Suntem de-a dreptul bogați. Putem merge unde ne pofteste inima!

Zâmbetul îi pieri însă iute de pe buze.

— Dar poate că nu ne dorim cu toții aceeași destinație, adăugă el. Nelida, tu bunăoară ți-ai dori, probabil, să te întorci acasă la tine, în Philadelphia. Dacă vrei, te-am putea duce până la următoarea gară și...

— Nici prin cap nu îmi trece să vă părăsesc acum, îl întrerupse ea. N-am avut nicicând o experiență mai palpitantă! Știu cât de greu vă este să vă lăsați în urmă căminul. Dar suntem cu toții teferi, și acesta este lucrul cel mai important. Iar în ceea ce privește destinația, sunteți cu toții bine-venifi la mine, în Philadelphia... chit că

reședința mea s-ar putea să fie nițel cam neîncăpătoare.

— Îți mulțumim, Nelida, spuse unchiul Ward. Invitația ta înseamnă mult pentru noi toți.

— Poate că și tu, Rob, ți-ai dori să te întorci acasă, adăugă tata.

— Nu e nicio grabă, domnule Daniels. Am venit în Carolina de Nord să vă dau o mână de ajutor, și n-am de gând să vă las de izbeliște tocmai acum.

Tata îi mulțumi printr-o înclinare a capului, apoi continuă:

— Ceea ce vreau eu să zic e că poate a venit vremea ca fiecare să își vadă de viața lui. Rob, tu și Kathleen aveți planuri de căsătorie. Probabil că veți dori să vă întemeiați un cămin în Hanover. Jeremiah, tu ai avut un loc de muncă în Nord – poate că, după ce te vei însura cu fiica mea, o să vă mutați amândoi acolo. Henry și Josepha, voi ați fost nevoiți să vă părăsiți căsuța cea nouă, darfiți pe pace – când domnul Watson are să ne facă plata pentru Rosewood, o să vă primiți partea cuvenită și vă asigur că o să vă puteți cumpăra o casă nouă în altă parte. Cât despre mine și Ward, noi bag seama că o putem scoate la capăt oriunde. Poate că e vremea să purcedem iar la drum, să ne întoarcem în California, așa cum aveam noi de gând să facem la un moment dat... Știu și eu?... Să-i vizităm pe Hollisteri, și pe Micah și Emma. Așa că poate s-ar cuveni să împărțim chiar acum între noi cei două sute de dolari primiți de la domnul Watson, și în felul acesta fiecare dintre voi va fi liber să meargă unde dorește.

Se făcu tăcere. Cuvintele tatii îmi răsunară în urechi aidoma unei condamnări la moarte. Nu voiam nicidecum să ne despărțim și s-o pornim care încotro!

Toată lumea pironea, tăcută, pământul. Cea care rupse într-un târziu tăcerea fu Katie.

— Să înțeleg, unchiule Templeton, că vrei să plecăm

fiecare pe calea lui?

— Nu asta am vrut să zic, Kathleen, răspunse tata. Mă gândeam doar că fiecare are de hotărât ce vrea să facă și unde vrea să meargă. Sunteți cu toții maturi - nu sunt eu în măsură să vă spun ce să faceți.

— Cu tăt respectu', dom' Templeton, se amestecă Henry, io și Josepha am vrea mai degrab' să vă urmărim pe mata și pe dom' Ward, de n-aveți nemica-mpotrivă, oriunde oți merge. Că suntem, doar, cutății o familie, mai cu seamă noi, ăștia mai bătrâni. Îi cam târzior s-o luăm acu pe căi diferite, noi așa socotim. California-i nițel cam departe pentru niște inși de vârsta noastră, da' s-a găsi, bag seama, un loc ceva mai aproape un' să putem începe cu tății o viață nouă.

— Sunt de acord cu Henry, spuse Katie. Și eu vreau să rămân cu voi.

— Și eu! exclamai la rândul-mi.

— Și voi, tinerilor, ce planuri aveți? Întrebă tata, uitându-se la Rob și la Jeremiah.

— Eu n-am încă niciunu, dom' Templeton, răspunse Jeremiah. N-avut-am încă vreme să stau de vorbă cu Mayme. Noi doi ne gândeam c-om rămâne la Rosewood. Toate s-or întâmplat tare răpede și, cu toate schimbările acestea, eu unu socotesc că s-ar cuveni să mai rămânem o vreme cu toții laolaltă.

Tata își întoarse privirea spre Rob.

— Eu și Katie am discutat despre viitorul nostru, spuse el, dar încă n-am luat nicio hotărâre. Știu cât de importanți sunteți cu toții pentru ea. Aceasta este familia lui Katie și i-am spus că nu mi-aș dori niciodată să o iau de lângă voi. Iar acum sunteți... sau, mă rog, veți fi în curând și familia mea. N-am niciun dubiu că părinții mei v-ar primi pe toți cu brațele deschise. Casa lor s-ar putea să fie, la fel ca a Nelidei, un pic cam neîncăpătoare, adăugă el

zâmbind, dar în lipsa altor posibilități, ați putea s-o luați în considerare drept o soluție temporară.

Încet-încet, toate privirile se întoarseră spre Katie.

— De când am fost cu Mayme în Nord, spuse ea, m-am tot gândit la viitor. La cum stau lucrurile în momentul de față, nu vreau să mai trăiesc în Carolina de Nord, ci cât mai departe cu putință. Nu vreau să îmi fac griji de ceea ce crede lumea despre prietena mea cea mai bună, sau despre Jeremiah, Josepha ori Henry. Vreau să trăiesc într-un loc în care oamenii sunt respectați pentru ceea ce sunt ei pe dinăuntru.

Își plimbă privirea peste toți, îmi zâmbi, apoi se întoarse iar spre tata.

— Ceea ce încerc eu să spun, continuă ea, slobozind un oftat, este că sunt pregătită să plec de aici și să caut un loc, în Nord sau în orice altă parte, în care să putem fi o familie.

Aruncă o privire spre Henry și Josepha, apoi adăugă zâmbind:

— Totuși, trebuie să mărturisesc că sunt de acord cu Henry: până în California e drum lung. Nu putem începe o viață nouă undeva mai aproape?

Câțiva râseră încetișor, apoi se făcu iar liniște. Nimeni nu dorea s-o întrerupă pe Katie cu propriile-i gânduri. Știam că încă nu spusese tot ce avea de spus.

— Ascultând ce spuneți fiecare, continuă ea, mi-am dat seama de un lucru. Ce avem aici-noi toți, laolaltă adică-asta este Rosewood. Nu noi ne-am luat rămas-bun de la Rosewood... Rosewood și-a luat rămas-bun de la Greens Crossing. Noi suntem Rosewood. Familia a transformat locul acela într-un cămin pentru noi toți. Are să-mi fie dor de casa părintească, de întreaga plantație, de refugiul meu tainic din pădure, de toate amintirile pe care le las în urmă. Acolo sunt mormintele celor dragi nouă și

nu vom uita asta niciodată. Are să-mi lipsească până și doamna Hammond, draga de ea!

Am răs cu toții, realizând pentru prima dată cât de mult ne intrase la suflet jupâneasa din Greens Crossing.

— Dar să fim împreună cu toții, zise Katie, chiar și așa, adunați la un foc de tabără, dormind sub cerul liber, fără un acoperiș deasupra capului, este mai important pentru mine decât toate plantațiile din lume.

Uitându-mă în ochii ei în timp ce vorbea, am văzut aceeași tărie care o însuflețea mereu în asemenea clipe. În momentele de cumpănă, Katie găsea de fiecare dată o putere lăuntrică pe care n-ar fi bănuț nimeni că o are, nici măcar ea însăși.

Dar eu știam cât e de puternică. Știussem de la bun început. Și, deși Katie spunea că noi toți suntem Rosewood, știam că, mai mult decât oricine altcineva, sufletul a ceea ce însemna Rosewood era... ea însăși. Ea era forța care ne ținea pe toți laolaltă.

Am rămas cu toții tăcuți, pironind focul.

După noaptea aceea, nu s-a mai pus nici măcar o dată problema despărțirii. Oriunde era să ne ducem, ne duceam împreună.

A doua zi, Rob se apropie călare de căruța noastră.

— Am putea sta puțin de vorbă, domnule Daniels?

— Sigur că da, răspunse tata, trăgând de hățuri. Fetelor, care dintre voi vrea să ia în primire calul lui Rob?

— Eu, se oferi Katie.

— Eu am să merg o bucată de drum cu Jeremiah, spusei, sărind jos din căruță și dând fuga la logodnicul meu.

Jeremiah mă ajută să încălec în spatele lui, Katie se sui în șa pe calul lui Rob, iar Rob se așeză pe capră, lângă tata.

— Ți-a venit vreo idee, fiule? îl întrebă tata, după ce

pornirăm mai departe.

— Da, domnule Daniels, i-am pomenit de asta lui Katie cu ceva vreme în urmă, dar nu voiam s-o spun de față cu toți înainte de a mă consulta cu dumneavoastră și cu domnul Ward.

— Despre ce-i vorba, fiule?

— Știu că deocamdată nu aveți niciun plan concret... dar sperasem că eu și Katie ne vom putea stabili undeva aproape de familia mea. Iar sora dumneavoastră trăiește în Philadelphia și, din câte am înțeles, acolo ați copilărit cu toții.

— Da, nu departe de oraș.

— Ei bine, lângă localitatea unde trăiesc eu este o proprietate frumoasă de vânzare, cu două case și 50 de acri de pământ mănăs. Katie mi-a spus că familia dumneavoastră se trage din părțile acelea, iar acolo sunt cât se poate de sigur că Henry, Josepha, Jeremiah și Mayme vor fi priviți cu mai multă bunăvoință.

Tata dădu din cap, vădit interesat de ceea ce îi spunea Rob.

— Domnul Evans crește cai, vaci și oi și cultivă porumb dulce, roșii, grâu și cartofi.

— Și de ce vrea să vândă ferma?

— I-a murit soția acum câțiva ani și vrea să se mute la New York, să fie aproape de familia fiului său.

— Hm... sună interesant. Du-te să vorbești și cu frate-meu Ward, iar apoi sfătuiește-te cu Katie. Dacă ei sunt de acord, vom discuta chestiunea cu toți ceilalți. Este fără doar și poate o posibilitate demnă de luat în seamă.

58

În Nord

E uimitor cât de departe poți să ajungi dacă o ții statornic tot înainte.

Deși nu străbăteam decât vreo 16-19 kilometri pe zi, după două săptămâni de călătorie, ne aflam deja în Virginia și din ce în ce mai aproape de Baltimore, unde trăiau părinții lui Rob, și de statul Pennsylvania, unde trăiau Rob și mătușa Nelida - El în Hanover, iar ea în Philadelphia.

După cele spuse de Katie în acea seară de neuitat, în timp ce stăteam adunați în jurul focului de tabără, și după ce Rob ne-a vorbit tuturor de ferma de lângă Hanover, a început să înflorească în noi speranța unei noi vieți. Așteptam entuziasmați să vedem ce ne rezervă viitorul, unde avea să ne călăuzească Dumnezeu pașii de acum încolo. Ceea ce trăiam ni se părea o mare aventură, precum călătoria lui Micah și a Emmei spre Vest, sau fuga Josepheii, cu ani în urmă, pe Calea Ferată Subterană. Noi nu ne îndreptam spre vest, ci spre Nord, și nu eram nevoiți a ne ascunde precum sclavii fugari, dar ne îndreptam cu toții spre o nouă viață... Unde anume, n-o știam încă.

Tata a spus că aceia dintre noi care voiau să ia trenul sau să tragă la hotel de-a lungul drumului, o puteau face liniștiți. Dar n-a vrut nimeni. Ne doream să rămânem împreună. Până și mătușa Nelida, care era mai puțin obișnuită cu greutățile ca oricare dintre noi, era bucuroasă și entuziasmată să trăiască o aventură atât de palpitantă alături de restul familiei.

Cu toate că nici nu văzuserăm încă ferma descrisă de Rob, nici că mai eram în stare să vorbim despre altceva. Tata și unchiul Ward discutau deja despre posibilitățile oferite de proprietate; Henry cumpănea ce ar face altfel,

dacă ar avea șansa de a ridica o nouă casă pentru el și Josepha; ori de câte ori ne aflăm împreună, Jeremiah îmi vorbea de slujba pe care își dorea s-o găsească. Brusc, toată lumea avea idei, planuri, speranțe și visuri noi. Cum se spune, tot răul e spre bine. Poate că, tot așa, și plecarea noastră din comitatul Shenandoah avea să ducă până la urmă la ceva bun.

În urma telegramei trimise de Rob, domnul Evans ne aștepta deja. La sosirea în Hanover, Rob ne conduse direct în oraș și oprirăm chiar în fața oficiului telegrafic. Arătam, fără doar și poate, ca vai de noi, cu căruțele pline ochi cu fel și fel de calabălâcuri, de la șei până la oale, tigăi și polonice! Rob sări jos din șa și dădu fuga să îl anunțe pe domnul Evans de sosirea noastră, după care trecu repede pe la biroul șerifului să îl salute pe John Heyes. Domnul Evans spuse că puteam face tabără la ferma lui și chiar ne pofti să folosim liniștiți casa și șura până ce vom lua o hotărâre.

— Rob, fii bun și condu-i dumneata până acolo, adăugă el în încheiere. Am să vă urmez și eu numaidecât. Mă duc chiar acum să pun șaua pe cal.

Pe măsură ce ne apropiam, peisajul mi se părea din ce în ce mai cunoscut. Eu, Katie și mătușa Nelida străbătuserăm același drum... cu doar câteva luni în urmă! Tata devenea și el din ce în ce mai gânditor.

— Ward, spuse el de îndată ce oprirăm și ne dădurăm jos din căruțe, n-ai și tu impresia că am mai fost cândva pe aici?

Își rotiră amândoi privirea de jur-împrejur. În fața noastră se aflau o casă mare albă, o șură și alte două-trei acareturi. La vreo 200 de metri, pe o colină ce se ițea la marginea unei dumbrăvi, se înălța încă o casă, ceva mai mică.

— N-am fost niciodată superstițios, zise unchiul

Ward, dar zău c-am simțit furnicături pe ceafă pe drum încoace. Ceva îmi spune că suntem aproape de ferma bunicilor.

— La asta mă gândeam și eu, spuse tata.

Ne adunaserăm cu toții ciorchine în jurul lor și îi ascultam cu sufletele la gură. Mi se făcuse și mie pielea de găină!

— Nu pot să jur, firește, adăugă unchiul Ward. Au trecut cincizeci de ani de când n-am mai fost pe aici. Dar parcă țin vag minte că mama și tata ne-au adus pe undeva prin apropiere pe vremea când eram copii. Să fi tot avut vreo 6-8 ani pe atunci. Tu, Templeton, erai și mai mic. Casa asta nu era atunci aici, dar drumul pe care am venit și colina aceea... mi se par tare cunoscute.

Ajungându-ne din urmă, domnul Evans descălecă și veni la noi.

— Haideți să vă arăt casa.

Am pornit cu toții după el, dar tata și unchiul Ward păreau a fi cu gândul în altă parte. Atât ei, cât și mătușa Nelida își tot roteau ochii de jur-împrejur, scrutând câmpurile, pădurea și pășunile din jurul casei.

Era o casă cu etaj, ceva mai mică decât cea de la Rosewood, dar mai mare decât multe dintre casele pe lângă care trecuserăm pe drum încoace. De îndată ce am pășit înăuntru, s-a întâmplat în sufletele noastre ceva ce ne-a dat de înțeles că am putea fi fericiți acolo, că locul acela ne-ar putea fi cămin.

Domnul Evans ne arată toate încăperile, apoi ne conduse afară pe ușa din dos. Tata și unchiul Ward păreau în continuare mai interesați de împrejurimi decât de ceea ce ne arăta dânsul. Când am pășit în șură, tata inspiră cu nesaț. îi lipsiseră, vezi bine, mirosurile acelea. Schiță un zâmbet și dădu încet din cap, parcă spunându-și Da, mă văd trăind aici... îmi place locul ăsta.

Iar dacă lui îi plăcea, îmi plăcea și mie. Și era limpede că și lui Katie îi place. Atunci cum să nu ne placă tuturor?

Domnul Evans îi trata pe Henry și pe Josepha cu același respect ca pe tata și pe unchiul Ward, de parcă nici n-ar fi băgat de seamă că sunt de culoare. Iar mie și lui Jeremiah ne vorbea cu aceeași căldură cu care i se adresa și lui Katie.

— Acolo, spuse domnul Evans, arătând spre clădirea de pe deal, e căsuța pe care am construit-o acum câțiva ani pentru mine și pentru nevastă-mea, Dumnezeu s-o odihnească în pace, cu gândul că o fi de ajuns pentru noi doi după ce feciorul nostru o să se mute cu familia lui în casa cea mare. Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa, iar casa a rămas goală.

După ce ne-a arătat și căsuța de pe colină, ne-am răsfiat care pe unde, fiecare adâncit în gândurile sale. Am văzut că Henry se îndepărtează de mână cu Josepha, iar la un moment dat o cuprinde cu brațul. Pesemne că, după tot zbuluciumul prin care trecuse, o apucase iar plânsul, iar Henry încerca să o îmbărbăteze. Micuța Seffie ajunsese în sfârșit în Nord.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, Evans, încep unchiul Ward, este o fermă frumoasă, nimic de zis, dar... se afla cândva prin apropiere o veche gospodărie de quakeri... Ai cumva habar ce s-a ales de ea?

— Știți de vechea fermă a quakerilor?? se miră domnul Evans. Da, e aici, la vreo trei kilometri distanță... de-a lungul acestui drumeag de pământ, adăugă el, arătând spre cărarea ce pornea dindărătul șurii. Se mai poate ajunge acolo și cotind de pe drumul principal, dar atunci ai de străbătut nu trei, ci aproape cinci kilometri.

— Casa e locuită? întrebă tata.

— Nu... nu trăiește nimeni acolo de ani de zile. Dar e

tot a mea - o vând împreună cu restul fermei. Aveam de mult de gând să o pun la punct. Dar acum că fiul meu și familia lui nu se mai întorc aici, vând toate cele trei case. Am încercat eu să o mai peticesc pe ici și colo pe cea veche, dar tot mai are nevoie de o mulțime de reparații. La drept vorbind, chiar în vara asta am tocmit un om să repare acoperișul.

— Am putea s-o vedem? întrebă tata.

— Sigur... de ce nu? răspunse domnul Evans nițel nedumerit, întrebându-se probabil în sinea lui cum de o casă veche și dărăpănată părea să îi intereseze mai mult pe potențialii cumpărători decât cele două noi. Drumul e accidentat și plin de hârtoape, așa că mai bine lăsăm căruțele aici și mergem călare.

Ne-am dus cu toții, în afară de Henry și de Josepha, care au rămas să își tragă sufletele în casa cea mare. Peste douăzeci de minute purcedeam deja într-acolo, eu și jeremiah călare pe un cal, Rob și Katie pe un altul.

Misterioasa emoție pe care o simțiserăm cu toții în drum spre fermă își găsi explicație de cum dădurăm cu ochii de casa cea veche. Era chiar casa pe care o vizitasem împreună cu Katie și cu mătușa Nelida - vechea gospodărie Daniels!

Tata și unchiul Ward descălecară, clătinând uluiți din cap.

— Asta-i casa, murmură tata. Nu-i așa, Ward?

— Ce casă? întrebă domnul Evans, plimbându-și privirea de la unul la celălalt.

— Dacă eu și fratele meu nu ne înșelăm, răspunse tata, această casă a aparținut cândva familiei noastre.

— Nu vă înșelați, interveni mătușa Nelida. Ward... Templeton, haideți să vă arăt ceva.

Zicând acestea, ne conduse pe toți până la micul cimitir de lângă casă. Domnul Evans o urmă la rându-i,

vădit surprins să vadă că știe atât de bine drumul. Tata, unchiul Ward și mătușa Nelida se opriră în fața locurilor de veci, fixând cu pioșenie numele trecute pe pietrele de mormânt.

— Aici am fost vara asta împreună cu fetele, zise într-un târziu mătușa Nelida.

— Aceasta e casa de care mi-ai vorbit?? o întrebă Rob uimit pe Katie. Habar nu aveam că face parte din ferma Evans. E de necrezut că, după toate câte s-au întâmplat, v-au purtat pașii chiar aici!

— Daniels - firește! făcu domnul Evans, luminându-se la față. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am mai văzut pietrele astea de mormânt, dar n-am dat mare importanță numelor. Eu am cumpărat ferma, cu tot cu vechea gospodărie, cu ani în urmă, când familia Daniels nu mai trăia aici. Știți cumva când au vândut casa?

— Nu sunt sigur, răspunse tata. Tu știi, Nelida?

— Cred că pe vremea bunicilor noștri, când toată familia s-a mutat mai aproape de Philadelphia.

— Ei bine, pesemne că a sosit timpul ca vechea fermă să se întoarcă în familia Daniels, spuse Ward.

— Fără doar și poate, frate Ward, încuviință tata.

Uneori lucrurile se petrec mai repede, alteori, mai greoi. Am fi putut, bag seama, să chibzuim la asta săptămâni sau luni în șir, să vedem și alte case de vânzare și apoi să stăm în cumpănă un an întreg. Totuși, ceva ne spunea tuturor că acesta era locul potrivit în care să începem o nouă viață împreună. În clipa în care tata și unchiul Ward au văzut numele „Daniels” gravat pe pietrele acelea de mormânt, au știut amândoi că se întorseseră acasă. Așa că nu ne-a luat mult să luăm hotărârea de a cumpăra ferma domnului Evans. Rob lucra chiar în Hanover, părinții lui locuiau la nici 80 de kilometri distanță, iar mătușa Nelida putea ajunge cu trenul din Philadelphia

în doar două ceasuri. Prețul pe care îl cerea domnul Evans pe întreaga fermă, cu tot cu cele trei case, mobilier și echipamente de lucru, era doar jumătate din suma pe care preconiza tata că o vom primi în cele din urmă de la domnul Watson. Ne puteam instala așadar imediat, căci casele erau toate mobilate. Iar domnul Evans era nespus de fericit că își poate vinde ferma unor oameni care au s-o îndrăgească și care au deja rădăcini adânci în locul acesta. S-ar putea zice că, dintre noi toți, el era cel mai fericit!

Cred că intuise de la bun început că îi vom cumpăra ferma. La sfârșitul acelei prime întâlniri, când tata spuse că ar trebui să căutăm un hotel, domnul Evans ripostă, râzând, că n-are să fie nevoie de asta – eram bine-veniți să facem tabără la ferma lui. După ce călătoriserăm în ultimele săptămâni ca niște nomazi, mai puteam petrece, vezi bine, câteva nopți sub cerul liber. Încă din prima noapte, domnul Evans insistă însă ca noi, femeile, să ocupăm camerele libere din casă și să folosim bucătăria și celelalte dependențe după bunul nostru plac. Și nu își regretă deloc hotărârea, căci în felul acesta, pe parcursul zilelor ce urmară apucă și el să se bucure, alături de noi toți, de bunătățile pregătite de Josepha! A doua zi, Katie plecă împreună cu Rob la Baltimore, să le facă o vizită Paxtonilor.

Mătușa Nelida mai rămase cu noi vreme de trei zile, după care tata și unchiul Ward o conduseră la gară și o puseră pe tren. Nu cred că mătușa își dorea să plece. Orișicum, n-am stat mult timp despărțiți, căci după aceea a început a ne vizita cel puțin o dată pe lună. Cu timpul, camera de oaspeți a ajuns bunăoară să fie numită „dormitorul mătușii Nelida”. În mai puțin de o săptămână, Jeremiah își găsi o slujbă la un depozit de cereale de lângă Hanover, aflat la nici șase kilometri depărtare de casă, iar tata și unchiul Ward începură demersurile pentru

cumpărarea fermei.

De îndată ce ne-am instalat, tata le telegrafie lui Herb Watson și domnului Taylor, la banca din Greens Crossing. Domnul Watson ne achitase deja toate impozitele. Tata aranjă cu domnul Taylor închiderea conturilor noastre bancare, iar acesta ne trimise toate actele la semnat. Domnul Watson sugerează ca tata și unchiul Ward să se întoarcă la Greens Crossing pentru reglarea socotelilor peste câteva săptămâni, după ce va fi vândut recolta de bumbac firmei din Charlotte.

La întoarcerea lor, cu banii primiți de la domnul Watson pe Rosewood, am cumpărat ferma domnului Evans, noul act de proprietate avându-i drept titulari pe tustatru, la fel ca înainte, și ne-au mai rămas destui pentru toate cheltuielile necesare și pregătirea recoltei de anul următor.

Era timpul să începem o nouă viață.

— Ce nume să dăm fermei? întrebă unchiul Ward odată ce hotărârea fu luată.

— Ce-ar fi să-i zicem Noul Rosewood? sugeră Katie.

Ne uitarăm unii la alții, apoi tata exclamă râzând:

— Atunci trăiască Noul Rosewood!

Nu era zi în care tata și unchiul Ward să nu meargă călare până la vechea fermă Daniels. Zona era încă populată de numeroase familii de quakeri. Știau amândoi că acolo au să își petreacă tot restul vieții și asta îi umplea de mulțumire și de pace sufletească.

Încă înainte să se întoarcă Rob și Katie din Baltimore, se și apucară de renovare.

Domnul Evans prinse atâta drag de noi - îndeosebi de tata și de unchiul Ward - că, nemaiașteptând până la semnarea actelor finale, stăruî să ne instalăm cu toții în casă înainte de venirea iernii. Sosiserăm în a treia săptămână din octombrie și vremea începea să se strice. Și uite așa, după doar câteva zile, eu și Katie împărțeam o cameră, iar tata și unchiul Ward, o alta. Casa avea cinci dormitoare, un salonaș frumos, o bucătărie, mai mică decât cea de la Rosewood, dar numai potrivită pentru noi, și, spre marea noastră încântare, o baie interioară, cu albie pentru spălatul rufelor și o cadă legată la pompă și la o sobă pentru încălzirea apei, cu scurgere în exterior - o minunăție, zău așa!

Jeremiah se mută în oraș, la pensiunea unde locuia Rob de când venise în Hanover împreună cu șeriful Heyes. Din moment ce era doar un aranjament provizoriu, proprietăreasa s-a învoit ca Jeremiah să împartă odaia cu Rob și să plătească o sumă mică doar pentru masă.

Henry și Josepha stăteau în căsuța pe care o

construise domnul Evans cu gând să se retragă acolo împreună cu nevasta lui după ce fiul lor va prelua cârma fermei și se va muta în casa cea mare. Cum însă lucrurile nu se întâmplaseră așa, casa rămăsese nelocuită vreme îndelungată.

În mai toate serile, cinam împreună cu toții, exact cum făceam la Rosewood, doar că tot ce ne înconjura acum-relief, „vremea, sunetele, peisajul – era diferit. Chit că nu ne-a fost ușor să ne obișnuim cu schimbarea, în scurtă vreme am revenit la vechea noastră rutină și ne-am pus pe treabă. Căci atunci când ai inima întristată, nu se află pe lume leac mai bun decât munca, iar noi eram cu toții oameni muncitori. Toate la ferma domnului Evans erau într-o stare excelentă, dar unde este voință, se găsește întotdeauna ceva de făcut. Tata și unchiul Ward bunăoară plănuiau să desțelenească imașuri, să defrișeze păduri, să facă drumuri și să îngrădească unele porțiuni de teren, iar domnul Evans era la fel de entuziasmat ca ei de toate aceste planuri.

În fiecare zi se duceau tustrei călare la vechea reședință Daniels și se puneau a trebălu cu mare hărnicie, făcând curățenie, reparații și mobilând încăperile de la etaj. Uneori eu, Josepha și Katie mergeam cu ei să le dăm o mână de ajutor, alteori rămâneam la ferma domnului Evans, căci și acasă la dânsul se găseau o mulțime de lucruri de făcut. Nu-i, vezi bine, ușor să te muți într-o casă nouă, unde nu știi rostul lucrurilor și totul ți-e străin – cu scaune, paturi, dulapuri care au aparținut cândva unei alte familii. Casa era mai puțin spațioasă decât cea de la Rosewood, dar se afla mult mai aproape de oraș, ceea ce constituia un mare avantaj. Cei din partea locului erau drăguți și primitivi și nu ne-a luat mult să legăm noi prietenii. Aproape zi de zi, eu, Katie și Josepha ne îmbrăcam frumos și ne plimbam prin oraș, intrând prin

magazine și făcând cunoștință cu oamenii. În scurtă vreme, eram deja recunoscute oriunde mergeam și nici măcar o dată nu s-a întâmplat ca vreun localnic să ne privească pe mine și pe Josepha cu vrajbă din pricina culorii noastre.

Într-o zi, lucram tustrele în grădina de zarzavaturi din vechea gospodărie, ce nu mai fusese cultivată de ani de zile. Dădeam care cu sapa, care cu săpăliga, să prășim și să afânăm pământul pentru însămânțarea de la primăvară, în vreme ce tata, unchiul Ward și domnul Evans bocăneau de zor în casă. Deși ne aflam la jumătatea lunii noiembrie și frunzele copacilor se îngălbeniseră deja mai toate, vremea era încă îndeajuns de frumoasă cât să-ți faci plăcere a lucra afară.

La un moment dat, ridicând privirea, văzurăm venind înspre noi o fetișcană de culoare, pe la 16-17 ani, cu o pâine în mână. Mi se părea atât de tânără! E năstrușnic că gândeam una ca asta când, cu doar câțiva ani în urmă, la o vârstă chiar mai fragedă decât a ei, Katie și cu mine ne luptam să îngrijim singure de o plantație întreagă.

Doamne, câte se mai întâmplaseră în viețile noastre!

— Voi fi-veți noii noștri megieși, spuse fata, împletind în vorba sa noul și vechiul.

Avea glas de negresă, dar vorbea precum albi - într-un grai cu iz de altă dată ce îmi amintea de quakerii Brannon.

— Ne întrebam cine s-o fi mutat în casa cea veche. Fost-a goală vreme îndelungată, încă dinainte să mă nasc eu.

— Nu s-a mutat încă niciunul dintre noi aici, dar nădăjduim că o vom putea face cât de curând, răspunse Katie. Deocamdată locuim cu toții în casa cea mare.

— În casa domnului Evans?

— Da. Noi vom cumpăra casa dânsului. îl cunoști?

— Domnul Evans este prietenul nostru.

— Mă bucur să aud asta. Pe mine mă cheamă Katie Clairbome, iar ele sunt Josepha și Mayme.

— Încântată de cunoștință, spuse fata, dând mâna cu fiecare în parte. Numele meu este Calebia Eaton. Trăiesc cu măicuța și cu tăicuțul în casa aceea, adăugă ea, arătând în depărtare.

Privind cu ochii mijiți într-acolo, Josepha exclamă uimită:

— Aceea n-a fi cumva sfârleaza după care se călăuzeau sclavii fugari??

Uitându-mă în direcția indicată de ea, recunoscu la rândul-mi, în vârful hambarului, girueta în formă de cap de cal.

— Ba da, răspunse fata. Așa ajuns-au aici, cu ani în urmă, tăicuțul și măicuța mea, Lucindy – urmărind dincotro bate vântul girueta. Amândoi fost-au sclavi în Sud, dar au fugit și au venit aici pe Calea Ferată Subterană. Aici nu există sclavie. Eu nu am fost niciodată sclavă. Cel care lucrează pe câmpul acela este fratele meu, Broan. Și el, și măicuța veni-vor să vă întâmpine cum se cuvine după ce or isprăvi treaba. Măicuța spală azi rufele doamnei Mueller – pentru familia dumneaei lucrează și ea, și tăicuțul – și de aceea m-a trimis acum pe mine, să vă aduc asta în chip de bun-venit, adăugă ea, întinzându-ne pâinea.

— Este încă aburindă! exclamă Katie.

— Am făcut-o chiar în dimineața aceasta, răspunse fata zâmbind.

— Îți mulțumim din suflet, este un gest minunat, spuse Katie. Te rog să îi transmiți salutări mamei tale.

— Am să-i transmit. O zi bună și Domnul fie cu voi.

Un nou început

Am reușit să încheiem repede toate formalitățile și să cumpărăm ferma, iar domnul Evans s-a mutat în Nord încă înainte de finele anului, apucând să petreacă sărbătoarea Crăciunului alături de familia fiului său.

Până în primăvara anului următor, 1871, ne-am acomodat întru totul cu noul nostru cămin. Henry și Josepha ocupau mai departe locuința mai mică de pe fosta fermă Evans, dar aveau de gând să cumpere de la noi câțiva acri de teren pe care să își construiască o nouă casă. Vechea gospodărie Daniels era aproape ca nouă, iar tata și unchiul Ward plănuiau să se mute acolo de îndată ce vor fi încheiat lucrările de renovare.

Tot acolo, la vechea fermă, ne-am căsătorit afară, în aer liber, eu cu Jeremiah, iar Katie cu Rob, în luna mai a aceluiași an. La nuntă au venit mai multe familii din Hanover, dintre care nu au lipsit, firește, Muellerii și Eatonii. Le-am trimis invitații, în Virginia, Brannonilor și Davidsonilor, iar ei ni s-au alăturat cu drag, la fel cum au făcut-o doamna Hammond, domnul Thurston și domnul Watson din Greens Crossing și domnul Evans, care s-a întors special pentru această ocazie de la New York.

Cununia a fost oficiată de pastorul Paxton, iar printre invitați s-au aflat, cum era și firesc, numeroase neamuri și cunoștințe de-ale lui Rob din și de pe lângă Baltimore. Șeriful Heyes, care devenise unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Rob, era și el, desigur, alături de noi.

Era o zi însorită și caldă și întreaga natură emana mireasma proaspătă a noii vieți ce creștea de jur-împrejurul nostru.

Eu și Katie ne-am pregătit în vechea casă Daniels care, după renovare, se învârtea după soare, nu alta, de

frumoasă și modernă ce era.

Josepha, mătușa Nelida, doamna Hammond și Lucindy Eaton ne ajutară să ne îmbrăcăm și să ne aranjăm părul. Rochiile noastre de mireasă, făcute la comandă de o croitoreasă din Philadelphia, prietenă cu mătușa Nelida, erau amândouă albe, dar cât se poate de diferite. A lui Katie, bunăoară, era plină de danteluri și de volănașe, precum cele pe care le purtaseră ea și măicuța ei înainte de război, pe când a mea era mai practică, să zicem așa. Voiam o rochie pe care s-o mai pot purta și cu alte ocazii; așa ar fi procedat, pasămite, mămuca înainte de război. Doamne, câte se mai schimbaseră de atunci! Cele patru femei ne aranjară părul cu bucle și cosițe împodobite cu flori. Katie arăta de-a dreptul minunat și mă încredință că și eu arăt la fel de încântător. Eram, bag de seamă, două mirese frumoase.

Zvonul de cai și trăsură nu conținea o oră întreagă. Când pășirăm într-un sfârșit afară, nu ne veni să credem câtă lume se adunase. Abia ce ne stabiliserăm în ținut și aveam deja mai mulți prieteni decât avuseserăm vreodată la Greens Crossing! După ce ne străduiserăm ani de zile să ne ascundem de ochii lumii și să trecem neobservate... iată-ne acum în centrul atenției!

Nuntașii se dădură la o parte, făcându-ne loc să trecem și, pe acordurile unui vechi cântec de nuntă de-al negrilor, intonat de Josepha, pornirăm cadențat spre locul în care ne așteptau mirii și pastorul, tatăl lui Rob. S-ar putea zice, bag seama, că eu și Katie, respectiv Jeremiah și Rob, ne eram unii altora domnișoare și cavaleri de onoare. Când începu Josepha să cante încet, cu vocea ei profundă și răscolitoare, se așternu o liniște solemnă peste mulțime. Aveam o senzație cum nu mai încercasem în toată viața mea. Glasul ei și melancolia melodiei redau cum nu se poate mai bine ce însemna să fii negru în acea

epocă din istoria națiunii noastre. Și numai cineva ca Josepha, care cunoscuse ani de zile lanțurile sclaviei, ar fi putut intona cântarea cu simțirea pe care i-o insufflă ea în ziua nunții noastre... Era un cântec despre ce înseamnă să visezi la libertate, ca până la urmă să găsești libertatea unei noi vieți, într-un alt loc, alături de omul iubit. Un cântec despre visul împlinit al libertății și cel al iubirii. Era ca și cum, pe lângă a ne dărua acompaniamentul perfect pentru nunta noastră, Josepha cânta despre propria ei viață, despre însăși istoria sclaviei, ca să ne dăm cu toții seama că sclavajul ține de trecut și n-are să se mai repete vreodată.

Și, cu toate că atunci când Katie îl luă de braț pe unchiul Ward, iar eu pe tata, și pornirăm încet prin mulțime, radiam amândouă de fericire și toți nuntașii erau numai zâmbet, bucurându-se alături de noi, în acele câteva minute cât răsună cântecul Josephei, o solemnitate gravă se pogorî asupra întregii adunări. În vreme ce Josepha cânta, grandoarea tristă și totodată victorioasă a cântecului, evocând măreția luptei pentru libertate pe care o duseseră atâția oameni, ne mișcă pe toți până în adâncul sufletului. Katie și cu mine simbolizam parcă atât trecutul pe care îl lăsa în urmă națiunea noastră, cât și triumful și speranța viitorului.

Îmi plimbai privirea peste cei care veniseră la nunta noastră; unii stăteau așezați, alții în picioare. Doamne, cât îmi erau de dragi cu toții!

Katie nu fusese, desigur, sclavă ca mine, dar se alăturase cauzei noastre și luptase pentru libertatea mea în fel și chip. Nici cu gândul n-am fi gândit că strădaniile noastre de a salva Rosewood de la pieire or să ne poarte pașii aici, la sute de kilometri depărtare, în sudul Pennsylvaniei, unde strămoșii noștri își întemeiaseră primul lor cămin pe pământ american. Fusese o călătorie

lungă, întocmai precum cea despre care cânta Josepha, iar acum Katie și cu mine pășeam spre un viitor luminos, speram noi... în care visul libertății și al iubirii putea să devină în sfârșit realitate pentru amândouă. Fuseserăm surori, verișoare și prietene.

Iar acum eram pe cale să devenim femei măritate!

După ce vocea Josephei se stinse încet, înaltă și duioasă, în adierea lină a vântului primăvărat, vreme de câteva secunde toată lumea păstră o tăcere solemnă, pătrunsă de mesajul răscolitor al vechiului imn de-al negrilor, cu gândul la crunta istorie a rasei negre.

Când dădurăm cu ochii de Rob și Jeremiah care stăteau în fața noastră, îmbrăcați la patru ace, ne reapăru însă numaidecât zâmbetul pe față!

În cele din urmă, glasul pastorului Paxton rupse tăcerea.

— Dragii noștri, începu el, ne-am adunat azi aici pentru a uni prin taina sfintei căsătorii nu doar una, ci două perechi. Toți cei care cunosc povestea acestor două tinere remarcabile știu că este cât se poate de potrivit să fie cununate în felul acesta.

Ne privi pe rând pe tuspatru, apoi continuă:

— Vă puteți da seama ce fericire este pentru mine să îl pot cununa pe propriul meu fiu. Mai presus de aceasta însă, azi sărbătorim viața și lucrarea înnoitoare pe care o săvârșește Cristos în inimile îndurerate. Fiecare dintre acești patru tineri care stau acum în fața mea a trecut prin durerea pierderii unor ființe dragi. Din pricina cruzimii inumane a unui război cumplit și a urmărilor lui, Kathleen și Mary Ann și-au pierdut fiecare întreaga familie. Jeremiah, mama ta a murit din cauza odioasei instituții care a fost sclavajul. Robert, tu și întreaga noastră familie am suferit pierderea scumpei tale surori, care a murit într-un atentat criminal a cărui țintă eram eu.

Știți, așadar, tuspatriu ce înseamnă suferința. Chiar dacă azi ființele dragi pe care le-ați pierdut nu vă pot fi alături în carne și oase, am convingerea că se bucură pentru voi din ceruri, așa cum ne bucurăm noi toți. Și ne bucurăm că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al vieților perfecte, ci al vindecării și al reînnoirii care, din tragedie, este mereu în stare să făurească o nouă viață. Fiecare dintre voi stă mărturie acestei renașteri spirituale. Povestea voastră este o poveste a bunătății ce ia naștere din înfrângere, o poveste a speranței ce izvorăște din doliu, a bucuriei ce se naște din suferință și a iubirii ce înflorește din deznădejde. Așa cum îmi amintește mereu fiul meu, dragostea din inima lui Dumnezeu pentru întreaga Sa creație este nemărginită și așijderea este puterea Sa înnoitoare.

Nu vă promit că începând de astăzi veți avea parte numai de fericire și că cerul vieții voastre nu va mai fi acoperit de niciun nor. Trăim într-o lume prea imperfectă ca să vă pot face o astfel de promisiune. Totuși, cred că vă pot promite că viața lui Dumnezeu va crește mai departe în sufletele voastre, dacă îi dați voie, și că viețile voastre împreună vor fi, prin urmare, mereu binecuvântate. Ne bucurăm alături de voi că v-ați găsit unii pe alții, că împreună ați descoperit iubirea și că, maturizându-vă spiritual, ați devenit cu toții mai puternici. Nici că s-ar găsi o temelie mai trainică pentru căsătorie!

Pastorul își ridică privirea și întrebă zâmbind:

— Cine le dă pe aceste femei în căsătorie acestor bărbați?

Tata și unchiul Ward se uitară unul la altul, apoi la mine și la Katie.

— Noi le dăm, răspunseră ei într-un glas, după care se duseră să se așeze lângă mătușa Nelida.

Pastorul Paxton ne privi pe tuspatriu și se opri cu

privirea asupra fiului său.

— Robert Paxton, începu el, o iei pe această femeie să-ți fie soață, s-o ai alături și să-i fii credincios de azi înainte, la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, în boală și în sănătate, s-o iubești și s-o prețuiești până ce moartea vă va despărți, așa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Rob.

— Kathleen Clairborne, spuse pastorul, întorcându-se spre Katie, îl iei pe acest bărbat să-ți fie soț și să-i fii credincioasă...

Năstrușnică mai e mintea omului Mă străduiam să ascult vorbele pastorului, dar brusc mă năpădiră o mulțime de amintiri.

Cum ar fi bunăoară amintirea primei mele întâlniri cu Katie, după ce ne fuseseră ucise familiile...

Pășii șovăielnică în ceea ce părea a fi bucătăria casei. Ridicând privirea, încremenii locului. În prag stătea o fată albă, cu un an, doi mai mică decât mine. Mă privea cu ochii mari, mai îngrozită parcă decât eram eu însămi.

Purta o cămașă de noapte roz și papuci cu blăniță, pătați de sânge. Chipul îi era nefiresc de palid, chiar și pentru o albă.

Mă zgâii năucă la ea, și ea la mine, și rămaserăm câteva clipe așa, mute ca două statui - una albă, iar cealaltă de culoare.

Apoi o văzui clipind, dar de spus, niciuna dintre noi nu spuse nimic. Nu știam ce se petrece, darămite ce să spunem!

— A... a murit mama, scânci ea într-un târziu.

Sunetul glasului ei, primul glas omenesc pe care îl auzeam în ziua aceea, avu darul să mă readucă în simțiri.

Pornii încet spre ea. Fata rămase nemișcată, privindu-mă cu ochii ei mari și neajutorați.

Apoi, dintr-odată, ne trezirăm una în brațele

celeilalte, plângând amândouă în hohote.

Și amintirea nopții în care Katie îmi împărtășise temerarul ei plan...

Strigătele ei mă deșteptară în miez de noapte.

— Mayme... Mayme!

Sării îngrozită jos din pat și dădui fuga afară pe hol. Tocmai atunci Katie ieși valvârtelj din dormitorul ei, cât pe ce să mă doboare.

— Mayme... Mayme, mi-a venit o idee grozavă! strigă ea, trăgându-mă de mână. Hai la mine în odaie să îți spun la ce m-am gândit.

O urmași buimăcită și Katie se puse imediat pe turuit.

— Chiar tu ai spus-o cu gura ta, Mayme, că o să dăm de necaz dacă suntem găsite singure la Rosewood. Tocmai asta m-a făcut să înțeleg ce avem de făcut – nu trebuie decât să ne asigurăm că n-are să afle nimeni că suntem singure. O să lăsăm impresia că *nu* suntem singure! Că mama și tata sunt în continuare aici. Dacă avem grijă să nu ne dăm de gol, nu ne va afla nimeni secretul. Nici unchii mei, nici cei din Greens Crossing!

Și ziua în care tata, înainte să știu că este tatăl meu, a descoperit că familia surorii sale murise...

Purta o cămașă albă cu volane, închisă în față cu nasturi ludoși. Chiar dacă părea sleit de puteri și hainele-i erau ponosite; eu nu văzusem în viața mea bărbat mai fercheș.

Mă oprii în prag, privindu-i. Katie stătea nemișcată în fața unchiului ei, pironind podeaua. Bărbatul aruncă nedumerit o privire în jur, ca și cum ceva nu i s-ar fi părut a fi la locul lui. Se uită la mine și, scrutându-mi chipul vreme de câteva clipe, avu o ușoară tresărire. Apoi își întoarse privirea spre Katie și fața îi deveni gravă.

— Kathleen, socotesc că-i vremea să îmi spui ce se petrece. Rosalind n-ar fi plecat fără tine în călătorie, iar

dacă s-ar fi dus până în târg, trebuia să se fi întors până acum. Vreau să știu ce îmi ascunzi.

Stând în spatele ei, văzui cum Katie începe să tremure.

— Of, unchiule Templeton, suspină ea, mămica a murit! Au murit cu toții!

Nu își mai putu zăgăzui lacrimile înfrânate luni de zile și o podidi un plâns cu suspine, de ți se rupea sufletul ascultând-o. Bărbatul se făcu alb la față.

Rămase năuc, cu privirea pierdută în gol. Katie se așeză lângă el, îl cuprinse cu brațele și, lăsându-și capul pe grumazul lui, izbucni iar în lacrimi.

Peste câteva minute, ieșiră amândoi din casă și porniră, ținându-se de mână, spre locul în care erau îngropați părinții și frații lui Katie.

În dreptul mormintelor, se opriră tăcuți și rămaseră vreme îndelungată cu ochii plecați spre cele patru pietre funerare, într-un târziu, bărbatul își petrecu încet brațul pe după umerii nepoatei sale și o trase spre el. Katie își lăsă capul pe brațul lui și începu iar să plângă.

Toate acestea mi se perindară prin gând într-o fracțiune de secundă. Îmi întorsei privirea spre Katie. Nu îmi venea să cred că fetița neajutorată de odinioară și tânăra femeie ce stătea acum lângă mine, radiind de fericire și de frumusețe în rochia ei albă de mireasă, sunt una și aceeași persoană! Îmi ajunse iar la urechi glasul pastorului:

—...de azi înainte, la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, în boală și în sănătate, să-l iubești și să-l prețuiești până ce moartea vă va despărți, așa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Katie în șoaptă, înfiorată de emoție.

Pastorul Paxton se întoarse spre Jeremiah.

— Jeremiah Patterson, o iei pe această femeie să-ți

fie soață... Gândul îmi zbură din nou aiurea, de astă dată la prima dată în care l-am văzut pe Jeremiah...

— 'Neața, donșoară Kathleen.

Când mă întorsei să văd cui îi aparținea glasul acela prietenos, zării pe marginea trotuarului un negru înalt și slab ce își ridică pălăria, zâmbind cu toată fața.

— Bună ziua, Henry, îl salută Katie, oprind căruța.

Lunganul se apropie. Zăbovi o clipă cu privirea asupra mea, dar eu rămăsei cu ochii ațintiți înainte - chit că nu-mi venea ușor, pentru că la câțiva pași în urma lui venea un băiat de culoare cam de același stat cu el, ce părea să fie de-o seamă cu noi două, Băiatul mă cerceta la rându-i cu coada ochiului.

— Ce mai face mămuca dumitale, donșoară Kathleen? Întrebă negrul mai vârstnic.

— Ăă... toate merg cât se poate de bine, Henry, răspunse Katie. O expresie stranie alunecă peste chipul negrului. Ce gânduri i-or fi trecut prin cap, nu știam.

Henry făcu o pauză, apoi adăugă, arătând spre băiatul de lângă el:

— Nu cred că-l știți pe fecioru meu, Jeremiah. Jeremiah, dânsule sunt donșoara Kathleen și donșoara Mayme.

Flăcăul își scoase pălăria ponosită de pe cap, rămase o clipă cu ochii-n pământ, foindu-se stingher, apoi își ridică privirea spre căruță și murmură:

— Bucuros de cunoștință.

Și seara în care Jeremiah m-a cerut de nevastă...

Emma lăsase ușa de la intrare crăpată. În prag, aștepta Jeremiah cu un buchețel de flori în mână. Era fâstâcit, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, și mirosea a apă de liliac, ceea ce era și mai neobișnuit!

Am simțit numaidecât că mi se înfierbântă ceafa și obraji.

— Poftim, astea-s pentru tine, zise el, întinzându-mi florile.

Le-am luat zâmbind.

— N-ai vrea să facem o plimbare? Întrebă el.

Ne îndepărtarăm împreună de casă. Intuiam că această vizită a lui Jeremiah se deosebea de celelalte și bănuiam și care ar putea fi scopul ei. Jeremiah era emoționat din cale afară. Poate că l-aș fi compătimit de nu m-aș fi perpelit și eu de emoție. Aveam deja răspunsul pregătit, în caz că avea să îmi pună *acea* întrebare.

— Vorbit-am deunăzi cu tătucu' tău, spuse el în cele din urmă. Se fac aproape trei ani de când trăiesc acilea-n Greens Crossing și socotesc că sosit-a vremea să ne gândim la oareșice lucruri. Care vasăzică... hm... l-am întrebat pe dom' Templeton dacă mă socotește vrednic de tine. Și dânsu a zis că da, ba chiar ar fi mândru să-mi spuie fiu. După aia mi-a strâns mâna și mi-a spus să stau de vorbă cu tine, așa că iacă venit-am și te-ntreb, bag seama, de vrei să fii nevasta mea.

Dumnezeule mare, rostise toate astea pe nerăsuflăte!

Uneori vorbele îți vin buluc și te încurci în ele. Alteori nu-ți găsești cuvintele pentru că nu ai, pur și simplu, multe de spus. De astă dată, eu *voiam* să spun o mulțime de lucruri, dar parcă mi se legase limba, nu alta!

— Sigur că vreau să fiu nevasta ta, Jeremiah, i-am zis eu într-un sfârșit cu glasul șoptit. Tu ești singurul bărbat pe care mi l-aș putea dori de soț. Sunt atât de fericită când ești cu mine! Te iubesc și... da - da, vreau din toată inima să mă căsătoresc cu tine!

Gândurile îmi reveniră iar în prezent. Doamne, cât ne mai maturizaserăm între timp și noi doi!

—...s-o ai alături și să-i fii credincios de azi înainte, la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, în boală și în

sănătate, s-o iubești și s-o prețuiești până ce moartea vă va despărți, așa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Jeremiah hotărât, după care se uită surâzând la mine.

Îmi veni, în sfârșit, rândul și mie.

— Mary Ann Daniels, spuse pastorul, îl iei pe acest bărbat să-ți fie soț și să-i fii credincioasă de azi înainte, la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, în boală și în sănătate, să-l iubești și să-l prețuiești până ce moartea vă va despărți, așa cum e porunca Domnului?

— Da.

Pastorul Paxton făcu o scurtă pauză, privindu-ne încă o dată pe tuspătru, după care continuă:

— Dat fiind că voi, Robert și Kathleen, și voi, Jeremiah și Mary Ann, v-ați exprimat în fața Domnului și a acestor martori dorința de a vă uni destinele, și v-ați jurat iubire și devotament unul altuia, vă declar și pe unii, și pe ceilalți, soț și soție.

Jeremiah mă sărută, iar Katie și Rob se îmbrățișară și se sărutară la rândul lor.

— Doamnelor și domnilor, am onoarea să vi-i prezint pe domnul și doamna Patterson, și pe domnul și pe doamna Paxton!

În momentul acela, toată lumea dădu fuga, care dincotro, să ne îmbrățișeze, să ne sărute și să ne ureze casă de piatră.

Peste doar câteva minute, doamna Hammond, Josepha, mătușa Nelida, doamna Mueller și Lucindy Eaton aduceau deja mâncare și băutură pentru mesele pregătite afară, iar cineva începuse să cânte o melodie săltăreață la vioară. Și, uite așa, atmosfera sărbătorească a ținut tot restul zilei.

Invitații nu își petrecură următoarele ceasuri doar felicitându-ne pe noi, proaspeții însurați. Fiecare intră în

vorbă cu toți ceilalți, discutând cu însuflețire despre fel și fel de lucruri. Era ca reuniunea unui mare grup de prieteni – o întreagă comunitate adunată laolaltă. În Greens Crossing, nu participaserăm niciodată la o astfel de petrecere, cu atât mai puțin la una la care să fie prezenți albi și negri deopotrivă!

Am fost mirată să aflu că doamna Davidson și Lucindy Eaton erau deja prietene bune – Lucindy se adăpostise la Davidsoni în timpul călătoriei sale pe Calea Ferată Subterană. Tot așa se cunoscuseră și se împrieteniseră la rândul lor domnul Davidson și domnul Mueller. Singurii care lipseau erau Micah și Emma, care ne trimiseseră o telegramă. Ar fi fost mai bine să îi avem alături, dar era oricum plăcut să știm că se gândesc la noi.

Pe la jumătatea după-amiezii, i-am văzut pe tata și pe domnul Davidson îndepărtându-se încet împreună, adânciți în conversație. Ce n-aș fi dat să aud ce își spun!

Vreme de aproape o oră, cum toată lumea ținea să ne felicite, Jeremiah, Katie, Rob și cu mine abia dacă am apucat să schimbăm o vorbă.

La un moment dat, făcând un pas îndărăt, numai ce mă lovesc de cineva. Întorcând privirea, nu mică îmi fu bucuria să văd că era chiar Katie! în mijlocul forfotei, iată-ne în sfârșit singure, chiar dacă numai preț de o clipă, îmbrăcate în frumoasele noastre rochii albe de mireasă.

— Mayme!

— O, Katie!

În clipa următoare, ne țineam deja în brațe, plângând amândouă. Mă gândii iar la prima noastră întâlnire și cum, deși nici nu ne cunoșteam pe vremea aceea, găsiserăm mângâiere una în brațele celeilalte. Aceste două îmbrățișări, cea de atunci și cea de acum, erau pasămite ca un început și un sfârșit de carte, care cuprindeau între

ele o puzderie de povești.

Într-un târziu, făcurăm amândouă un pas înapoi și Katie se uită adânc în ochii mei.

— Ești fericită, Mayme?

— O, da!

— Și eu.

— Mă bucur, Katie, mă bucur tare mult. Ce zi minunată! Ți mulțumesc pentru tot.

— Îmi promiți că... vom rămâne prietene pentru totdeauna?

— Mai încape vorbă? Sigur că da!

— Ești sigură că asta nu se va schimba acum că suntem femei măritate?

— Cât se poate de sigură. Orice s-ar întâmpla, noi vom rămâne mereu surori, verișoare și prietene.

Katie mă îmbrățișă din nou.

— Să ai o viață fericită, Mayme, îmi șopti ea la ureche. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, Katie, și ți doresc din suflet să fii fericită la rândul-ți.

Restul vieții noastre

Nu eu și Katie, ci bărbații noștri au fost cei care au sugerat să ne petrecem prima parte a lunii de miere împreună, în după-masa aceea am fost conduși cu alai la gara din Hanover să luăm trenul spre Philadelphia, unde rezervaserăm camere la hotel. După două zile în Philadelphia, am petrecut încă patru la New York, vizitând împreună orașul. Apoi Katie și Rob și-au continuat călătoria spre vest, făcând o oprire în Pittsburgh și o alta în Cleveland, iar eu și Jeremiah am luat trenul spre nord, să vizităm Bostonul.

Pe când ne-am întors tuspatru acasă, tata și unchiul Ward se instalaseră deja la vechea fermă Daniels, așa că Rob și Katie s-au mutat în casa cea mare, iar Jeremiah și cu mine, în căsuța de pe colină, căreia bărbații se pregăteau deja să îi anexeze încă două camere ca să fie îndeajuns de încăpătoare pentru o familie.

Henry cumpăraseră zece acri lângă hotarul vestic al fermei, cu teren bun pentru pășunat, iar el și ceilalți bărbați așezaseră deja fundația și ridicaseră primele ziduri a ceea ce avea să fie noua casă a Josephei. Între timp, cu toate stăruințele noastre de a le oferi găzduire la oricare dintre noi, el și Josepha ținură morțiș să se mute cu tot ce aveau la fața locului. Prinzând de veste la nunta noastră că Henry și Josepha își clădesc o casă, domnul Mueller, Caleb Eaton și mulți alți bărbați din ținut se adunară să le dea o mână de ajutor. Și, uite așa, lucrând cu toții cot la cot, peste numai două săptămâni Henry și Josepha aveau deja ziduri de jur-împrejur și un acoperiș deasupra capului. Mai rămâneau multe de făcut înăuntru, dar le era cald și bine, iar Josepha nici că putea fi mai fericită. Henry se angajă o vreme la grajdul cu chirie din Hanover, dar visul lui, acum

că avea propriul său pământ, era să se ocupe cu creșterea cailor.

În cei patru ani cât rămase adjunctul lui John Heyes, Rob îi ajută cu sârguință pe tata și pe unchiul Ward la muncile câmpului. După ce șeriful Heyes ieși la pensie și Rob îi luă locul, programul îi deveni însă prea încărcat ca să mai poată fi de mare ajutor la fermă.

Jeremiah, care continuă să lucreze la depozitul de cereale, ne ajuta la treburile gospodărești ori de câte ori putea. Cu timpul, am redus suprafața terenului cultivat, căci adevăru-i că nu aveam, vezi bine, nevoie de o recoltă atât de mare. Ş-apoi, aveam fiecare grădina și animalele noastre.

La doi ani după ce m-am măritat cu Jeremiah, ni s-a născut o fetiță, pe care am botezat-o Kathleen Ann. I-au urmat un băiat, Henry Micah, și încă două fete, Sephira Ruth și Emmaline Abigail. Nici că se găsea pe lumea asta bunică mai grijulie și mai fericită decât Josepha. Iar tata și Henry, ehei, tare mai erau mândri de nepoțiii lor de culoare!

Rob și Katie au avut trei copii, doi băieți și o fată – Richard Daniels Paxton, Rosalind Mayme Paxton și David Templeton Paxton.

Tata și unchiul Ward și-au petrecut tot restul vieții la vechea fermă Daniels, muncind pământul. Visau să mai vadă o dată California și chiar le-au scris despre asta lui Micah și Emmei, dar de ajuns, n-au mai ajuns niciodată acolo. Cu timpul au devenit din ce în ce mai absorbiți de lucrul cu caii lui Henry. La fel ca în Greens Crossing, toată lumea le spunea „frații Daniels”, Deosebirea era însă că aici toată lumea îi iubea.

Henry a ajuns să facă, în cele din urmă, ceea ce și-a dorit toată viața: să crească și să vândă cai. A vândut, rămânând el însuși coproprietar, o iepșoară promițătoare

unui dresor care a înscris-o la a treia etapă a Derby-ului din Kentucky, iar calul a terminat cursa pe locul trei. Să-i fi văzut pe Henry și pe Josepha în tribună – el, tras la patru ace, iar ea îmbrăcată într-o rochie elegantă, cu o pălărie cu boruri largi pe cap! Păreau niște aristocrați de culoare din țări străine, nu alta! După aceea, herghelia lor a început să aducă profit și, peste doar câțiva ani, mica lor proprietate, pe care au botezat-o Ferma Patterson, era deja un renumit centru de dresaj, frecventat de oameni cu stare care veneau să-i ceară sfatul lui Henry cu privire la cai și la dresarea acestora. Henry deveni cunoscut drept unul dintre cei mai pricepuți crescători și dresori din ținut.

După șapte ani de muncă la siloz, Jeremiah era de acum șef de echipă când proprietarul, socotind că a sosit vremea să se retragă din activitate, hotărî să scoată firma la vânzare. Jeremiah îl întrebă dacă l-ar deranja să aibă drept cumpărător un bărbat de culoare, iar acesta răspunse că nu – dimpotrivă, ar fi bucuros să-i vândă lui depozitul, căci Jeremiah era unul dintre cei mai destoinici slujbași pe care îi avusese vreodată. Entuziasmat, Jeremiah discută chestiunea cu Henry, tata și unchiul Ward, iar cu banii pe care ni-i împrumutară tustrei am reușit să cumpărăm afacerea. Jeremiah nu dori să aducă numaidecât mari schimbări, zicând ci o aștepta ca oamenii să se obișnuiască întâi cu ideea că noul proprietar era un bărbat de culoare, în vârstă de doar 31 de ani. Totuși, după doi ani, așeză cu mândrie sub firma principală o placă mai mică pe care scria „Silozul Patterson” – și cu timpul așa au ajuns să îi spună toți cei din ținut. Cândva Jeremiah îmi zisese că și-ar dori să aibă o rotărie a lui. Acum era proprietarul unui depozit de cereale care a ajuns în cele din urmă să fie mai mare și mai înfloritor chiar și decât depozitul domnului Watson. Ce mai, soțul meu era un întreprinzător de succes!

Între timp, în Greens Crossing, domnișoara Hammond devenise în sfârșit „doamnă” în toată puterea cuvântului, măritându-se cu domnul Thurston, care era văduv de ani de zile, și își lăsase magazinul în grija unui burlac nou sosit în oraș, căruia îi închiriasse și apartamentul de deasupra prăvăliei. Ea trăia de acum la conacul soțului ei și venea în târg o dată pe săptămână să plaseze comenzi și să supravegheze mersul afacerii.

Câțiva ani mai târziu, șeriful Sam Jenkins luă parte la spânzurarea unui bărbat de culoare, crimă în urma căreia, în cadrul valului împotriva violenței ce se iscă vremelnice în comitatul Shenandoah, el și mai mulți acoliți de-ai săi din Ku Klux Klan fură arestați. Jenkins nu făcu închisoare, darpierzându-și slujba din pricina scandalului, fu nevoit să se angajeze muncitor la depozitul lui Watson și să lucreze cot la cot cu doi-trei flăcăi negri de jumătatea vârstei lui.

Scăpând de pericolul reprezentat de tata și de unchiul Ward, William McSimmons junior candidă până la urmă la alegeri și, câștigând, deveni reprezentantul Carolinei de Nord în Congresul Statelor Unite. El și nevasta lui își împliniră așadar în sfârșit visul și ajunseră să trăiască mai bine de douăzeci de ani la Washington, unde McSimmons deveni o voce a noului Sud. Ori de câte ori citea ceva despre el în gazetă, Katie mormăia nemulțumită și arunca scârbită ziarul cât colo. Atunci încercă să îl convingă pe Rob să participe la alegerile pentru Congres. El îi răspunse însă zâmbind că Dumnezeu îi dăduse o menire și că nu se cuvine să se întindă mai mult decât i-e plapuma. Cum între timp povestea mea și a lui Katie devenise cunoscută în lung și-n lat, Rob adăugă că nu el, ci ea ar trebui să candideze la postul de congressman!

Micah și Emma s-au stabilit până la urmă în Roseburg, un orașel forestier din statul Oregon, traversat de râul Umpqua, și au avut cinci copii. După ce a lucrat

mai mulți ani într-o fabrică de cherestea, Micah a ajuns să păstorească, la rugămintea celorlalți, o comunitate restrânsă de credincioși de culoare, în scurtă vreme însă, spiritualitatea lui Micah a atras o mulțime de oameni, albi și negri deopotrivă, congregația sa devenind una dintre cele mai numeroase din urbe. Și n-a avut nicicând congregația aceea o soție de pastor mai blândă și mai milostivă ca Emma Duff, al cărei sfat iubitor era la fel de căutat de femei precum era sfatul înțelept al soțului ei de către bărbați.

Au trecut ani de zile până să ne simțim pregătiți sufletește să ne întoarcem la Rosewood. Dintre noi toți, cel mai greu îi venea lui Katie. Știa cât de mult ar întrista-o revederea casei părintești. Totuși, de acum tinerele noastre familii creșteau și știam că în curând tata și unchiul Ward aveau să fie prea bătrâni pentru o asemenea călătorie, așa că ne-am făcut inimă și am purces cu toții spre comitatul Shenandoah. Între timp, pericolul trecuse și domnul Watson ne-a găzduit cu mare drag în casa ce ne fusese cămin atâția ani de zile.

Mi-e cu neputință să descriu în cuvinte cum e să te întorci într-un asemenea loc ca om matur, după ce ai fost plecat atâta vreme. Toate păreau neschimbate... și totuși, altfel. Copacii și tufele erau mai mari, dar în rest totul era parcă mai mic... mai tăcut și... mai trist. Câte amintiri țâșniră la suprafață! Amintiri frumoase, ale clipelor fericite pe care le trăiserăm acolo, dar toate aveau izul nostalgic al vremurilor de demult ce nu se mai întorc.

Pe parcursul șederii noastre la Rosewood, Katie și cu mine n-am schimbat multe vorbe. Fiecare dintre noi trebuia să re trăiască trecutul în felul ei. Katie s-a dus bunăoară la refugiul ei tainic din pădure și l-a găsit schimbat, năpădit de vegetație. Eu, iarăși, m-am dus călare la plantația McSimmons, unde nu mă mai cunoștea

nimeni și nu mai trăia niciunul dintre membrii familiei McSimmons.

Am străbătut amândouă câmpurile, ne-am plimbat pe malul râului... am mers pe rând la mormintele familiei, pe care domnul Watson le păstra frumos îngrijite, și am vărsat lacrimi în fața pietrelor funerare... am scotocit prin șură... am coborât în pivnița în care se ascunsese Katie în acea noapte de coșmar și în care descoperiserăm mai apoi aurul unchiului Ward. Într-o dimineață, uitându-mă pe fereastră de la etajul casei, am văzut-o în zare pe Katie. Cu ochii minții, parcă o și vedeam pornind cu noaptea în cap spre câmpul de bumbac să se apuce de ultimul cules.

Câte amintiri... Dar vremurile acelea apuseseră pentru totdeauna.

Acum eram mame și propriii noștri copii zburdau de colo colo, fără a bănuî cât de adânci erau amintirile și emoțiile pe care ni le stârnea în suflet locul acesta. Oriîncotro, toate aceste amintiri erau acum însoțite de giumbușlucurile și de râsetele voioase ale copiilor – ale propriilor noștri copii.

„Mămico... ia uite ce-am găsit!”, am auzit nu o dată fiecare dintre noi în cele câteva zile petrecute la Rosewood. Ochii inocenți ai copilăriei... – cum să știe ei prin câte trecuserăm împreună aici noi două?

Apoi veni vremea să ne luăm iarăși rămas-bun.

Rosewood avea să rămână de-a pururi în inimile noastre. Dar ne împăcaserăm cu trecutul, iar acum priveam din nou spre viitor.

Mătușa Nelida și-a vândut casa din Philadelphia și s-a mutat la vechea fermă Daniels să aibă grijă de frații ei în ultimii lor ani de viață.

Ward Daniels a murit în 1885, la 71 de ani.

Tatăl meu, Templeton Daniels, s-a stins din viață patru ani mai târziu, la vârsta de 72 de ani.

Mătușa a rămas și după moartea lui în vechea reședință Daniels, vizitată fiind zi de zi fie de Katie, fie de mine, fie de unul dintre copiii noștri, fie de prietenele noastre, Calebia și Lucindy, până în 1898 când, la vârsta de 79 de ani, s-a ridicat la ceruri să se alăture surorii și fraților ei.

După moartea mătușii, Katie a plâns zile întregi. Se petrecuse din viață o întreagă generație, iar acum, la cei 48 de ani ai săi, Katie devenea cea mai vârstnică reprezentantă a neamului Daniels-Clairbome, fapt care n-avea cum să n-o întristeze.

Cei doi frați și sora lor au fost înmormântați unul lângă altul în micul cimitir de la vechea fermă. Atunci ne-am dat seama că ne-am dori să comemorăm cumva și ființele dragi pe care le pierduserăm cu ani în urmă, așa că am comandat câte o piatră funerară pentru fiecare în parte – pentru părinții și frații lui Katie, care își dormeau somnul de veci la Rosewood, și pentru cei din familia mea, pe care îi îngropasem pe plantația McSimmons după masacrul din 1865. Trupurile lor nu aveau să se odihnească niciodată la Noua Rosewood, dar plăcile comemorative ne încredințau că n-au să fie dați niciodată uitării.

Cât despre Henry și Jeremiah, nici că se găsea o legătură între tată și fiu mai strânsă ca a lor. Josepha a murit la 85 de ani, iar Henry a urmat-o în ceruri trei ani mai târziu, stingându-se lin în somn, la vârsta de 89 de ani, după o zi petrecută afară, pe imaș, cu scumpii săi cai. Jeremiah, pe care nu îl mai văzusem plângând de ani de zile, a jeliț îndelung și amarnic moartea părintelui său.

Fiul nostru, Hank, s-a mutat împreună cu tânăra lui soție în casa lui Henry și a Josepheii și, călcând pe urmele bunicului și tizului său, a devenit la rândul-i crescător de cai.

După opt ani în slujba legii, Rob a demisionat din postul de șerif. Cum tatăl său, pastorul Paxton, ieșise de curând la pensie, începea să simtă din nou chemarea amvonului. După îndelungi rugăciuni și discuții cu Katie, hotărî în cele din urmă să devină pastorul unei mici biserici din Hanover, din dorința de a deschide mințile oamenilor, propovăduind despre nemărginita iubire a lui Dumnezeu – mesaj pe care îl îmbrățișară fără zăbavă numeroase familii de quakeri din ținut.

Pe măsură ce amintirea sclaviei și a războiului care îi pusese capăt devenea din ce în ce mai îndepărtată, ducându-ni-se vestea, tot mai mulți oameni erau dornici să afle povestea mea și a lui Katie. Întâi le-am împărtășit-o celor din orașele și comunitățile învecinate. După aceea am fost invitate să le vorbim celor din Baltimore, apoi congregației mătușii Nelida din Philadelphia, după care invitațiile au început să curgă șuvoi, din întreaga țară, mult mai multe decât ne era cu putință să onorăm. Nu ne venea să credem cătă lume auzise de noi!

După corespondența purtată cu Emma de-a lungul anilor, la un moment dat Katie și cu mine am hotărât să ne imbarcăm într-o nouă aventură. Eram trecute amândouă de 50 de ani, părul începea să ni se încărunțească și aveam deja și nepoți – ea unul, iar eu trei. Chiar și așa, am hotărât să luăm trenul până în Oregon și să le facem o vizită Emmei și lui Micah.

Unde e scris că numai tinerii pot fi aventuroși? Prietenii noștri ne-au primit cu brațele deschise și ne-am bucurat de minune cu toții. Emma era mai senină și mai frumoasă ca niciodată.

Domnul Watson a murit, fără să se fi căsătorit vreodată, în anul 1908. Elfrida Thurston a fost cea care ne-a dat prima vestea, apoi am primit o scrisoare oficială de la un avocat din Charlotte, prin care eram înștiințați că

Herbert Watson din Greens Crossing, comitatul Shenandoah, statul Carolina de Nord, a lăsat prin testament întreaga plantație cunoscută drept Rosewood lui Kathleen O'Bannon Clairbome Paxton și moștenitorilor ei, iar depozitul de cereale, bumbac și cherestea cunoscut drept Depozitul Watson, lui Jeremiah Patterson și moștenitorilor acestuia.

După ce Rob termină de citit scrisoarea, am rămas tuspătru amuțiți de uimire.

— Ce ai de gând să faci? am întrebat-o într-un târziu pe Katie. Vrei să te întorci la Rosewood?

Katie zâmbi și oftă adânc.

— Nu ne putem întoarce, Mayme. Acum căminul nostru este aici. Ce rost ar avea să mă mut înapoi la Rosewood acum, la 57 de ani? Aici ne-am crescut copiii. Aici ești tu, aici e congregația păstorită de Rob, aici e afacerea lui...

Făcu o pauză, apoi adăugă râzând:

— Era cât pe ce să spun că aici e afacerea lui. Jeremiah. Dar între timp și asta s-a schimbat. Acum Jeremiah nu mai are una, ci două afaceri! Trebuie să recunosc că mă cuprinde parcă iar dorul de Rosewood... dar nu... viața merge înainte, nu înapoi.

— Și tu, Jeremiah, ce zici? întrebai eu, întorcându-mă spre soțul meu. Pare-se că am devenit brusc oameni cu stare!

Jeremiah dădu uluit din cap.

— Herb Watson, Dumnezeu să-l odihnească, a fost mereu tare bun cu mine și cu tătuca. Dar la una ca asta... chiar că nu m-așteptam!

Până la urmă, David, fiul cel mic al lui Katie, s-a mutat la Rosewood împreună cu familia lui. Cum cultura de bumbac nu mai era așa de profitabilă ca odinioară, David a vândut jumătate din teren și a împărțit banii cu

frate-său Richard și cu soră-sa Rosalind.

Cât despre depozitul din Greens Crossing, Jeremiah își dorea să îl mai vadă o dată înainte de a lua o hotărâre, așa că am purces amândoi cu trenul spre Carolina de Nord. Doamne, câte se mai schimbaseră între timp! Acum trenul trecea direct prin Greens Crossing, fără a mai ocoli prin Charlotte. Orașul era de două, dacă nu chiar de trei ori mai mare decât îmi aminteam. Oriîncotro priveai, erau case și afaceri noi. Lângă grajdul cu chirie se afla bunăoară o firmă care vindea automobile!

Depozitul Watson era una dintre puținele clădiri din oraș care rămăseseră neschimbate. Nici nu îmi pot închipui ce era în sufletul lui Jeremiah când am pășit înăuntru, la gândul că depozitul de unde fusese dat afară cu ani în urmă din cauză că era de culoare se afla acum în proprietatea lui.

Câțiva muncitori se uitară curioși la noi, fără să ne dea însă prea mare atenție. În ochii lor nu eram, vezi bine, decât o pereche de negri pe la 60 de ani care aruncau o privire în jur. Totuși, treptat se răspândi pasămite vestea, și oamenii începură a șușoti între ei despre „noul proprietar”.

Jeremiah, copleșit, abia dacă scoase un cuvânt pe durata întregii vizite. Lângă platforma de încărcare din dosul clădirii dădea cu mătura un moșneag slab și gârbovit, pe la vreo 80 de ani. Era prea înaintat în vârstă să mai poată încărca și ridica baloturile cot la cot cu cei tineri. Habar nu aveam dacă o mai fi primind o leafă sau era pur și simplu unul dintre bătrânii aceia cărora le place să își petreacă timpul la vechiul lor loc de muncă.

Jeremiah se apropie de el. Văzându-l, bărbatul rezemă mătura de perete. Jeremiah îi întinse mâna.

— Nu ne-am văzut de mult, domnule Jenkins.

Fostul șerif se uită lung la el și, strângându-i mâna

șovăielnic, îngână:

— Tu... tu ăi fi Henry Patterson?... Ba nu, adăugă el, continuând să îl măsoare de sus până jos, ba nu... ești feciorul lui...

— Da, domnule, sunt Jeremiah Patterson. Tata a murit cu câțiva ani în urmă.

— Nu te-am mai văzut de multișor. Pare-se că s-a ales ceva de capul tău.

— Așa nădăjduiesc, zâmbi Jeremiah. Numai bine, domnule Jenkins.

Zicând acestea, Jeremiah se întoarse la mine, mai emoționat ca niciodată. Dacă inima e dispusă, trecerea timpului te ajută să ierți orice. La ce s-o fi gândit în clipele acelea Sam Jenkins, n-am cum s-o știu, dar știam sigur că Jeremiah simte compasiune față de sărmanul moșneag care încercase cândva să îl ucidă.

Veniserăm în Sud cu gând să vindem depozitul, dar după acea vizită Jeremiah se răzgândi. Pentru el, depozitul reprezenta o oportunitate de a oferi locuri de muncă negrilor din comunitate, cărora le era din ce în ce mai greu să găsească slujbe rezonabile.

Se duse așadar să discute cu cel care fusese șeful de echipă al domnului Watson în ultimii zece ani.

— Am să te păstrez ca șef de echipă, îi spuse el. Singura schimbare pe care vreau s-o aduci e să angajezi tineri de culoare care sunt dornici și apți să muncească. Nu vreau să favorizezi sau să discriminezi pe nimeni, alb sau de culoare. Vreau să aibă toți parte de șanse egale. Când am să mă întorc, vreau să găsesc aici slujbași de culoare care să fie tratați corect. Dacă sunt tratați nedrept au să-mi spună, iar eu am să îți cer socoteală. N-am niciun motiv să nu mă încred în dumneata. Deocamdată ai, așadar, toată încrederea mea. Dar, dacă faci vreun pas greșit, n-ai să-mi lași de ales: va trebui să te înlocuiesc.

Vreau ca afacerea să rămână la fel de profitabilă ca până acum și ca angajații mei să fie tratați cum se cuvine. Cu ani în urmă am fost dat afară de aici pentru că eram de culoare. Acum am să dau eu afară pe orice alb care tratează cu lipsă de respect pe orișice negru.

În vreme ce Jeremiah stătea de vorbă cu șeful de echipă, eu m-am dus să fac o ultimă plimbare prin Greens Crossing.

Se schimbaseră multe în oraș, dar unele clădiri îmi erau încă cunoscute. Am intrat în banca la care îmi deschisese primul cont bancar. Domnul Taylor murise de mult. Nu știa nimeni cine sunt. Am părăsit banca și am pornit încet mai departe de-a lungul trotuarului.

Toate chipurile din jur îmi erau necunoscute. Ce frică îmi fusese cândva de străzile astea! Acum numărul negrilor care mergeau pe trotuar aproape că îl egala pe cel al albilor.

Auzind pufăitul unui motor, m-am întors și am petrecut cu ochii automobilul ce înainta pe stradă, scuipând fum negru în urma sa. Veneau vremuri noi, iar cele de odinioară se prefăceau în amintire chiar sub ochii mei. Un automobil în Greens Crossing... să vezi și să nu crezi!

Vizavi se mai afla încă vechea firmă pe care scria, cu litere șterse de vreme, „Magazinul Universal Hammond”. Am trecut strada și am pășit emoționată pragul prăvăliei, făcând să răsunе clopoțelul de la intrare. Mă asaltară numaidecât mirosuri cu iz nostalgic. Doamna Hammond nu mai lucra de mult, iar prăvălia trecuse pe alte mâini. Un bărbat își făcu apariția din spatele tejghelei și mă întrebă politicos dacă mă poate ajuta cu ceva. I-am zâmbit și i-am spus că am venit doar să arunc o privire.

Apoi m-am întors și am ieșit.

Afară am inspirat adânc și apoi am expirat încet.

Roata vieții se învâртеște și până la urmă ajungi pasămite de unde ai plecat, cum ajunsesem eu bunăoară înapoi în Greens Crossing. Dar important nu era atât faptul că mă întorsesem aici, cât cine eram eu acum... ce fel de persoană devenisem între timp. Unde există dorința de a crește spiritual, lucru de care vorbea adesea Katie, Dumnezeu vindecă și reînnoiește. Totul e să îl lași. Unii îl lasă, alții nu. În ceea ce ne privește pe mine și pe Jeremiah, noi îl lăsam, bag seama, să își facă lucrarea înnoitoare în sufletele noastre, prefăcând tot răul în bine.

Jeremiah ieși din depozit și, zărindu-mă pe trotuar, porni spre mine, iar eu spre el. Ne-am întâlnit la jumătatea drumului.

Văzând melancolia din ochii mei, mă cuprinse cu brațul.

— Ai terminat tot ce aveai de făcut? l-am întrebat eu. Încuviință din cap.

— Și eu. Sunt pregătită să mă întorc acasă.

Epilog

Aceasta-i, vasăzică, povestea pe care v-am promis-o când început-am prin a vă istorisi cum, în copilărie, ticluiam fel și fel de snoave ca să-l înveselesc pe frățiorul meu, Sammy, pe vremea în care eram sclavi.

Aceasta este povestea mea și a lui Katie, despre toate prin câte trecut-am noi două, maturizându-ne împreună, până când am plecat de la Rosewood ca să începem o viață nouă în Nord.

Câtă vreme trecut-a de atunci!

Câte povești... câte amintiri...

După ce copiii s-au făcut mari, Katie și cu mine am bătut țara în lung și-n lat. Câteodată ne însoțeau și bărbații noștri, dar de cele mai multe ori ei erau ocupați cu treburile lor – Rob la biserică, iar Jeremiah la depozit. Deși eram de acum ninse de ani, continuam să ne împărtășim povestea tuturor celor dornici să ne asculte. Oamenilor li se părea, bag seama, interesant să asculte două bătrâne doamne povestind despre vremurile de mult apuse ale sclaviei și ale Războiului Civil.

Jeremiah s-a retras din afaceri în anul 1919. Trei dintre angajații noștri de culoare din sud au cumpărat, în parteneriat, depozitul din Greens Crossing, iar fiica noastră, Sephira, și soțul ei, deși se apropiau la rândul lor de vârsta senectuții, au preluat conducerea depozitului din Hanover. Jeremiah și-a petrecut restul vieții senin și împăcat – trăluind pe la fermă împreună cu fiul nostru, Hank, care moștenise pasiunea bunicului său pentru cai – și a plecat acasă, la Domnul, în 1932, la vârsta de 83 de ani. L-am plâns și încă îmi mai lipsește, dragul de el, dar am avut o viață lungă și fericită împreună și pentru asta sunt cât se poate de recunoscătoare. Eu trăiesc și acum în căsuța noastră de pe colină.

Rob s-a retras din activitatea de pastor în 1914, tocmai când a izbucnit Războiul cel Mare. După aceea, solicitat fiind de numeroase biserici să ia cuvântul ca invitat special, el și Katie au călătorit prin toată țara. Oriunde mergeau, se aduna lumea cu mic cu mare să-i asculte. Oamenii erau, bag seama, la fel de dornici s-o vadă pe Katie cum erau să-l vadă pe Rob. Sau, mă rog, eu una așa cred!

Rob s-a stins din viață în 1937, la vârsta de 91 de ani. Mă bucur că n-a apucat cel de-al Doilea Mare Război, ce stătea să înghită întreaga lume, căci asta i-ar fi sfâșiat fără doar și poate inima.

Nepotul său și al lui Katie trăiește și în ziua de azi la Rosewood, iar nepoata lor trăiește împreună cu soțul ei la vechea fermă Daniels. În casa cea mare, care a aparținut odinioară domnului Evans, locuiește fiica lui Katie, Rosalind, împreună cu fiul ei și familia lui.

Partea cea mai grea a acestei întregi povestiri este ceea ce trebuie să vă spun acum.

Katie a părăsit această lume, în care a fost îndrăgită de atât de mulți oameni, cu doar patru ani în urmă, la frumoasa vârstă de 97 de ani. Avea părul cărunt, dar, în ochii mei, avea același păr frumos, blond și ondulat pe care îl avusese în ziua în care ne-am cunoscut. Stăteam la căpătâiul ei, înconjurată de fiii, fiica, cei patru nepoți și doi strănepoți de-ai lui Katie.

Ea își plimbă privirea de la unul la altul, apoi îmi luă mâna și mi-o strânse ușor într-a sa.

— Ne-a legat o prietenie minunată, murmură ea duios. Nu-i așa, Mayme?

— Așa-i, Katie dragă, așa-i.

— Am avut o viață frumoasă, continuă ea cu glas plăpând. Ți mulțumesc, Mayme... vă mulțumesc tuturor, dragii mei, adăugă ea, căznindu-se să își înalțe capul și să

Își rotească privirea peste toți cei din familia ei care putuseră să îi fie alături. Sunt atât de fericită... Cred că aceasta este cea mai fericită zi din viața mea... Rămâi cu bine, Mayme... Mi se face somn...

Închise ochii și adormi. Își adormi somnul cel de veci – care este, de fapt, o trezire.

Trei comitate și toți cei care o cunoscuseră, până hăt, în Oregon, au jelit moartea lui Kathleen O'Bannon Clairbome Paxton. Eu una trebuie să vă mărturisesc că am plâns zile în șir. Dar lacrimile vărsate de mine erau mai degrabă lacrimi de bucurie decât de jale. Căci și eu sunt o femeie fericită.

În ziua în care mi-am luat pentru ultima oară rămas-bun de la scumpa mea Katie, mi-am dat seama că e de datoria mea să spun întregii lumi povestea ei și a mea. Vreau ca memoria ei să rămână mereu vie. De aceea m-am așezat, vezi bine, la masa de scris și m-am apucat să aștern pe hârtie povestea noastră.

Eu sunt ultima rămasă în viață din acea generație. Am o sută de ani bătuți pe muchie și mai câțiva pe deasupra. Am trăit pasămite mai mult decât s-ar cuveni să trăiască orișice om pe pământul ăsta. Chiar dacă nu mă mai prea țin puterile, eu sunt orișicum fericită și împăcată și așa oi rămâne până m-a lua Domnul la El și-oi fi din nou alături de toți cei care au fost dragi inimii mele.

Cam o dată pe săptămână, fie o nepoată de-a mea, fie unul dintre nepoții lui Katie, mă însoțește până la vechea fermă Daniels, să pun flori proaspete în dreptul pietrei de granit ce marchează mormântul lui Katie. Mi-e dor de ea. Mi-e dor de întreaga familie de la Rosewood. Dar știu că în curând vom fi din nou împreună cu toții.

Despre autor

Michael Phillips și-a început distinsa carieră de scriitor în anii 1970. La începutul anilor 1980, eforturile sale de a readuce în atenția publicului lucrările romancierului victorian George MacDonald i-au adus recunoașterea internațională. Phillips este considerat unul dintre cei mai competenți experți din lume în opera autorului scoțian, atribuindu-i-se totodată meritul de a fi reînnoit interesul cititorilor de pretutindeni față de scrierile acestuia. După redactarea și republicarea lucrărilor lui MacDonald în colaborare cu editura Betliany House Publishers, Phillips și-a început propria carieră de scriitor. Cărțile sale, care s-au bucurat de elogiile publicului și ale criticilor literari deopotrivă, au fost traduse în opt limbi și s-au vândut în peste șase milioane de exemplare. În prezent, mulți recunosc în el pe urmașul literar al scriitorului său preferat, George MacDonald. Michael Phillips este autorul celei mai citite biografii a acestuia, intitulată *George MacDonald, Scotland's Beloved Storyteller*, precum și directorul revistei *Leben*, o publicație periodică dedicată gândirii creștine cutezătoare și moștenirii literare lăsate de MacDonald.

Michael trăiește împreună cu soția sa, Judy, în localitatea Eureka din statul California. Soții Phillips petrec mult timp și în Scoția, unde încearcă să redeschidă apetitul publicului larg pentru opera lui MacDonald.